

ตัวละครร่วมเพศหญิงในนวนิยายไทย

ปริญาณิพนธ์
ของ
นัยน์พร จงสมจิตต์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย
พฤษภาคม 2550

ตัวละครร่วมเพศหญิงในนวนิยายไทย

ปริญาณิพนธ์
ของ
นัยน์ปพร จงสมจิตต์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย
พฤษภาคม 2550
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาจากอาจารย์หลายท่าน ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์สมเกียรติ คู่ทวีกุล อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ ผู้ซึ่งจุดประกายให้เกิดความกล้าคิด กล้าทำมาตลอดการศึกษา และอาจารย์พิมพ์ภาภรณ์ บุญประเสริฐ อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์อีกท่าน ที่คอยให้กำลังใจ และแนะนำแนวทางวิธีการศึกษาวิเคราะห์อย่างดียิ่ง นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้รับความกรุณาจากคณะกรรมการพิจารณาปริญญานิพนธ์ คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุดี ภูประดิษฐ์ และอาจารย์พรธาดา สุวัธนวิช ที่ได้กรุณาแนะนำตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่อง และให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมทำให้ปริญญานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออกทุกท่าน ที่ได้อบรมสั่งสอนให้ความรู้ตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย ขอกราบขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่ข้าพเจ้านำผลงานวิชาการมาใช้อ้างอิง ขอขอบคุณนักเขียนนวนิยายทุกท่านที่ข้าพเจ้านำมาใช้ในการศึกษาวิเคราะห์ครั้งนี้ นอกจากนี้ขอขอบคุณพี่ๆ จากเว็บไซต์กลุ่มหญิงรักหญิงที่ให้ความอนุเคราะห์ข้อมูลต่างๆ โดยเฉพาะพี่มน.มีนา พี่วดี คุณบี คุณสีด้า และคุณลลนล

ขอขอบพระคุณคุณพ่อ คุณแม่ ผู้เป็นทั้งชีวิตของข้าพเจ้า ญาติพี่น้องทุกคน และอาจารย์กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย อิสลามวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ที่ให้กำลังใจและสนับสนุนการทำปริญญานิพนธ์ตลอดระยะเวลาที่ได้ทำงานที่นี้ ขอขอบคุณดร.วรรณิ เจตจำนงนุช อาจารย์จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ช่วยหางานสอนพิเศษเพิ่มรายได้ให้กับข้าพเจ้า เพื่อนำเงินมาใช้จ่ายทำปริญญานิพนธ์เล่มนี้และให้กำลังใจเสมอมา ขอขอบคุณกัลยาณมิตรสาขาวิชาภาษาไทย กศ.ม. และ ศศ.ม. ภาคปกติ รหัส 45 ที่คอยให้คำแนะนำในทุกเรื่อง และกระตุ้นให้เกิดแรงกำลังใจในการทำปริญญานิพนธ์ ขอขอบคุณอาทิมา พงศ์ไพบูลย์ สุทธนา เปลียนศรี มยุรี เกตุแดง และนันทิดา วัชรกรานต์ เพื่อนและน้องศิลปากรที่คอยให้ความช่วยเหลือทั้งร่างกายและแรงใจ สุดท้ายนี้ขอขอบใจน้องปณรัตน์ มามหาน นักศึกษาจุฬาฯ ที่ช่วยจัดระเบียบงาน หาข้อมูลเพิ่มเติมและให้กำลังใจอันดียิ่งทำให้สามารถต่อสู้กับความท้อแท้ในใจตนเองได้

คุณประโยชน์ที่เกิดจากการทำปริญญานิพนธ์ครั้งนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นกุศลแด่บุคคลผู้มีพระคุณต่อข้าพเจ้าทุกท่าน

นัยน์ปพร จงสมจิตต์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	2
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	2
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	2
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	3
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	3
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	5
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับรกร่วมเพศหญิง.....	5
เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการศึกษารกร่วมเพศหญิงเชิงจิตวิทยา.....	8
เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาวรรณกรรมกับสังคม.....	13
3 วิเคราะห์ตัวละครรกร่วมเพศหญิงเชิงจิตวิทยา.....	16
ภูมิหลังของตัวละคร บุคลิกภาพภายนอกและภายใน.....	16
ตัวละครที่แสดงบทบาทเป็น “ทอม”.....	17
ตัวละครที่แสดงบทบาทเป็น “ดี”.....	32
ตัวละครที่แสดงบทบาทเป็น “เลส”.....	37
ตัวละครที่สับสนกับบทบาททางเพศของตน.....	42
ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดพฤติกรรม.....	47
ครอบครัว.....	47
สังคม.....	51
ความรักของตัวละครรกร่วมเพศหญิง.....	54
ลักษณะของความรัก.....	54
แนวคิดเกี่ยวกับความรัก.....	58
4 วิเคราะห์ตัวละครรกร่วมเพศหญิงเชิงสังคม.....	65
นักเขียนอาชีพ.....	66
เรื่อง ตะวันลับฟ้า.....	66

สารบัญ (ต่อ)

บทที่		หน้า
4(ต่อ)	เรื่อง รากแก้ว.....	67
	เรื่อง เงาพระจันทร์	70
	เรื่อง ดงดอกเหมย.....	73
	เรื่อง นางเอก.....	74
	นักเขียนจากเว็บไซต์หญิงรักหญิง.....	78
	เรื่อง ดอกไม้กับดอกไม้.....	78
	เรื่อง Yes...รักนี้ใช่เลย.....	80
	เรื่อง ปิงฟ้าวิไลندا.....	81
	เรื่อง กุหลาบของสิริน.....	85
	เรื่อง ดอกไม้ที่เปลี่ยนสี.....	89
	เรื่อง เพียงรักจากเธอ.....	90
5	สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	95
	บรรณานุกรม.....	97
	ประวัติย่อผู้วิจัย.....	102

ตัวละครร่วมเพศหญิงในนวนิยายไทย

บทคัดย่อ
ของ
นัยน์ปพร จงสมจิตต์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย
พฤษภาคม 2550

นัยน์พร จงสมจิตต์. (2550). *ตัวละครร่วมเพศหญิงในนวนิยายไทย*. ปรินิพนธ์ กศ.ม.

(ภาษาไทย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการ

ควบคุม: ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมเกียรติ กุฑ์วิกุล, อาจารย์พิมพ์ภาภรณ์ บุญประเสริฐ.

ปรินิพนธ์เรื่องนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อวิเคราะห์ตัวละครร่วมเพศหญิงเชิงจิตวิทยาและสังคมในนวนิยายจำนวน 11 เรื่อง ซึ่งเป็นผลงานของนักเขียนอาชีพ 5 เรื่อง และผลงานของนักเขียนจากเว็บไซต์ “หญิงรักหญิง” จำนวน 6 เรื่อง

ผลการศึกษา พบว่า ตัวละครจำแนกออกได้เป็น 4 กลุ่ม คือ ตัวละครที่มีบทบาทเป็น “ทอม” “ดี้” “เลส” และ ตัวละครที่สับสนกับบทบาททางเพศของตนเอง ผู้เขียนใช้ความรู้ทางจิตวิทยาสร้างองค์ประกอบต่างๆ ของตัวละครขึ้นอย่างสมจริง ซึ่งได้แก่ ภูมิหลังของตัวละคร บุคลิกภาพภายนอกและบุคลิกภาพภายใน ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดพฤติกรรมร่วมเพศ และแนวคิดเกี่ยวกับความรักเพศเดียวกัน นอกจากนี้ตัวละครทั้งสี่กลุ่มได้สะท้อนทัศนคติของหญิงรักร่วมเพศในสังคมไทย และสะท้อนทัศนคติของสังคมที่มีต่อบุคคลกลุ่มนี้ไว้ 3 แบบ คือ ทัศนคติด้านบวก ทัศนคติที่เป็นกลาง และทัศนคติด้านลบ นวนิยายทั้ง 11 เรื่องทำให้ผู้อ่านรู้จักและเข้าใจพฤติกรรม ความรู้สึกนึกคิดของหญิงรักร่วมเพศ และทัศนคติของสังคมที่มีต่อบุคคลกลุ่มนี้ดีขึ้น

THE FEMALE HOMOSEXUAL CHARACTERS IN THAI NOVELS

AN ABSTRACT

BY

NAIPAPORN JONGSOMJITT

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements

For the Master of Education degree in Thai

At Srinakharinwirot University

May 2007

Naipaporn Jongsomjitt. (2007). The Female Homosexual Characters in Thai Novels. Master thesis, M.Ed. (Thai). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee : Assist. Prof. Somkiat Kuthaweekul, Aj. Pimpaporn Boonprasert.

The thesis aimed to analyze the female homosexual characters in eleven novels psychologically and socially. Five of these are written by authors in professional and the rest by authors in the website entitled "Ying Lak Ying".

Findings of the study revealed that characters were categorized into four groups: characters in the roles of "Tom", "Dee", "Les", and characters who are confused with their own sexual roles. The writers employed psychological knowledge to create different components of characters realistically. Such components are backgrounds of characters, external and internal personalities, factors affecting homosexual behavior and themes about homosexuality. In addition, the characters in these four groups reflect three types of attitudes of female homosexual in Thai society and attitudes of people in the society towards them. The attitudes are positive, neutral, and negative. All of these eleven novels will enable readers to know and understand behaviors and thoughts of female homosexual. It is hoped that attitudes of people in the society towards them will be better and better.

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในปัจจุบันพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นที่กล่าวถึงกันอย่างแพร่หลาย ไม่ว่าจะเป็นสื่อสิ่งพิมพ์หรือสื่ออื่นๆ โดยเฉพาะในสังคมเมืองมักมีให้เห็นเด่นชัดมากขึ้น อย่างไรก็ตาม พฤติกรรมเหล่านี้มิใช่เพิ่งจะเริ่มปรากฏ หากแต่มีให้เห็นทุกยุคทุกสมัย ดังเช่นที่ปรากฏเป็นหลักฐานต่างๆ ทั้งในกฎหมายเตียบาลมาตรา 124 ตั้งแต่สมัยสมเด็จพระเจ้าอยู่ทอง ที่ระบุความผิดไว้อย่างชัดเจนว่า “...อนึ่งสนมกำนัลคบผู้หญิงหนึ่งกันทำดูช้ายเป็นชู้เมียกัน ให้ลงโทษด้วยลวดหนัง 50 ที่ศักคอประจานรอบพระราชวัง ที่หนึ่งให้เอาเป็นชาวสตึง ที่หนึ่งให้แก่พระเจ้าลูกเธอหลานเธอ...” หรือในภาพจิตรกรรมฝาผนังอายุกว่าร้อยปีที่วัดคงคาราม จังหวัดราชบุรี ซึ่งเป็นภาพผู้หญิงสองคนถูกจับใส่กระเช้าแขวนประจาน และที่โด่งดังมากก็คือ เรื่องของหม่อมสุดและหม่อมข้าซึ่งเป็นข้าหลวงของกรมหมื่นอัปสรสุดาเทพที่คุณสุวรรณได้นำมาเขียนล้อเลียนเป็นเพลงยาว (มะลิ. 2546. ออนไลน์) เป็นต้น

พฤติกรรมรักร่วมเพศ มีสาเหตุและปัจจัยหลายประการ ซึ่งเป็นเรื่องที่ซับซ้อนและลึกซึ้งยากที่คนทั่วไปจะเข้าใจได้ ทั้งนี้อาจมาจากการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัว ลักษณะทางกายภาพ สภาวะจิตใจของบุคคลนั้น รวมทั้งสภาพแวดล้อมภายนอก ศาสตร์ต่างๆ จึงได้พยายามศึกษาวิจัยลักษณะของบุคคลกลุ่มนี้ไม่ว่าจะเป็นทางด้านมานุษยวิทยา สังคมวิทยา นิเทศศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ จิตวิทยา ฯลฯ เพื่อให้เกิดความเข้าใจและนำไปสู่วิธีการแก้ไขหรือการเลือกปฏิบัติที่ดีที่สุด

ทางด้านวรรณกรรม ในฐานะที่เป็นผลงานศิลปะแขนงหนึ่ง ผู้เขียนได้เข้ามามีบทบาทในการถ่ายทอดเรื่องราวของบุคคลกลุ่มนี้ เนื่องจากวรรณกรรมเป็นผลงานที่ผู้เขียนสรรค์สร้างจากวัตถุดิบที่มีอยู่ใกล้ตัวนั่นก็คือ วิถีชีวิตของคนในสังคมมาผูกเรื่องราวตามแต่ผู้เขียนจะจินตนาการด้วยเหตุนี้เองหน้าที่หนึ่งของงานวรรณกรรมคือการสะท้อนสภาพคนในสังคม ทำให้ผู้อ่านสามารถศึกษาชีวิตคนในสังคมจากตัวละครของผู้เขียนได้

งานวรรณกรรมที่เผยแพร่ให้อ่านเห็นถึงชีวิตมนุษย์ได้อย่างลึกซึ้งก็คือ นวนิยาย เพราะนวนิยายจะมีการเล่าเรื่องอย่างละเอียด มีเหตุการณ์ต่างๆ เข้ามาทำให้ตัวละครมีหลายมิติ ซึ่งจากการศึกษาพบว่ามีนวนิยายที่ปรากฏตัวละครรักร่วมเพศชายอยู่มาก จะเห็นได้จากงานวิจัยเรื่องการใช้เรื่องรักร่วมเพศในนวนิยายไทย พ.ศ.2516-2525 ของ อริน พินิจวรรักษ์ (2527 : 111) ที่ผลการศึกษา พบว่ามีนวนิยายรักร่วมเพศหญิงเพียงแค่ 4 เรื่อง รักร่วมเพศชาย 11 เรื่อง และได้ให้ข้อสังเกตว่าสาเหตุของการปรากฏเรื่องรักร่วมเพศหญิงน้อยเพราะชาวคนรักร่วมเพศที่ปรากฏส่วนใหญ่เป็นชาวของเกย์หรือกระเทย ส่วนเลสเบี้ยนไม่ค่อยเปิดเผยตัว ทำให้ผู้เขียนไม่มีแรง

บันดลใจในการเขียน (2516-2525 : 111) แต่ในปัจจุบันสังคมมีการเปลี่ยนแปลง เลสเบี้ยนเริ่มมีการเปิดเผยตัวมากขึ้น จะเห็นได้จากการก่อตั้งเว็บไซต์ (Web Site) ของกลุ่มรักร่วมเพศหญิงที่มีมากขึ้นเรื่อยๆ เช่น เว็บไซต์อัญจารี เว็บไซต์เลสล่า เว็บไซต์โรแมนติกเกิร์ล เว็บไซต์ปิงฟ้าวิลันดา เว็บไซต์สะพาน ฯลฯ นวนิยายที่มีตัวละครรักร่วมเพศหญิงจึงเริ่มมีปรากฏขึ้นมา โดยผู้เขียนมุ่งนำเสนอความรัก เพื่อเป็นการสะท้อนความคิด ชีวิตของกลุ่มหญิงรักหญิง ให้สังคมได้รับรู้อีกมุมมองหนึ่ง แต่ก็ยังอยู่ในวงจำกัดของการนำเสนอ เพราะการเปิดเผยตัวเป็นเพียงการเปิดเผยในกลุ่มของตนเท่านั้น

ผู้วิจัยจึงสนใจจะศึกษานวนิยายทั้งจากหนังสือที่ตีพิมพ์และจากเว็บไซต์กลุ่มหญิงรักหญิง โดยศึกษาตัวละครรักร่วมเพศหญิง ทั้งในเชิงจิตวิทยาและเชิงสังคม

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

เพื่อศึกษาวิเคราะห์ตัวละครรักร่วมเพศหญิงเชิงจิตวิทยาและสังคมในนวนิยายไทย

ความสำคัญในการศึกษาค้นคว้า

ผลของการศึกษาค้นคว้าจะทำให้เห็นลักษณะตัวละครรักร่วมเพศหญิงในนวนิยายไทย ที่ผู้เขียนอาศัยความรู้ทางจิตวิทยาสร้างตัวละครขึ้นอย่างสมจริง ทำให้เข้าใจทัศนคติของสังคมที่มีต่อรักร่วมเพศหญิง อันจะนำไปสู่ความเข้าใจกลุ่มรักร่วมเพศหญิงมากขึ้น

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยศึกษาตัวละครรักร่วมเพศหญิงในนวนิยายไทยจำนวน 11 เรื่อง โดยเรียงลำดับตามเวลาที่ตีพิมพ์ครั้งแรก ดังนี้

1. ตะวันลับฟ้า	ของ	โสภาค สุวรรณ	ตีพิมพ์ครั้งแรก 2516
2. รากแก้ว	ของ	กฤษณา อโศกสิน	ตีพิมพ์ครั้งแรก 2517
3. เงาพระจันทร์	ของ	โสภาค สุวรรณ	ตีพิมพ์ครั้งแรก 2524
4. ดงดอกเหมย	ของ	นันทนา วีระชน	ตีพิมพ์รวมเล่มครั้งแรก 2544
5. ดอกไม้กับดอกไม้	ของ	ปิ	ตีพิมพ์ครั้งแรก 2546
6. นางเอก	ของ	อัญชัน	ตีพิมพ์รวมเล่มครั้งแรก 2547
7. Yes...รักนี้ใช่เลย	ของ	ลลนล	ตีพิมพ์ครั้งแรก 2547
8. ปิงฟ้าวิลันดา	ของ	ราชา'วดี	ตีพิมพ์ครั้งแรก 2547
9. กุหลาบของสิริน	ของ	ราชา'วดี	ใน www.pingfavlunda.net (2547)
10. ดอกไม้ที่เปลี่ยนสี	ของ	มน มีนา	ใน www.pingfavlunda.net (2547)
11. เพียงรักจากเธอ	ของ	สีด้า	ใน www.pingfavlunda.net (2547)

นิยามคำศัพท์

1. รักร่วมเพศหญิง หมายถึง ผู้หญิงที่มีความคิด ความรู้สึก และความพึงพอใจทางเพศกับเพศหญิง ซึ่งสามารถแบ่งกลุ่มได้ 3 กลุ่ม คือ
 - 1.1 ทอม หมายถึง ผู้หญิงที่แสดงตนว่าเป็นชาย แสดงท่าที การแต่งกาย บุคลิกลักษณะคล้ายเพศชาย ชอบเพศหญิงด้วยกัน คบหาผู้หญิงเป็นคู่รัก (ดี)
 - 1.2 ดี หมายถึง ผู้หญิงที่ยังคงมีการแสดงออกโดยการแต่งตัวหรือแสดงพฤติกรรมเป็นผู้หญิง ซึ่งถ้ามองผิวเผินก็เหมือนผู้หญิงทั่วไป เพียงแต่มีคู่รักเป็นทอม
 - 1.3 เลสเบี้ยน หรือ เลส หมายถึง ผู้หญิงที่มีการแสดงออกโดยการแต่งตัวหรือมีพฤติกรรมเป็นผู้หญิง มองผิวเผินเหมือนผู้หญิงทั่วไป ไม่ได้คบกับทอมเหมือนดี แต่คบกับผู้หญิงที่มีบุคลิกเช่นตน
2. นักเขียนอาชีพ หมายถึง นักเขียนนวนิยายที่คนทั่วไปรู้จักกัน จากนวนิยายที่นำมาวิเคราะห์มีนักเขียนอาชีพ 4 คน ได้แก่ กฤษณา อโศกสิน โสภาค สุวรรณ นันทนา วีระชน และ อัญชัน
3. นักเขียนจากเว็บไซต์หญิงรักหญิง หมายถึง นักเขียนนวนิยายที่รู้จักในเว็บไซต์หญิงรักหญิง ได้แก่ ผู้ใช้นามปากกาว่า “ราชา’วดี” “มน มีนา” “บี” “ลลนล” และสีด้า (นวนิยายบางเรื่องได้ตีพิมพ์ในเวลาต่อมา)

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การดำเนินการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

1. ขั้นเก็บรวบรวมข้อมูล
 - 1.1 รวบรวมนวนิยายไทยที่ปรากฏตัวละครรักร่วมเพศหญิง
 - 1.2 รวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศ
 - 1.3 รวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับจิตวิทยา
 - 1.4 รวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างวรรณกรรมกับสังคม
2. ขั้นศึกษาข้อมูล
 - 2.1 ศึกษาเนื้อหาของนวนิยายเพื่อเลือกเรื่องและวิเคราะห์ประเด็น
 - 2.2 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่รวบรวมได้เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาวิเคราะห์
3. ขั้นวิเคราะห์ข้อมูล
 - 3.1 วิเคราะห์ตัวละครรักร่วมเพศหญิงเชิงจิตวิทยา

3.2 วิเคราะห์ตัวละครร่วมกันเพศหญิงเชิงสังคม

4. **ขั้นสรุปผลการศึกษาค้นคว้าและเสนอผลการวิจัย** โดยใช้วิธีการพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis)

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตามหัวข้อต่อไปนี้

2.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับรักร่วมเพศหญิง

2.1.1 เอกสารที่เกี่ยวกับรักร่วมเพศหญิง

2.1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวกับรักร่วมเพศหญิง

2.2 เอกสารที่เกี่ยวกับการศึกษารักร่วมเพศหญิงเชิงจิตวิทยา

2.2.1 เอกสารที่เกี่ยวกับการศึกษารักร่วมเพศหญิงเชิงจิตวิทยา

2.2.2 งานวิจัยเรื่องรักร่วมเพศหญิงเชิงจิตวิทยา

2.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับการศึกษาวรรณกรรมกับสังคม

2.3.1 เอกสารที่เกี่ยวกับการศึกษาวรรณกรรมกับสังคม

2.3.2 งานวิจัยด้านวรรณกรรมกับสังคม

2.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับรักร่วมเพศหญิง

2.1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับรักร่วมเพศหญิง

2.1.1.1 ความหมายของรักร่วมเพศหญิง

ส่วนใหญ่มีผู้ให้ความหมายของรักร่วมเพศ แล้วจึงมาแบ่งเป็นชายรักร่วมเพศและหญิงรักร่วมเพศ ซึ่งมีคำอธิบายความหมายไว้ดังนี้

“Homosexuality คือการมีความสุขทางเพศกับคนที่มีเพศเดียวกัน ถ้าระหว่างชายต่อชายด้วยกันเรียกทับศัพท์ว่า Homosexuality ระหว่างหญิงต่อหญิงด้วยกันเรียกว่า Lesbianism” (อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม. 2528 : 283)

“การมีความรู้สึกหรือการแสดงออกทางเพศกับเพศเดียวกัน คือ ชายกับชาย หรือหญิงกับหญิงรักร่วมเพศ มีชื่อเรียกเฉพาะทางจิตวิทยาและทางแพทย์ว่า Homosexual ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ใช้ได้ทั้งกับชายและหญิง สำหรับพวกรักร่วมเพศหญิงมีชื่อเฉพาะเรียกว่า “เลสเบี้ยน” มีผู้สันนิษฐานว่ามาจากชื่อเกาะ Lesbos ที่มีผู้หญิงชาวกรีกอาศัยอยู่และหญิงผู้นั้นมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ” (สมโภชน์ สุขวัฒนา. 2520 : 9)

“พฤติกรรมทางเพศระหว่างเพศเดียวกัน เกิดได้ทั้งผู้ชายและผู้หญิง แต่ชายมีมากกว่าหญิง สำหรับหญิงมีชื่อว่า “เลสเบี้ยน” ” (สุวทนา อารีพรศ. 2525 : 15)

“การมีความรู้สึกทางเพศ หรือการอารมณ์ต่อบุคคลในเพศเดียวกัน และชอบสมสู่ หรือร่วมเพศกับบุคคลในเพศเดียวกันด้วย” (สุชาติ โสมประยูร และวรรณ โสมประยูร. 2521 : 123-124)

จากการให้คำจำกัดความข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า พฤติกรรมรักร่วมเพศหญิงซึ่งมัก เรียกว่า เลสเบียน หมายถึง การมีความรู้สึกนึกคิด หรือการแสดงออกทางเพศกับเพศเดียวกัน ได้แก่ หญิงรักหญิง อย่างไรก็ตามไม่ปรากฏการจำกัดความเรียกกลุ่มเหล่านี้ว่า หญิงรักหญิง หรือ หญิงรักเพศเดียวกันมากนัก

2.1.1.2 ประเภทของรักร่วมเพศหญิง

ชลธิชา ศาลิคุปต์ (2532 : 38) ได้ศึกษาพบว่ากลุ่มของเลสเบียน สามารถแบ่งได้เป็น 2 พวก คือ

1. กลุ่ม Activist เป็นพวกเปิดเผยตัวเอง กล้าแสดงออก และบอกถึงความเป็นเลสเบียนในทางสังคมและการเมือง
2. มีกลุ่มเป็นของตนเอง แต่ไม่ได้เปิดเผยตัว กลุ่มนี้จะมีสมาชิกมากกว่าพวกแรก

วันเพ็ญ บุญประกอบ (2526 : 63) กล่าวถึงประเภทของเลสเบียนไว้ ดังนี้

1. ประเภทแอคทีฟ (Action) คือ เลสเบียนที่แสดงบทบาทเป็นชาย
2. ประเภทพาสซีฟ (Passive) คือ เลสเบียนที่แสดงบทบาทเป็นหญิง

มัทนา เขตมี (2539 : 136) ได้แบ่งประเภทหญิงรักหญิงไว้อย่างคร่าวๆ ดังนี้
ทอม-ดี้ร้อยเปอร์เซ็นต์ คือ ทอมและดี้ที่ยึดบทบาทดั้งเดิมของความเป็นหญิงและความเป็นชาย ทอมเป็นผู้นำ จีบผู้หญิงเก่ง ฝ่ายดีเป็นผู้ตามและแม่บ้าน

ทอม-ดี้สมัยใหม่ คือ ทอมและดี้ที่ปฏิเสธบทบาทดั้งเดิมของความเป็นหญิงและความเป็นชาย ทอมไม่กินเหล้า สูบบุหรี่ รับผิดชอบต่อครอบครัว ดีอาจเป็นผู้หญิงเก่งที่มีความสามารถ ไม่อ่อนแอ

ทอม-ดี้ที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะกลุ่ม คือ การเห็นว่าการเป็นทอมเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตนที่ไม่ได้ลอกเลียนแบบผู้ชาย แต่เป็นความพอใจของตน ส่วนดีชอบผู้หญิงที่เป็นทอมที่ไม่เหมือนผู้ชาย

ทอมก็ได้ก็ดี คือ หญิงรักหญิงที่ปรับเปลี่ยนบทบาทไปตามบุคคลที่เกี่ยวข้อง เช่น หากคนรักเป็นทอม ตนเองจะเป็นดี หากคนรักเป็นดี ตนเองจะเป็นทอม การเป็นทอม-ดีจึงเลื่อนไหลไปมาได้

หญิงรักหญิง คือ ไม่เป็นทั้งทอมและดี เป็นผู้หญิงที่รักผู้หญิง ปฏิเสธบทบาทระหว่างเพศ และกฎเกณฑ์ความเป็นหญิงและความเป็นชาย

จากที่กล่าวมาข้างต้น พอสรุปได้ว่า พฤติกรรมรักร่วมเพศหญิงนั้น อาจแบ่งประเภทได้หลากหลาย ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับมุมมองและข้อมูลของผู้ศึกษา อย่างไรก็ตามจะปรากฏลักษณะร่วมของพฤติกรรมรักร่วมเพศหญิงที่สามารถสรุปได้ 3 ประเภท คือ ทอม ซึ่งมีลักษณะคล้ายผู้ชาย ไม่ว่าจะเป็นการแต่งตัวหรือการแสดงออกทางพฤติกรรมและมีดีเป็นคู่รัก ดี ซึ่งมีลักษณะเหมือนผู้หญิงทั่วไป เพียงแต่คบกับทอมเป็นคู่รัก ส่วนเลสเบี้ยนหรือเรียกสั้นๆ ว่า เลส จะเป็นผู้หญิงที่เหมือนผู้หญิงทั่วไป ไม่ได้คบทอมเช่นเดียวกับดี แต่จะคบและพึงพอใจกับผู้หญิงที่มีลักษณะเป็นผู้หญิงทั่วไป ซึ่งในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยจะทำการแบ่งประเภทนี้เป็นเกณฑ์ในการจำแนกประเภทตัวละคร และศึกษาลักษณะของพฤติกรรมต่อไป

2.1.2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรักร่วมเพศหญิง

จากการสำรวจงานวิจัยเกี่ยวกับรักร่วมเพศหญิงพบงานวิจัยหลากหลายสาขา ได้แก่

สาขานิติศาสตร์ งานวิจัยสาขาที่มีการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศเดียวกัน ดังเช่น

กรองกาญจน์ ชนะเสรีชัย (2543 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง การรับรู้และทัศนคติของกลุ่มรักต่างเพศและกลุ่มรักร่วมเพศที่มีต่อโฆษณารักร่วมเพศในสื่อสิ่งพิมพ์และพฤติกรรมรักร่วมเพศในสังคมไทย ผู้วิจัยมุ่งศึกษาทัศนคติของคนสองกลุ่มที่มีต่อโฆษณาร่วมเพศในสื่อสิ่งพิมพ์ ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มรักต่างเพศมีการรับรู้ถึงโฆษณาร่วมเพศมากกว่า ทั้งนี้เนื่องจากเป็นสิ่งที่แปลกใหม่ ไม่ใช่สิ่งตนเองเคยชิน เมื่อได้รับสื่อจึงเกิดปฏิกิริยา แต่กลุ่มรักร่วมเพศเห็นเป็นความเคยชินเลยไม่ค่อยมีปฏิกิริยาในการรับรู้ ส่วนทัศนคติที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศเดียวกันในสังคม มีทั้งแง่บวกและแง่ลบ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับทัศนคติของแต่ละบุคคลและทัศนคติแต่ละสังคม

บุญญาภรณ์ วาณิชยชาติ (2544 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง บทบาทของ “เว็บไซต์อัญจารีดอทคอม” ในการเป็นมณฑลสาธารณะของกลุ่มหญิงรักหญิง ผู้วิจัยมุ่งศึกษาบทบาทของเว็บไซต์อัญจารีที่มีต่อกลุ่มหญิงรักหญิง โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงสำรวจ การสนทนา การสัมภาษณ์เชิงลึก และการศึกษาข้อมูลทุติยภูมิ ผลการวิจัยพบว่า บทบาทการทำหน้าที่ของมณฑลสาธารณะค่อนข้างจำกัด ผู้เข้ามามีไม่มากและไม่หลากหลายนัก และการแสดงพื้นที่สำหรับแสดงความคิดเห็นนั้นมักจะเป็นเรื่องทั่วไป มากกว่า ไม่ค่อยมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับสิทธิหญิงรักหญิง ทั้งนี้ เนื่องจากผู้เข้าใช้ยังขาดความตระหนักในเรื่องสิทธิหญิงรักหญิง การขาดเงินทุนและตัวเว็บไซต์ยังกระตุ้นให้เกิดแรงผลักดันไม่เพียงพอ

งานวิจัยในสาขานิติศาสตร์มักจะเน้นไปในเรื่องของการศึกษาทัศนะของสังคมและกลุ่มหญิงรักหญิงที่มีต่อกัน ซึ่งผลการศึกษาก็จะพบทัศนะที่มีความหลากหลาย

สาขาวรรณกรรมมีผู้ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศโดยตรงค่อนข้างน้อยและส่วนใหญ่ก็เป็นพฤติกรรมรักร่วมเพศชาย เช่น

อริน พินิจวรารักษ์ (2527 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง การใช้เรื่องรักร่วมเพศในนวนิยายไทย พ.ศ.2516-2525 ซึ่งเป็นงานวิจัยนวนิยายไทยด้านรักร่วมเพศชิ้นแรก ผลการศึกษาพบว่า การแพร่หลายของกลุ่มคนรักร่วมเพศมีผลต่อการสร้างนวนิยายไทยอย่างมาก กล่าวคือ มีการใช้เรื่องรักร่วมเพศในนวนิยาย 2 ลักษณะด้วยกัน คือ ใช้เป็นแก่นเรื่อง และใช้ในการสร้างตัวละครรอง แต่จะปรากฏเรื่องชายรักร่วมเพศมากกว่า โดยการนำเสนอ นั้นมักจะมีการสร้างความเป็นมาของตัวละคร เพื่อให้ทราบถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศเดียวกัน

นิตยา เข้มเพชร (2535 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง วิเคราะห์สาเหตุของการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศชายของตัวละครเอกในนวนิยายไทยตามหลักการทางจิตวิทยา มุ่งศึกษาวิเคราะห์สาเหตุการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศชายของตัวละครเอกในนวนิยายตามหลักการทางจิตวิทยา โดยผู้วิจัยเลือกนวนิยายแนวนี้มาวิเคราะห์ 6 เรื่อง ได้แก่ ลูกรัก ประตูปิดตาย รูปทอง หัวใจที่ต้องไขลาน พิมพิลาป และใบไม้ที่ปลิดปลิว ผลการศึกษา พบว่า นวนิยายที่นำมาวิเคราะห์ปรากฏ 2 ลักษณะ คือ ลักษณะที่หนึ่ง มีนวนิยาย 5 เรื่อง ที่เสนอรายละเอียดความเป็นมาของตัวละครอันแสดงถึงสาเหตุของการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ สอดคล้องกับทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของ فروยด์ และทฤษฎีจิตวิทยาสังคมของ อีริคสัน โดยกล่าวถึงสาเหตุการเกิดพฤติกรรมที่มีผลสืบเนื่องมาจากปัจจัยสำคัญ คือ พื้นฐานทางครอบครัว การอบรมเลี้ยงดู และอิทธิพลของสังคมแวดล้อม ลักษณะที่สอง มีนวนิยาย 1 เรื่อง มิได้กล่าวถึงเรื่องราวความเป็นมาที่แสดงถึงสาเหตุการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ จึงไม่อาจวิเคราะห์ด้านความสมจริงทางจิตวิทยาได้

สมเกียรติ คูทวีกุล (2545 : สรุปผลการวิจัย) ศึกษาเรื่อง ภาพสะท้อนชายรักร่วมเพศในนวนิยายไทยในสามรอบทศวรรษ (พ.ศ. 2513-2543) : การศึกษาศักยภาพข้อจำกัดและทางออกของนักเขียนหญิง ผลการศึกษาพบว่า นักเขียนหญิงมีทั้งศักยภาพและข้อจำกัดในการสะท้อนภาพชีวิตชายรักร่วมเพศด้านบุคลิกภาพ พฤติกรรมทางเพศ ความรู้สึกทางเพศ การมีเพศสัมพันธ์ ภาษาเฉพาะกลุ่ม และชีวิตสังคม ความเป็นเพศหญิงคืออุปสรรคซึ่งขัดคั้นผู้เขียนเอาไว้มิให้สะท้อนภาพชีวิตชายรักร่วมเพศได้ตามความเป็นจริง นักเขียนหญิงสามารถสะท้อนภาพชีวิตเฉพาะด้านที่ไม่สลับซับซ้อน ซึ่งตนพอเข้าใจ และมีความรู้จำกัดอยู่ภายในขอบเขต

ของความเป็นเพศหญิงเท่านั้น ทำให้นักเขียนหญิงต้องแสวงหาทางออกในการสะท้อนภาพด้วยการหันเหไปตีแผ่ชีวิตชายรักร่วมเพศด้านอื่นๆ ซึ่งมีชีวิตร่วมเพศเฉพาะกลุ่ม

อรรถวุฒิ มุขมา (2546 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง นวนิยายรักร่วมเพศชายเรื่อง “ซากดอกไม้” ของ วีรวัฒน์ กนกนุเคราะห์ : การศึกษาเชิงวิเคราะห์ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาวิเคราะห์ในด้านองค์ประกอบและกลวิธีการประพันธ์ วิเคราะห์ตัวละครเชิงจิตวิทยา ความสัมพันธ์ระหว่างนวนิยายกับสังคม และสุนทรียภาพทางภาษา ผลการศึกษาพบว่า เรื่อง “ซากดอกไม้” เป็นนวนิยายรักร่วมเพศชายที่สะท้อนภาพชีวิตของกลุ่มเกย์ เนื้อหานำเสนอเกย์ฐานะดีคนหนึ่งที่ต้องดำเนินชีวิตแบบอัตลักษณ์เพศชายตามบรรทัดฐานของสังคม แต่ไม่ประสบผลสำเร็จ ไม่สามารถรักษาสถาบันครอบครัวของตนเองได้ จึงเป็นอิสระและก้าวเข้าสู่โลกของเกย์อย่างเต็มตัว หลงใหลอยู่ในวังวนของเกย์อย่างถอนตัวไม่ขึ้น จนวาระสุดท้าย จุดเด่นของนวนิยายเรื่องนี้อยู่ที่แก่นหลักของเรื่องที่เผยถึงโลกอันลึกลับของชาวเกย์ และวิธีการแต่งที่ใช้ภาษาเกย์มาผสมกับภาษาประพันธ์ได้อย่างแนบเนียน ใช้สำนวนโวหารสร้างบรรยากาศและจินตภาพอย่างพิสดาร ทำให้ผู้อ่านสามารถสัมผัสอารมณ์ความรู้สึกนึกคิดของตัวละครได้ดีขึ้น

จากการศึกษางานวิจัยทางด้านวรรณกรรม ผู้วิจัยพบว่ายังไม่มียานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศหญิงโดยตรง ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษานวนิยายสะท้อนชีวิตหญิงรักร่วมเพศ

2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษารักร่วมเพศหญิงเชิงจิตวิทยา

2.2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษารักร่วมเพศหญิงเชิงจิตวิทยา

2.2.1.1 สาเหตุหรือปัจจัยที่ทำให้เกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ

สุัทนา อารีพรรค (2528 : 382-383) ได้กล่าวถึงสาเหตุของการเป็นคนรักร่วมเพศไว้ดังนี้

1. สาเหตุทางกรรมพันธุ์ การศึกษาคู่แฝดของคาลแมน (Kallman : 1952) พบว่าในคู่แฝดที่เกิดจากไข่ใบเดียวกัน ถ้าคนใดคนหนึ่งเป็น อีกคนก็มีโอกาสเป็นด้วยเสมอ แต่ถ้าไข่แฝดคนละใบมีโอกาสน้อย นอกจากนี้ยังมีผู้สนับสนุนว่า ลักษณะดังกล่าวน่าจะเป็นสิ่งที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิด ไม่ใช่มาเรียนรู้จากสิ่งแวดล้อมภายหลัง ทั้งนี้ เพราะคนส่วนใหญ่ในสังคมมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

2. สาเหตุจากสิ่งแวดล้อม

2.1 สาเหตุจากครอบครัว ได้แก่ การที่ความสัมพันธ์ระหว่างเด็กกับบิดามารดาที่เป็นเพศเดียวกับเด็กไม่ดี ทำให้เด็กไม่สามารถลอกเลียนแบบลักษณะและบทบาททางเพศที่

ถูกต้องได้ หรือการทะเลาะเบาะแว้งของบิดามารดา ทำให้เด็กขลาดกลัวที่จะมีรักต่างเพศ นอกจากนี้ก็อาจเป็นเพราะบิดามารดาเลี้ยงเด็กผิดเพศเสียเอง เนื่องมาจากการผิดหวังในเพศของลูก

2.2 สาเหตุจากสังคม การกระทบกระเทือนใจอย่างรุนแรงจากความสัมพันธ์ในช่วงวัยรุ่นระหว่างชายกับหญิง เลyenหันไปหาเพศเดียวกันเพื่อหลีกเลี่ยงความผิดหวังครั้งที่สอง

วันเพ็ญ บุญประกอบ (2526 : 60) กล่าวถึงแนวโน้มที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน คือ

1. ในด้านการเลี้ยงดูจะเป็นการปกป้องลูกมากเกินไป ได้รับการทนุถนอมมากเกินไปจากแม่ พ่อของเด็กมักดู เจ้าระเบียบและห่างเหินลูก ซึ่งจะมีผลต่อเด็กที่หัวอ่อนและยอมตามพ่อ

2. เด็กที่เติบโตมาในครอบครัวที่พ่อแม่มีบทบาทและบุคลิกไม่เหมาะสมกับเพศของตน

3. พ่อแม่ที่ต้องการให้ลูกมีเพศตรงข้าม

4. เด็กอยู่ในครอบครัวที่มีพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน หรือเด็กมีความพึงพอใจ หรือใกล้ชิดอยู่ในกลุ่มเพศเดียวกัน เช่น เด็กที่อยู่โรงเรียนชายล้วน หญิงล้วน

5. เด็กที่ครอบครัวแตกแยก ไม่ได้รับความอบอุ่นจากครอบครัว

6. เด็กที่อยากลอง เมื่อลองแล้วก็อาจติด

กวี ทังสุบุตร (2544 : 77-78) อธิบายว่า สาเหตุของความผิดปกติทางเพศมีอยู่ 2 ประการ คือ

1. Prenatal Causes สาเหตุเกิดจาก Patterns หรือรูปแบบของ Chromosomes ที่ทำให้การพัฒนาอวัยวะเพศ ทั้งภายนอกและในผิดปกติ อวัยวะเพศภายในหมายถึงอวัยวะที่สร้างฮอร์โมนเพศชายหรือเพศหญิง คือ ลูกอัณฑะหรือรังไข่ (Testes or Ovaries) ซึ่งสร้าง Testosterone หรือ Estrogens ซึ่งฮอร์โมนแต่ละเพศก็มีอีกหลายอนุพันธ์ มีฤทธิ์และหน้าที่ต่อร่างกายและเครื่องแสดงเพศภายนอกจำเพาะเพศชายและเพศหญิงแตกต่างกัน

2. Postnatal Causes ปัจจัยที่มีอิทธิพลหลังคลอด บิดา-มารดา และสังคมยอมรับว่าเป็นเพศหญิงหรือชาย ซึ่งมีอิทธิพลสำคัญในการแสดงเพศ เช่น บิดา-มารดา มีแต่ลูกสาว ต้องการบุตรชาย แต่พ่อบุตรคนต่อมาเกิดเป็นหญิงอีก ก็แต่งตัวให้เป็นลูกชาย ให้ขบถและมึนเพื่อนเป็นชาย พี่เลี้ยงก็ถูกสั่งให้เลี้ยงดูลูกสาวคนนี้แบบผู้ชาย ก็อาจทำให้ลูกสาวนี้มีนิสัยเป็นผู้นำ ชอบขบถต่อหรือแต่งตัวเป็นผู้ชาย เป็นต้น

จากการศึกษาเอกสารเกี่ยวกับสาเหตุหรือปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดพฤติกรรมรักเพศเดียวกันนั้น ผู้วิจัยสามารถสรุปสาเหตุหลัก คือ ปัจจัยทางชีวภาพ จิตวิทยา สังคม ครอบครัว และวัฒนธรรม

2.2.1.2 ความรักในเชิงจิตวิทยา

ความรักเป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ผู้วิจัยจะนำมาวิเคราะห์ตัวละครรักร่วมเพศหญิงด้วย เพราะเป็นประเด็นสำคัญที่สังคมมักจะหยิบยกขึ้นมาวิพากษ์ และปรากฏเป็นประเด็นหลักในนวนิยาย โดยเอกสารที่กล่าวถึงความรักเชิงจิตวิทยา มีดังนี้

กิตติกร มีทรัพย์ (2533 ; อ้างอิงมาจาก Fromm. 1941) นักจิตวิทยาชาวเยอรมัน กล่าวถึง ความรัก ว่า เริ่มจากมนุษย์ต้องการมีสัมพันธภาพกับผู้อื่น จึงใช้ความรักเพื่อเป็นสื่อในการติดต่อเพื่อที่จะได้มีเพื่อน โดยมีลักษณะความรัก 2 ชนิด คือ ความรักแบบพึ่งพา (symbiotic love) และความรักแบบมีวุฒิภาวะ (mature love) ซึ่งแสดงออกหลายรูปแบบ เช่น ความรักระหว่างพ่อ แม่ ลูก ความรักแบบแม่ ความรักฉันพี่น้อง ความรักแบบเสน่หาของหนุ่มสาว ความรักตนเอง รูปแบบต่างๆ ที่กล่าวมานี้เป็นได้ทั้งในทางสร้างสรรค์และทำลายขึ้นอยู่กับผู้ที่เกิดความรักนั้น จะมีการพัฒนาอุปนิสัยและพื้นฐานการอบรมมากน้อยเพียงใด

อุษา ชูชาติ (2533 : 24-33) มีความเห็นว่า ความรักเป็นสิ่งที่ทำให้มนุษย์ผูกพันกันเป็นผลผลักดันให้มนุษย์มีจินตนาการ สร้างสรรค์ แต่ถ้าถูกขัดขวางก็อาจจะเปลี่ยนเป็นการทำลายความรักจึงมีทั้งความสมหวังและความผิดหวัง โดยปกติแล้วแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

1. ลักษณะความรักแบบพึ่งพาอาศัยกัน มีหลายรูปแบบ ดังนี้

1.1 ความรักที่มีลักษณะอยู่ร่วมกันแบบชีววิทยา เช่น ทารกในครรภ์กับมารดา

1.2 ความรักที่มีลักษณะฝ่ายหนึ่งเป็นฝ่ายรับ คือเป็นฝ่ายขอแต่เพียงฝ่ายเดียว และต้องการเป็นส่วนหนึ่งของคนที่คิดว่าจะนำชีวิตได้ คนพวกนี้ไม่ชอบตัดสินใจด้วยตนเอง และไม่สามารถทนต่อความรู้สึกถูกทอดทิ้งได้

1.3 ความรักที่มีอีกฝ่ายหนึ่งเป็นฝ่ายให้ แต่จะขาดฝ่ายรับไม่ได้ คนพวกนี้พยายามหนีความรู้สึกว่าตนเองถูกแยกจากผู้อื่น โดยพยายามทำให้ผู้อื่นมาเป็นส่วนหนึ่งของตน ชอบออกคำสั่งและเอาเปรียบความรู้สึก

2. ลักษณะความรักที่มีวุฒิภาวะ เป็นความรักที่ยังคงมีเอกลักษณ์ของตนเองไว้ มีความร่าเริง มีชีวิตชีวา เต็มไปด้วยความสุข เพราะความรักที่พร้อมจะให้โดยไม่จำเป็นต้องได้รับ ถ้าจะได้รับก็ไม่ได้เกิดจากการเรียกร้อง ทำให้ความรักแบบนี้ทั้งผู้ให้และผู้รับต่างก็มีความสุข

คิตน้อย (2518 : 153 -169 ; อ้างอิงมาจาก John Alan Lee. n.d.) วิจัยความสัมพันธ์ของความรักแบบหนุ่มสาวในเชิงจิตวิทยาพบว่า

ความรักแบบบุชาความรัก (eros) มักจะเกิดแบบ รักแรกพบเพราะเป็นความรักที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลัน มีความหวัง ความต้องการสูงและรุนแรง มักจะเกิดขึ้นกับคนที่ชอบความงามของร่างกาย เช่น ใบหน้า รูปร่าง พยายามตอบสนองทางร่างกายและจิตใจให้ตรงกับจินตนาการที่ฝันไว้

ความรักแบบเล่นรัก (ludus) ถือว่าความรักเปรียบเสมือนเกมกีฬา ที่คนรักกันควร จะมีความสุขทางเพศด้วยกัน แต่ไม่ต้องจริงจังมากนัก ต้องสับเปลี่ยนคู่ไปเรื่อย ๆ คนรักประเภทนี้ไม่ ยอมผูกมัดกับใครง่าย ๆ

ความรักที่เกิดจากความใกล้ชิด ความรักแบบเพื่อน (storge) เป็นความรักที่ไม่ ชาติสนธิ แต่เป็นความรักที่ค่อนข้างสงบ ปลอดภัย ยินดี มักเกิดขึ้นเมื่ออยู่ใกล้ชิดกับบุคคลที่เป็น ญาติ พี่น้อง ความรักเช่นนี้เกิดโดยไม่รู้ตัว ถ้าเกิดการทะเลาะกัน ทั้งสองฝ่ายก็ยังคงเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันได้

ความรักอย่างคลั่งไคล้ (mania หรือ ludus – eros) คนรักประเภทนี้จะมีอาการ บั่นป่วน คลุ้มคลั่ง กินไม่ได้นอนไม่หลับ จนบางครั้งต้องละทิ้งหน้าที่การทำงาน อยู่อย่างทรมานใจ เพียงแต่รู้ว่าคู่รักขาดความเอาใจใส่ แต่ถ้าคู่รักมาเอาใจอาการคลุ้มคลั่งก็จะหายทันที คนรักประเภท นี้พยายามแสวงหาบางสิ่งจากคู่รักของเขาเข้ามาทดแทนในสิ่งที่ตนเองขาด เมื่อประสบความผิดหวัง อย่างรุนแรง จะกลายเป็นคนเศร้าโศก จิตใจหดหู่และไม่สามารถควบคุมอารมณ์ตนเองได้ นักจิตวิทยาเรียกคนรักแบบนี้ว่า “นักรักโรคจิต”

ความรักชนิดจริงจัง (pragma) คนรักแบบนี้จะเลือกคู่ครองโดยอาศัยความเข้าใจ ทางนิสัย บุคลิกภาพ การศึกษาในระดับเดียวกัน ตลอดจนทัศนคติ ถ้าหากไม่สามารถเข้าใจกันได้ ก็ จะหาใหม่ แต่ก็ยังคงคบเป็นเพื่อนกับคนเดิมอยู่ ความรักแบบนี้เป็นการผสมผสานระหว่างความรัก แบบเพื่อนกับความรักแบบเล่นรัก จึงดูง่ายและสุขุมรอบคอบ

ความรักแบบเสียสละ (agape หรือ eros – storge) เป็นความรักที่เชื่อมั่นว่ามี รากฐานจากความกรุณา ความอดทน ปราศจากการหึงหวง และไม่ต้องหวังสิ่งตอบแทนหรือหวัง ผลประโยชน์ ยินดีและมีความสุขมากถ้าคนรักมีความสุข

จากการศึกษาเอกสารเกี่ยวกับความรักนั้น พบว่า ความรักซึ่งเน้นความรู้สึกพื้นฐาน ของมนุษย์เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อพฤติกรรมในด้านอื่นๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพฤติกรรมที่มีต่อคน รอบข้างในสังคม

2.2.2 งานวิจัยเรื่องรักร่วมเพศหญิงเชิงจิตวิทยา

งานวิจัยที่เกี่ยวกับการศึกษารักร่วมเพศหญิงเชิงจิตวิทยา มีการศึกษาที่หลากหลาย ประเด็น ดังนี้

ภัทราวรรณ สุไทย (2546 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมรัก ร่วมเพศหญิงในกรุงเทพมหานคร โดยนำแบบสอบถามไปแจกกลุ่มหญิงรักหญิงที่ชื่อว่า เลสล่า เป็นกลุ่มใหม่ที่มีการรวมตัวกันเป็นประจำทุกอาทิตย์ ผลการวิจัยพบว่า ทัศนคติด้านความรู้ที่ส่งผล ต่อพฤติกรรมรักเพศเดียวกันมากที่สุด กล่าวคือ หญิงรักเพศเดียวกันเห็นว่าการคบผู้หญิงด้วยกัน

สามารถที่จะเข้าใจกันได้ดี เหมือนมีเพื่อนคอยให้กำลังใจ อบอุ่น อีกทั้งทำให้ไม่รู้สึกโดดเดี่ยว อ้างว้าง นอกจากนี้ยังทำให้เห็นปัจจัยด้านครอบครัวว่าไม่ได้มีผลต่อการเกิดพฤติกรรมของหญิงรักเพศเดียวกันกลุ่มนี้ เพราะครอบครัวหญิงรักเพศเดียวกันกลุ่มนี้เป็นครอบครัวที่ดี อบอุ่นและสมบูรณ์

มธุรส ชมดวง (2546) ศึกษาเรื่อง การศึกษาวิถีชีวิตของหญิงที่มีพฤติกรรมพฤติกรรมรักร่วมเพศ โดยใช้แบบสัมภาษณ์ในการหาข้อมูล ผลการวิจัยพบว่า วิถีชีวิตของหญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศเดียวกันนั้นเหมือนกับคู่รักทั่วไป คือ มีการนัดรับประทานอาหาร ดูหนัง ฟังเพลง ฯลฯ หากคบและเป็นที่ถูกใจก็จะเกิดการคาดหวังที่จะใช้ชีวิตคู่ร่วมกันในอนาคต สำหรับเรื่องการมีเพศสัมพันธ์นั้นเป็นเรื่องที่ต้องมี นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้ศึกษาสาเหตุของการเกิดพฤติกรรมด้วยพบว่า ปัญหาครอบครัวมีผลมากที่สุด

จากการศึกษางานวิจัยสาขาจิตวิทยา เห็นว่า มีผู้สนใจศึกษาโดยมุ่งหาสาเหตุของพฤติกรรมและการดำเนินชีวิตของรักร่วมเพศหญิง

2.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา วรรณกรรมกับสังคม

2.3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาวรรณกรรมกับสังคม

วรรณกรรมเป็นงานเขียนที่ผู้เขียนสร้างสรรค์ขึ้นเพื่อถ่ายทอดเรื่องราว ความรู้สึกนึกคิดต่าง ๆ ตามจินตนาการของตน ซึ่งคงเป็นเรื่องยากที่ผู้เขียนจะหลีกเลี่ยงการหาข้อมูลเหล่านั้นจากสังคม เพราะผู้เขียนเป็นผู้หนึ่งในสังคม จึงมีการรับรู้ประสบการณ์ต่าง ๆ จากสังคมรอบตัว แล้วนำมาผสมผสานกับจินตนาการของผู้เขียนอีกชั้นหนึ่ง วรรณกรรมกับสังคมจึงมีความสัมพันธ์กันอย่างกลมกลืนและแยกออกจากกันยากดังที่ วิทย์ ศิวะศรียานนท์ (2518 : 184) กล่าวว่า “นักประพันธ์เปรียบเหมือนคนสองคนในคนคนเดียวกัน กล่าวคือ นอกจากนักประพันธ์จะเป็นผู้แต่งหนังสือแล้วยังเป็นกลุ่มหนึ่งของกลุ่มนั้น คือเป็นพลเมืองอีกด้วย ดังนั้น นักประพันธ์ย่อมได้รับอิทธิพลจากสังคมทั้งด้านขนบธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรม เศรษฐกิจและการเมือง และสภาพการณ์ของปัจจัยเหล่านี้ ย่อมเป็นสิ่งที่กำหนดแนวคิดของนักประพันธ์”

ตรีศิลป์ บุญขจร (2542 : 5-7) ได้แบ่งลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างวรรณกรรมกับสังคมออกเป็น 3 ลักษณะ ดังนี้

ลักษณะแรก วรรณกรรมเป็นภาพสะท้อนสังคม กล่าวคือ การสะท้อนสังคมของวรรณกรรมมิใช่การสะท้อนอย่างบันทึกเหตุการณ์ แต่เป็นภาพสะท้อนประสบการณ์ผู้เขียน และเหตุการณ์ส่วนหนึ่งของสังคม วรรณกรรมจึงเป็นความจริงของสังคมสอดแทรกอยู่ วรรณกรรมอาจสะท้อนสังคมทั้งในด้านรูปธรรมและนามธรรม เช่น เหตุการณ์ทั่วไปที่เกิดขึ้นในสังคม ค่านิยม ตลอดจนความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียน

ลักษณะที่สอง สังคมย่อมมีอิทธิพลต่อวรรณกรรม หรือต่อนักเขียน เนื่องจากนักเขียน อยู่ในสังคมย่อมมีอิทธิพลจากสังคม ทั้งในด้านวัฒนธรรม ขนบประเพณี ศาสนา ปรัชญา และการเมือง สภาพการณ์เหล่านี้ย่อมเป็นสิ่งที่กำหนดโลกทัศน์และชีวทัศน์ของนักเขียนด้วย

ลักษณะที่สาม วรรณกรรมหรือนักเขียนมีอิทธิพลต่อสังคม ซึ่งอาจเป็นไปได้ทั้งในด้าน อิทธิพลภายนอก เช่น การกระทำตามอย่างในวรรณกรรม และอิทธิพลภายใน คือ อิทธิพลทาง ความคิด การสร้างค่านิยม รวมทั้งความรู้สึกนึกคิด

จากแนวคิดดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า การที่นักเขียนคนหนึ่งจะสร้างสรรค์วรรณกรรม นั้น แม้ว่าจะเป็นการจินตนาการความคิด แต่ก็หลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะนำประสบการณ์การรับรู้จากสังคม และการเป็นส่วนหนึ่งของสังคมมาเป็นวัตถุดิบ เพื่อผสมผสานระหว่างความจริงกับสิ่งสมมุติให้เป็น เรื่องราว ดังนั้น เนื้อหาของวรรณกรรมจึงอาจถูกกำหนดด้วยเงื่อนไขและปัจจัยต่างๆ ของสังคม

2.3.2 งานวิจัยด้านวรรณกรรมกับสังคม

งานวิจัยที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวรรณกรรมกับสังคมมีอยู่มาก แต่จะยกตัวอย่าง งานวิจัยมาเพียงบางส่วน เพื่อเป็นแนวทางการวิเคราะห์ เช่น

เรณู มหาวนา (2529 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง ภาพสะท้อนสังคมและคุณค่าเชิง วรรณศิลป์ในเรื่องสั้นของนิมิตร ภูมิถาวร พบว่า เรื่องสั้นของนิมิตร ภูมิถาวร ได้สะท้อนสภาพสังคม 5 ด้าน คือ สภาพเศรษฐกิจ การศึกษา การเมืองการปกครอง ความเป็นอยู่ วัฒนธรรมและค่านิยม นอกจากนี้ยังใช้วรรณกรรมวิพากษ์วิจารณ์สังคมเพื่อเสนอทางออกในการแก้ปัญหา ส่วนคุณค่าทาง วรรณศิลป์ พบว่า ยังบกพร่องในศิลปะการสร้างองค์ประกอบอยู่บ้าง ทั้งนี้อาจเพราะเน้นไปที่การ เสนอภาพสะท้อนมากกว่า

ทัศนีย์ นาควัชร (2531 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง บทบาทของวรรณกรรมและพันธกิจ ของนักเขียนในทัศนะของเอมิล โซลา เพื่อศึกษาความคิดเห็นของโซลาในแง่ที่ว่าวรรณกรรมควรมี บทบาทประการใดบ้างในการกระตุ้นสำนึกทางสังคมของประชาชน และศึกษาพัฒนาการทาง ความคิดของโซลา พบว่า นักเขียนในฐานะผู้สร้างสรรค์วรรณกรรมต้องดีแผ่สภาพสังคมและ วิเคราะห์ปัญหาสังคมในด้านต่างๆ เพื่อนำเสนอผู้อ่านด้วยความถูกต้องและตรงกับความเป็นจริง มากที่สุด ซึ่งเป็นการแสดงบทบาทของวรรณกรรมเพื่อกระตุ้นจิตสำนึกของประชาชนที่มีต่อสังคม

ประไพ ศรีสุข (2541 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง ภาพสะท้อนสังคมในเรื่องสั้นและนวนิยายของ ชาติ กอบจิตติ พบว่า มักเป็นเรื่องราวของคนธรรมดาสามัญที่อยู่และเป็นไปตาม ธรรมชาติ สะท้อนปัญหาความด้อยทางเศรษฐกิจอันทำให้คนยากไร้ยังมีอยู่ทั่วไป และยังคงก่อให้เกิด

ปัญหาต่างๆ ตามมาอีกหลายอย่าง เช่น ปัญหาการเอารัดเอาเปรียบ ปัญหาการหลอกลวงของมนุษย์ ปัญหายาเสพติด ซึ่งปัญหาเหล่านี้จะเกิดกับคนระดับล่างเพราะคนกลุ่มนี้ไม่มีทุนทรัพย์ สติปัญญา และไม่มีอำนาจต่อรองใดๆ จึงต้องเผชิญชะตากรรมที่เลวร้าย

เจตน์ คชฤทธิ์ (2548 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง กระบวนทัศน์ความยากจน : ภาพสะท้อนที่ปรากฏในเรื่องสั้นไทยร่วมสมัย (พ.ศ.2501-2545) พบว่า ปรากฏภาพสะท้อนลักษณะของความยากจน 4 มิติ คือ จนทรัพย์สิน จนโอกาส จนอำนาจ และจนศักดิ์ศรี ส่วนสาเหตุของความยากจนมาจากทัศนคติและท่าทีต่อชีวิต ภาวะความเจ็บป่วยและความผิดปกติทางร่างกาย โครงสร้างความสัมพันธ์ที่ทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจ การเมือง และสังคม การขาดแคลนปัจจัยการผลิต เรื่องของทรัพยากรธรรมชาติ อันส่งผลกระทบให้เกิดปัญหาต่างๆ ตามมาเช่น ปัญหาสุขภาพจิต ปัญหาความขัดแย้ง ปัญหาการศึกษา โดยผู้เขียนได้เสนอแนะแนวทางการแก้ไขไว้ 3 แนวทาง คือ ปรับเปลี่ยนทัศนคติและท่าทีต่อชีวิต ลดช่องว่างความสัมพันธ์ที่ไม่เสมอภาค และสนับสนุนปัจจัยการผลิต

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยการศึกษาวรรณกรรมกับสังคมนั้น ทำให้มองเห็นถึงความสัมพันธ์ที่วรรณกรรมมีต่อสังคมและสังคมมีต่อวรรณกรรมอย่างชัดเจน ในแง่ที่ผู้อ่านสามารถเห็นสภาพสังคมในช่วงเวลาหนึ่งๆ ได้จากการอ่านงานวรรณกรรม และอีกนัยหนึ่ง ก็คือ ผู้เขียนอาจนำเสนอจุดมุ่งหมายหรือความคิดของตนในฐานะที่เป็นคนหนึ่งคนหนึ่งในสังคม เพื่อให้ผู้ที่เกี่ยวข้องนำไปคิดปรับปรุงหรือแก้ไขปัญหา หรืออาจต้องการบอกให้รู้และเข้าใจในสิ่งนั้นๆ ซึ่งจะ เป็นแนวทางให้ผู้วิจัยวิเคราะห์ประเด็นร่วมเพศหญิงในนวนิยายไทยในเชิงสังคมต่อไป

บทที่ 3

วิเคราะห์ตัวละครร่วมเพศหญิงเชิงจิตวิทยา

การสร้างตัวละครในนวนิยาย ผู้เขียนมักสร้างตัวละครให้มีความใกล้เคียงกับบุคลิก พฤติกรรมและวิถีชีวิตของบุคคลในสังคม การที่จะสร้างตัวละครให้มีลักษณะดังกล่าวนี้ ผู้เขียนต้องอาศัยความรู้สาขาต่างๆ มาประยุกต์ใช้ในวรรณกรรมด้วย เช่น ด้านปรัชญา สังคมวิทยา จิตวิทยา เป็นต้น โดยใช้วิธีอธิบายหรือสั่งสอนทางอ้อม ด้วยกลวิธีแทรกอยู่ในตัวละคร เหตุการณ์ บทบรรยายและบทสนทนาต่างๆ เป็นการสะท้อนให้ผู้อ่านได้คิดและทำความเข้าใจด้วยตนเอง ซึ่งจะค่อยๆ รับรู้ไปตามเนื้อหาแต่ละตอน

ในนวนิยายร่วมเพศหญิง ผู้เขียนได้สร้างให้ตัวละครฝ่ายหญิงมีบทบาทที่โดดเด่น มี พฤติกรรม ความคิด ความเชื่อ ที่บางครั้งอาจจะแตกต่างไปจากกลุ่มบุคคลอื่น ดังนั้น ตัวละครร่วมเพศหญิงเป็นตัวละครอีกลักษณะหนึ่ง ที่ผู้เขียนต้องอาศัยความรู้ทางจิตวิทยา มาช่วยสร้างตัวละคร เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจในพฤติกรรมของตัวละครร่วมเพศหญิงมากขึ้น เพราะตัวละครร่วมเพศหญิงก็เปรียบเสมือนกลุ่มร่วมเพศหญิงในสังคม ซึ่งมีความซับซ้อนทางบุคลิกภาพและอารมณ์ ดังที่อรรถ ฐิมนนุษย์ (2518 : 163) กล่าวถึงพวกร่วมเพศว่า มีบุคลิกภาพไม่เป็นผู้ใหญ่ สมวัย ไม่ค่อยมีความไว้วางใจคนอื่น ไม่รู้สึกปลอดภัยหรือมั่นคงทางจิต หงุดหงิดง่าย มีการแสดงออกชัดเจนอย่างรุนแรง

อนึ่ง พฤติกรรม อุปนิสัยและอารมณ์ของกลุ่มร่วมเพศหญิงนี้ หากศึกษาถึงภูมิหลัง ประวัติชีวิตของตัวละครแล้ว ย่อมสามารถอธิบายถึงสาเหตุและปัจจัยต่างๆ ได้ โดยการใช้ความรู้ความเข้าใจในด้านจิตวิทยา มาวิเคราะห์ตัวละคร

ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์ตัวละครร่วมเพศหญิง โดยใช้ทฤษฎีจิตวิทยาเพื่อจะได้เข้าใจ พฤติกรรมของตัวละครร่วมเพศหญิง โดยจะศึกษาภูมิหลังของตัวละคร บุคลิกภาพภายนอกและภายใน ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดพฤติกรรม ลักษณะและแนวคิดเกี่ยวกับความรัก

3.1 ภูมิหลัง บุคลิกภาพภายนอกและภายในของตัวละคร

การศึกษาพฤติกรรมตัวละครนั้น ต้องอาศัยข้อมูลทางครอบครัวและสิ่งแวดล้อมของตัวละคร เพื่อประกอบการวิเคราะห์ถึงบุคลิกภาพ และความคิดต่างๆ ดังที่ สุชา จันทรเอน (2544 : 96) ระบุว่า แต่ละบุคคลมีลักษณะเฉพาะตัว ดังนั้น การบรรยายถึงลักษณะบุคลิกภาพของบุคคลจึงยากลำบากมาก เราจำเป็นต้องหาทางที่จะเข้าใจพฤติกรรมของบุคคล โดยศึกษาประวัติพัฒนาการของเขา ศึกษาจุดประสงค์และปัญหาชีวิตที่เขาประสบ จุดมุ่งหมายก็เพื่อค้นหาถึงโครงสร้างของบุคลิกภาพของเขานั้นเอง ซึ่งจะช่วยให้เราเข้าใจถึงพฤติกรรมของเขาได้ดีขึ้น

ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำเสนอภูมิหลังของตัวละครแต่ละตัว โดยแยกตามประเภทของบทบาททางเพศที่ปรากฏในนวนิยาย ซึ่งจะช่วยให้เห็นลักษณะร่วมทางบุคลิกภาพ ดังนี้

- 3.1.1 ตัวละครที่แสดงบทบาทเป็น “ทอม”
- 3.1.2 ตัวละครที่แสดงบทบาทเป็น “ดี”
- 3.1.3 ตัวละครที่แสดงบทบาทเป็น “เลส”
- 3.1.4 ตัวละครที่สับสนกับบทบาททางเพศของตนเอง

3.1.1 ตัวละครที่แสดงบทบาทเป็น “ทอม”

จากการศึกษาตัวละครทั้งหมด 22 ตัวที่มีความสำคัญกับเรื่อง มีตัวละครที่แสดงบทบาทของ “ทอม” จำนวน 12 ตัว ได้แก่ รังรอง พวงชมพู พาณี เฮียง จอม มั่นยา เปรมจิต เจ้าทับทิม มุนิน สิริยา ปุญธิตา และอรรธิดา

ภูมิหลังของตัวละคร

พวงชมพู จากเรื่อง ตะวันลับฟ้า เป็นผู้หญิงเฟื่องเข้าสู่วัยทำงาน ผิดกร้านรูปร่าง ไม่ได้สัดส่วน ออกแบบ ตัดผมสั้น ชอบสวมเสื้อเชิ้ตแขนยาว และกระโปรงสีทึมเป็นประจำ ทำทางทะมัดทะแมง เมื่อพวงชมพูเกิดทำให้ครอบครัวมีฐานะดีขึ้น แม่จึงเลี้ยงดูอย่างตามใจ พวงชมพูมีพฤติกรรมชอบผู้หญิงด้วยกันมานาน แม่เคยว่ากล่าวและส่งตัวไปพบแพทย์ แต่แพทย์เห็นว่าอาการไม่รุนแรง พวงชมพูได้รู้จักกับสุริยาโดยผ่านทางเพื่อนที่ชื่อ วัลยา พวงชมพูชอบสุริยามาก มองสุริยาเหมือนผู้ชายมองผู้หญิง วัลยาเคยเตือนหลายครั้ง แต่ไม่สำเร็จ วันหนึ่งพวงชมพูมีโอกาสใกล้ชิดกับสุริยา แล้วเกิดอาการตัวสั่น อยากจะมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับสุริยา แต่ก็สามารถควบคุมอารมณ์ได้ หลังจากนั้นพวงชมพูมีโอกาสใกล้ชิดกับสุริยาอีกครั้ง แต่ครั้งนี้พวงชมพูควบคุมอารมณ์ความต้องการมีเพศสัมพันธ์กับสุริยาไม่ได้ สุริยาปฏิเสธความสัมพันธ์นั้น จนทำให้พวงชมพูอาการรุนแรงถึงขั้นจะทำร้ายสุริยา พี่ชายของพวงชมพูมาช่วยสุริยาไว้ทันและนำส่งโรงพยาบาลเพื่อรักษา ภายหลังอาการของพวงชมพูดีขึ้นแต่ต้องคอยดูแลอย่างใกล้ชิด

รังรอง จากเรื่อง รากแก้ว อายุ 45 ปี เป็นลูกสาวคนเดียวของครอบครัว มีพี่น้องผู้ชาย 2 คน ทำงานตำแหน่งหน้าที่ระดับหัวหน้ากอง จึงต้องสร้างบุคลิกให้น่าเกรงขาม และเป็นตัวอย่างที่ดีแก่ผู้ใต้บังคับบัญชา รังรองรับเลี้ยงดูโดยทนาย เด็กสาวที่พ่อของรังรองเคยรับมาเป็นบุตรบุญธรรม รังรองดูแลโดยทนายเหมือนเป็นน้องสาวแท้ๆ แต่ความจริงคือ ต้องการให้ทนายทนายเติบโตมาเพื่อสนองความต้องการในเชิงชู้สาว รังรองยกทรัพย์สินให้ทนายทนาย จนทำให้พี่น้องไม่พอใจ แต่รังรองก็ไม่สนใจ ยังคงดูแลโดยทนายเช่นเดิม แต่รังรองรักโดยทนายมากเกินไป ไม่ยอมให้โดยทนายเรียนต่อ และรังรองมักจะเกรี้ยวกราด ควบคุมอารมณ์โกรธเสมอ เมื่อโดยทนายปฏิเสธความต้องการมีสัมพันธ์ลึกซึ้งด้วย จนโดยทนายต่อต้านด้วยการหนีเที่ยว ทำตัวเหลวไหล รังรองต้องคอยตามตัวทุกครั้ง ซึ่งครั้งล่าสุดไม่สามารถตามตัวได้ เพราะไม่มีใครทราบ

อยู่ที่ใด รังรองกระวนกระวายใจมาก จนในที่สุดก็พบรอยทองทราย รังรองพยายามบังคับ กักกันรอยทองทรายอีก แต่เมื่อมีบุคคลอื่นมาอธิบายให้รังรองเข้าใจและแนะนำให้รังรองปรับเปลี่ยนวิธีการดูแล รอยทองทราย รังรองจึงทำตามทุกอย่าง เพราะกลัวจะเสียรอยทองทรายไปอีก เหตุการณ์คลี่คลายลง และรังรองไม่เข้าไปก้าวก่ายชีวิตรอยทองทรายอีก

พาณี จากเรื่อง เงาพระจันทร์ เกิดในครอบครัวฐานะร่ำรวย เป็นลูกสาวคนเดียวในบรรดาพี่ชาย 3 คน พาณีอาศัยอยู่คนละที่กับบิดามารดา เพราะพาณีถูกส่งมาเรียนในกรุงเทพฯ ทำให้ห่างเหินกัน มารดาของพาณีนั้นพยายามสร้างให้พาณีมีพฤติกรรมอย่างพี่ชายเพื่อจะได้ดูแลตนเอง จนทำให้พาณีติดลักษณะแข็งกร้าวมา และมีพฤติกรรมชอบผู้หญิงด้วยกัน เมื่อเข้าเรียนในโรงเรียนหญิงล้วนจึงคบหากับมยุรา ต่อมาได้เจอกับพิมเพื่อนสาวของมยุรา พาณีพอใจพิมมาก จึงคอยดูแลทั้งมยุราและพิม พาณีแสดงอาการหึงหวง หากมีคนอื่นมาทำที่สนใจมยุรากับพิม แต่จะแสดงออกชัดเจนกับมยุรามากกว่าเพราะพาณีมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับมยุรามานานแล้ว ฉะนั้นเมื่อมยุราจะแยกตัวไปแต่งงาน พาณีจึงแสดงอารมณ์รุนแรง โดยทำร้ายร่างกายและทำลายทรัพย์สิน พิมไม่รู้พฤติกรรมรักร่วมเพศของพาณีมาก่อนจึงพาตัวเข้าไปดูแล จนพาณีปลุกปล้ำ แม้พิมจะหนีไปที่ไหน พาณีก็นอยติดตาม เมื่อแม่ของพาณีทราบเรื่อง พาณีจึงถูกแม่บังคับให้แต่งงานกับแผน จนคลอดลูกชาย แต่แล้วก็หนีแผนกลับมาเมืองไทย คอยติดตามและขัดขวางการแต่งงานของพิมอีก เมื่อพาณีเจอแผนอีกครั้ง จึงถูกแผนนำส่งโรงพยาบาลและทำเรื่องหย่า ต่อมาเมื่อพาณีทราบข่าวการแต่งงานของพิมกับแผน พาณีโกรธแค้นมากและเก็บความแค้นไว้ จนเมื่อเวลาผ่านไปพาณีได้เจอพิม จึงพูดจาเยาะหยัน จนแผนต้องมาข่มขู่พาณี พาณีจึงยอมจากไปพร้อมกับคนรักใหม่ของพาณี

เอียง จากเรื่อง ดงดอกเหมย เป็นลูกสาวคนที่ 3 ในตระกูลคนจีนที่มีลูกสาว 7 คน พ่อชื่อฮั่ว แม่ชื่อเหมย เอียงเกิดในครอบครัวคนจีนที่คาดหวังจะมีลูกชาย แต่ไม่สำเร็จ จนแม่ต้องเสียชีวิตเมื่อคลอดลูกคนสุดท้าย ดังนั้นพ่อจึงทำหน้าที่ดูแลลูกมาตลอด เอียงมีลักษณะเหมือนผู้ชาย มีรูปร่างแกร็งๆ ท่าทางเก้งก้างคล้ายผู้ชาย คล่องแคล่ว และอารมณ์ร้อนมักมีเรื่องชกต่อยเป็นประจำ แต่ชอบค้าขายเหมือนพ่อ ทั้งนี้เพราะเอียงเป็นลูกที่อยู่ใกล้ชิดพ่อ คอยตามติดและช่วยพ่อดูแลการค้า ภายหลังจึงได้ดูแลกิจการร้านค้าแทนพ่อ ต่อมาเกิดชอบพอกับบัวขาบเด็กสาวที่แม่สื่อพามาให้พ่อ ทั้งคู่มีสัมพันธ์ลึกซึ้งกัน ต่อมาเอียงเริ่มต้องทำงานหนักขึ้น ไม่ค่อยมีเวลา ทำให้บัวขาบเข้าใจผิดและแสดงพฤติกรรมหึงหวง แม่สื่อและคนในครอบครัวจึงรู้ความจริง ทำให้เอียงเกือบจะถูกพ่อตัดขาดความสัมพันธ์ เพราะพ่อไม่ยอมรับการมีพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน แต่เอียงได้รับการช่วยเหลือจากผู้อื่นโดยอธิบายให้พ่อเข้าใจ เอียงจึงได้ร่วมใช้ชีวิตคู่กับบัวขาบ และดูแลกิจการของพ่อต่อไป

จอม จากเรื่อง ดอกไม้กับดอกไม้ อายุประมาณ 22 ปี ต้องอาศัยอยู่ตามลำพังในกรุงเทพฯ เพื่อเรียนหนังสือในมหาวิทยาลัย ท่าทางห้าวๆ แต่แฝงด้วยความอ่อนโยน จอมย้ายมา

อยู่พาร์ทเมนต์ใกล้กับร้านดอกไม้ที่จอมทำงานพิเศษ และได้รู้จักกับนั้ฐ ซึ่งอาศัยอยู่ข้างห้อง จอมประทับใจในนิสัยของนั้ฐตั้งแต่วันแรก จอมจึงส่งดอกกุหลาบและกระดาดโชติให้นั้ฐทุกวันเพื่อแสดงออกถึงความรู้สึก ทำให้จอมได้คบกับนั้ฐและมีความสัมพันธ์ลึกซึ้ง แต่แล้วเมื่อจอมไปงานวันเกิดที่เพื่อนสาวจัดให้ จอมเข้าใจผิดเมื่อพบนั้ฐมากับผู้ชาย ทำให้จอมเสียใจและไม่ยอมกลับห้องพักเจ้าของร้านดอกไม้ที่จอมทำงานอยู่ต้องพูดเตือนสติ จอมจึงกลับมาปรับความเข้าใจกับนั้ฐ แล้วจอมก็ได้คบหากับนั้ฐต่อไป

มนัทยา จากเรื่อง Yes...รักนี้ใช่เลย นักศึกษาอายุประมาณ 19 ปี รูปร่างผอมบาง ผมขอยสั้น หุ่นนักกีฬา ชอบเล่นเกมคอมพิวเตอร์มาก และแต่งตัวคล้ายผู้ชาย เนื่องจากแม่ของมนัทยาหย่าร้างกับพ่อ จึงพยายามสร้างให้มนัทยาเข้มแข็งและไม่ต้องการให้มีแฟนผู้ชาย มนัทยารักและสงสารแม่มากเพราะเห็นการกระทำที่พ่อทำร้ายแม่มาตลอด จึงทำให้เกิดความรู้สึกไม่ดีต่อผู้ชาย มนัทยาสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้และย้ายมาพักกับเพื่อนต่างคณะชื่อ นกัธ มนัทยามีนิสัยแตกต่างกับนกัธมาก แต่ด้วยนิสัยของนกัธที่เหมือนแม่ของมนัทยาทำให้มนัทยาคอยจะเผลอใจชอบนกัธอยู่หลายครั้ง ต่อมามนัทยาคบกับสัททยารุ่นน้องของนกัธ แต่มนัทยารู้สึกขัดแย้งกับบทบาททางเพศของตนเองที่สัททยาพยายามสร้างให้เป็นทอมที่ควรจะเป็น มนัทยาจึงเกิดความสับสน สุดท้ายก็ปรึกษากับแม่ถึงบุคลิกของตนที่แม่สร้างขึ้นมา และพบว่ามนัยานั้นเป็นผู้หญิงที่ชอบผู้หญิง แต่มนัทยาไม่ได้เป็นทอม เมื่อมนัทยากล้าแสดงความรู้สึกที่มีต่อนกัธ และนกัธยอมรับในบทบาททางเพศของมนัทยา มนัทยาจึงบอกความจริงแก่สัททยา ทั้งคู่เลิกรักกัน มนัทยาจึงได้คบกับนกัธเรื่อยมา

เปรมจิต จากเรื่อง ปิงฟ้าวิลันดา อายุประมาณยี่สิบกว่าๆ เป็นข้าราชการเงินเดือนน้อย แต่ชอบรับประทานอาหารและใช้ของที่มียี่ห้อแพง ได้คบหากับวิลันดาผู้มีฐานะร่ำรวย ดังนั้นการคบกันจึงเหมือนเป็นการหวังผลประโยชน์ ขณะที่เปรมจิตคบกับวิลันดา เปรมจิตคบกับผู้หญิงอื่นด้วย กระทั่งเปรมจิตถูกวิลันดาตัดความสัมพันธ์เพราะวิลันดาจับโกหกได้ เปรมจิตไม่ยอมเลิกและยังข่มขู่จะนำเรื่องการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศของวิลันดาไปลงหนังสือพิมพ์ แต่เปรมจิตถูกวิลันดาตัดหลังด้วยการให้คนไปทำร้ายและลงข่าวประจาน เปรมจิตจึงไม่กลับไปยุ่งกับวิลันดาอีก

เจ้าทับทิม จากเรื่อง ปิงฟ้าวิลันดา อายุประมาณ 35 ปี เป็นลูกสาวคนเดียวในตระกูลจาวคำฟงทางเหนือ สมัยมัธยมเคยเรียนหนังสือในโรงเรียนหญิงล้วนและคบหากับวิลันดา เมื่อเจ้าทับทิมไปเรียนเมืองนอกจึงตัดความสัมพันธ์กับวิลันดา เมื่อกลับมาเมืองไทยอีกครั้งจึงมีแต่สาว ๆ ชื่นชอบและหลงใหลในเสน่ห์ของเจ้าทับทิม อีกทั้งเจ้าทับทิมเรียนมาทางออกแบบเสื้อผ้าจึงทำให้การแต่งกายดูทันสมัย เจ้าทับทิมพยายามขอโอกาสคบกับวิลันดาแบบคู่รักอีกครั้ง แต่ไม่สำเร็จ

เจ้าทับทิมจึงเปลี่ยนคู่รักไปเรื่อย ๆ จนได้มาเจอกับเทียนหยด แต่ความเจ้าชู้ของเจ้าทับทิมและความหึงหวงของเทียนหยด ทำให้เจ้าทับทิมถูกเทียนหยดฆ่าตาย

มุนิน จากเรื่อง ดอกไม้ที่เปลี่ยนสี อายุประมาณเกือบ 30 ปี ทำงานอิสระ เป็นอาสาสมัครตามมูลนิธิต่าง ๆ ทำทางนึ่งเฉย ชอบสูบบุหรี่เวลาที่ต้องอาศัยความคิด แต่กลับหลงใหลในความงามของดอกไม้ มุนินเติบโตมาจากครอบครัวที่พ่อแม่หย่าร้างกัน ต่อมาแม่เสียชีวิตจึงต้องอาศัยอยู่กับป้า มุนินรับรู้พฤติกรรมที่ไม่ดีของผู้ชายในทางลบจากพ่อและคนที่มาเกี่ยวข้องกับป้า ทำให้มุนินไม่ชอบผู้ชาย มุนินมาเจอกับนานาน้องสาวของรุ่นพี่ และเกิดความรู้สึกชอบทั้งที่นานามีแฟนเป็นผู้ชายอยู่แล้ว แต่มุนินก็สามารถเอาชนะใจนานาได้ด้วยความอ่อนโยน มุนินไม่พอใจที่นานาสนใจความรู้สึกของสังคมมากเกินไป ทำให้ใช้ชีวิตไม่ปกติสุข ต้องคอยหลบซ่อน แต่ด้วยความรักที่มุนินและนานามีต่อกัน ทำให้นานากล้าตัดสินใจเลือกมุนินมากกว่าครอบครัว แล้วทั้งคู่ก็ได้คบหากัน

สิริยา จากเรื่อง กุหลาบของสิริน เป็นน้องสาวคนสุดท้อง มีพี่สาว 2 คน สิริยาเป็นเด็กที่ค่อนข้างแก่น และมักจะคอยตามติดสิริน พี่สาวคนที่สองเสมอ ดังนั้นสิริยาจึงรับรู้การกระทำของพี่สาวที่มีต่อจาร์ก เมื่อสิริยาเริ่มโตขึ้นได้คบหากับรุ่นพี่ผู้หญิง ภายหลังครอบครัวของรุ่นพี่คนนั้นรับรู้พฤติกรรมรักเพศเดียวกัน จึงให้รุ่นพี่ย้ายไปเรียนหนังสือที่ต่างประเทศ แต่สิริยาก็ยังคงคบกับผู้หญิงเช่นเดิม และแสดงออกให้พ่อแม่เห็นอย่างชัดเจน ตอนแรกนั้นพ่อแม่ก็ไม่ยอมรับ แต่ด้วยพฤติกรรมที่ดีของสิริยา ทำให้พ่อแม่ทำความเข้าใจ สิริยาเติบโตมากับครอบครัวที่อบอุ่นและมีความเข้าใจ ทำให้ทุกครั้งที่สิริยาผิดหวังกับความรักจึงสามารถเข้าใจได้อย่างรวดเร็ว เพราะมีครอบครัวดูแล สิริยาได้ทำงานกับจาร์กแฟนของพี่สาว และได้คบกับผู้หญิงหลายคน แต่ก็มีเหตุการณ์ต้องทำให้เลิกรากันไปทีละคนๆ แต่สิริยาก็มีความสุขกับชีวิตและอยู่กับครอบครัวของตนเองมาตลอด

ปญฺธิตา จากเรื่อง เพียงรักจากเธอ ปญฺธิตาเป็นลูกสาวคนเดียว พ่อของปญฺธิตาเป็นมือปืนคอยคุ้มครองเจ้านาย ปญฺธิตาได้เห็นภาพของพ่อขณะที่ถูกยิงทำให้ฝังใจจนถึงกับละเมออยู่บ่อยครั้ง ปญฺธิตาอาศัยอยู่กับเจ้านายของพ่อและลูกสาวเจ้านายชื่อ อรรธิดา มาตั้งแต่พ่อเสียชีวิตไป ทำให้กลายเป็นคนเข้มแข็ง นิ่งเฉย และมีความคิดเป็นผู้ใหญ่เกินวัย ปญฺธิตาเรียนในโรงเรียนหญิงล้วนที่เดียวกับอรรธิดา แต่ก็มีเรื่องขัดแย้งกัน ปญฺธิตาชอบพอและคบหากับวารินครูพยาบาลที่โรงเรียน จนวันหนึ่งปญฺธิตาก็ต้องเสียควรวารินไปอีกคน เพราะมีคนร้ายตั้งใจจะยิงอรรธิดาแต่กระสุนพลาดไปถูกวาริน ปญฺธิตาเสียใจและตัดสินใจออกจากบ้านอรรธิดา เวลาผ่านไปปญฺธิตาได้เป็นหมอที่ต่างจังหวัด ใช้ชีวิตเรื่อย ๆ และยังไม่เคยลืมเหตุการณ์การสูญเสียคนรักทั้งสองคน คือ พ่อ และวาริน อันเกิดจากการเข้าไปพัวพันกับครอบครัวของอรรธิดา เมื่ออรรธิดาตามมาหา ปญฺธิตาได้เห็นการกระทำต่าง ๆ ของอรรธิดา ที่แสดงถึงความรัก ความห่วงใยจิตใจอ่อน และยอมที่จะดูแลอรรธิดาตลอดไป

อริดา จากเรื่อง เพียงรักจากเธอ ลูกสาวคนเดียวของเจ้าของไร่ ผู้มีฐานะร่ำรวย และลูกน้องมากมาย อริดาเป็นเด็กเอาแต่ใจตนเอง เพราะมีคนในบ้านทำให้ทุกอย่าง แม้กระทั่ง ปุณธิดา แต่เมื่อปุณธิดาไม่ปฏิบัติเช่นเดิม อริดาก็แสดงอาการไม่พอใจ และพยายามเอาชนะปุณธิดาในทุกๆ เรื่อง ในช่วงแรกอริดาแสดงบุคลิกภาพเหมือนผู้ชาย แสดงตนเป็นทอม ชอบผู้หญิงด้วยกัน ทั้งนี้ก็เพื่อเรียกร้องความสนใจจากปุณธิดา เมื่อปุณธิดาคบกับวาริน อริดาไม่พอใจ พยายามทำทุกอย่างเพื่อให้ปุณธิดาดูแลตนเองเช่นเดิม แต่ไม่สำเร็จ ยิ่งไปกว่านั้นเมื่อวารินต้องเสียชีวิตเพราะคนร้ายยิงพลาดไม่ถูกอริดา ทำให้ปุณธิดาออกจากบ้านของอริดา อริดาเสียใจและเศร้าซึมมาตลอด เมื่ออริดาเป็นผู้ใหญ่จึงเปลี่ยนไปกลายเป็นหญิงสาวที่มีความอ่อนโยน รู้จักคิดมากขึ้น และได้พยายามติดต่อกับปุณธิดา แต่ก็ไม่ได้รับการตอบกลับ อริดาจึงตัดสินใจไปหาและแสดงความรู้สึกที่มีต่อปุณธิดาด้วยการกระทำต่างๆ เช่น ทำความสะอาดบ้าน ทำอาหาร จนอริดาก็สามารถทำให้ปุณธิดายอมรับในความรักของตนเอง อริดาจึงมีความสุขที่จะมีปุณธิดาดูแลตลอดไป

ตัวละคร 12 ตัวนี้ได้แสดงบทบาทของ “ทอม” ในการปรากฏตัวครั้งแรก แต่เมื่อจบเรื่องพบว่า มีตัวละคร 2 ตัวที่เกิดการเปลี่ยนแปลงบทบาทไป นั่นคือ **มณีนยา** จากเรื่อง Yes...รักนี้ใช่เลย ซึ่งได้เปลี่ยนบทบาทมาเป็น “เลส” เพราะผู้เขียนสร้างเรื่องนี้เพื่อให้มณีนยานั้นค้นหาคำตอบของตนเอง และต้องการนำเสนอถึงความรักที่เกิดขึ้นมาได้โดยไม่จำเป็นต้องจำกัดบทบาท เพียงรู้ว่ามีความรู้สึกรักผู้หญิงด้วยกันเท่านั้น และ **อริดา** จากเรื่อง เพียงรักจากเธอ การปรากฏตัวให้มีลักษณะเป็นทอม เพราะผู้เขียนสร้างบุคลิกเช่นนั้นมาเพื่อเรียกร้องความสนใจปุณธิดา ซึ่งความจริงแล้วอริดาชอบปุณธิดามาตั้งแต่แรก แต่ไม่กล้าเปิดเผยให้ปุณธิดารู้ ภายหลังอริดาจึงแสดงบทบาทของตนเองชัดเจน คือ การเป็นดี เพราะมีคู่รักคือ ปุณธิดาซึ่งเป็นทอม

การสร้างภูมิหลังของตัวละครที่แสดงบทบาทของ “ทอม” นั้น มีลักษณะคล้ายคลึงกัน คือ ตัวละครเกิดในครอบครัวที่พ่อแม่หย่าร้างกัน เป็นลูกคนเดียว เป็นลูกสาวคนเดียวท่ามกลางบรรดาพี่ชาย เกิดในครอบครัวที่มีแต่ลูกผู้หญิง และเรียนในโรงเรียนหญิงล้วน ซึ่งรายละเอียดข้างต้นนี้มีความสอดคล้องกับการศึกษาทางจิตวิทยา ที่นักจิตวิทยาได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ โดยสรุปผลการศึกษาว่า ปัจจัยหลักที่มีผลต่อการเกิดพฤติกรรมมาจากครอบครัวและสังคม ซึ่งผู้เขียนได้นำความรู้ทางจิตวิทยานี้มาสร้างภูมิหลังตัวละครเพื่อให้เห็นที่มาของพฤติกรรมตัวละคร และเกิดความเข้าใจตัวละครมากขึ้น

บุคลิกภาพภายนอก

บุคลิกภาพภายนอกสามารถสังเกตเห็นได้ ผู้เขียนจึงมักจะสร้างรายละเอียดของ

ตัวละครให้ผู้อ่านสังเกตได้ชัดเจนก่อน เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานในการทำความเข้าใจพฤติกรรมของตัวละครนั้นๆ เช่น วัย รูปร่าง ผิวพรรณ การแต่งกาย จากตัวละครร่วมเพศหญิงที่แสดงบทบาท “ทอม” จำนวน 12 ตัวนั้น พบลักษณะการสร้างบุคลิกภาพของตัวละคร ดังนี้

1. วัย ผู้เขียนได้สร้างตัวละครร่วมเพศหญิงให้มีวัยที่หลากหลาย มีตั้งแต่วัยรุ่นจนถึงวัยผู้ใหญ่ เช่น

บุญธิตา จากเรื่อง เพียงรักจากเธอ วัย 18 ปี ดังข้อความนี้

บุญ ในวัย 18 ปี เหมือนดั่งดอกไม้ที่โตเต็มที่ สดดอกบานสะพรั่งชูก้านเป็นสง่าอยู่บน
ลำต้นอันแข็งแรง ไหล่กว้าง และท่อนแขนแข็งแรง ประดับอยู่บนร่างผอม สูงโปร่งนี้
(เพียงรักจากเธอ. 2547 : ออนไลน์)

เจ้าทับทิม จากเรื่อง ปิงฟ้าวิไลندا ผู้หญิงวัย 35 ปี ดังข้อความนี้

เจ้าทับทิม จาวพุงคำ ผู้หญิงวัย 35 ปี ที่สวยเข้ม แต่งหน้าโทนสีเดียวกับวิไลندا และ
แต่งกายสง่าอย่างชายเชื้อเจ้า...
(ปิงฟ้าวิไลندا. 2547 : 142)

รังรอง ตัวละครจากเรื่อง รากแก้ว วัย 45 ปี ดังนี้

...หล่อนนั่งเพลินจนรังรองกลับมาเมื่อใดไม่รู้ตัว กระทั่งสตรีวัยสี่สิบห้า วางมือบนป้า
หล่อนแล้วนั้นแหละ
(รากแก้ว. 2545 : 17)

2. รูปร่าง หน้าตา ผิวพรรณ เป็นบุคลิกภาพภายนอกอีกด้านหนึ่งที่สามารถเห็นได้ชัดเจนจากการบรรยายของผู้เขียน ตัวละครร่วมเพศหญิงในนวนิยายที่แสดงบทบาทของ “ทอม” ทุกตัวจะมีลักษณะภายนอกเหมือนกัน คือ รูปร่างใหญ่ ท่าทางทะมัดทะแมงมากกว่าที่ผู้หญิงทั่วไปควรจะเป็น เช่น

รังรอง ผู้เขียนบรรยายท่าทางของรังรองขณะอุ้มรอยทองทรายกลับบ้าน ซึ่ง
แสดงถึงความทะมัดทะแมงแข็งแรงมากกว่าผู้หญิงทั่วไป ดังการบรรยายของผู้เขียนที่ว่า

หล่อนเปิดประตูกว้างออก ตัวหล่อนเองก้าวขึ้นไปบนรถอย่างทะมัดทะแมงอาศัยที่
นุ่งกางเกง ขาข้างหนึ่งอยู่บนรถ อีกข้างหนึ่งอยู่บนพื้นถนนจัดแจงซ้อนตรงคอต่อและบัน
เวยของหญิงสาวผู้นอนหมดสติอยู่นั้นออกมาข้างนอก

(รากแก้ว. 2545 : 9)

เอียง ผู้เขียนให้พ่อคือ ฮั่ว เป็นผู้บรรยายลักษณะของเอียง ลูกสาวซึ่งมีลักษณะ
 แตกต่างจากพี่น้องคนอื่น ๆ ด้วยท่าทางที่แข็งแกร่งเกินกว่าผู้หญิงคนอื่น ดังนี้

ปีนี้เอียงโตขึ้นมาก ร่างเล็กๆ แก้วของเอียงแกร่ง หล่อนใส่กางเกงผ้าเนื้อหนาแทนที่
 จะสวมเสื้อแพรจีนหรือซิ่นไหมเหมือนพี่ ๆ หล่อนแข็งแกร่งมีท่าที่ทะมัดทะแมงราวกับบุรุษ.

(ดงดอกเหมย. 2544 : 120)

บุญธิตา จากเรื่อง เพ็ญรักจากเธอ ที่มีความแข็งแกร่งทางด้านร่างกาย รูปร่าง
 เหมือนนักกีฬา ร่างกายจึงดูแข็งแรงมาก มีกล้ามเนื้อที่ท่อนแขน ดังความว่า

ปูน ในวัย 18 ปี เหมือนดอกไม้ที่โตเต็มที่ ส่งดอกบานสะพรั่งชูก้านเป็นสาวอยู่บนลำ
ต้นอันแข็งแกร่ง ไหล่กว้าง และท่อนแขนแข็งแรง ประดับอยู่บนร่างผอม สูงโปร่งนี้

(เพ็ญรักจากเธอ. 2547 : ออนไลน์)

3. การแต่งกาย ผู้เขียนสร้างรูปแบบการแต่งกายตัวละครที่แสดงบทบาทของ
 “ทอม” คือ สวมเสื้อเชิ้ตและกางเกงตัวใหญ่ แต่งกายทะมัดทะแมงแบบผู้ชาย ตัดผมสั้นมาก ไม่
 แต่งหน้า เป็นต้น เพราะตัวละครกลุ่มนี้จะสร้างภาพลักษณ์ให้มีลักษณะคล้ายผู้ชาย หรือเป็นการ
 เลียนแบบพฤติกรรมของผู้ชาย จึงพยายามแสดงออกทางด้านนี้เพื่อให้เกิดความแตกต่างกับผู้หญิง
 ทั่วไป ดังจะเห็นได้จากการบรรยายตัวละคร เช่น

พาณี จากเรื่อง เงาพระจันทร์ แต่งตัวคล้ายผู้ชาย ไม่นิยมแต่งกายตามสมัยนิยมที่
 ผู้หญิงทั่วไปนิยมกัน ดังคำบรรยายให้เห็นภาพว่า

...พี่พาณีแต่งตัวไม่เหมือนสาวรุ่นทั่วไปที่พิมเคยเห็น ไม่ได้นุ่งกระโปรงวงกลมผ้าสี
 สองชั้นที่กำลังเห่อเกรี้ยวกราวในยุคนั้น หรือใส่สูม ยกกระโปรงให้พองฟู แต่นุ่งกางเกงขา
 ลีบ เห็นหน้าท้องแบนราบตะโพกผาย เอวเอะทะ และสวมเสื้อเชิ้ตตัวโคร่งสอดชายไว้ข้าง
ในสุภาพ

(เงาพระจันทร์. 2524 : 87)

เอียง จากเรื่อง ดงดอกเหมย สวมเสื้อเชิ้ต ซอยผมสั้นๆ ไม่แต่งหน้า โดยผู้เขียน
 บรรยายเปรียบเทียบกับลักษณะของผู้ชาย เพื่อให้รู้ว่าเอียงนั้นคล้ายผู้ชาย ผู้เขียนบรรยายว่า

...เสียงสวมเสื้อเชิ้ตลายหมากรุกตัวโคร่งเนื้อหนา ที่ลั้งตัดให้พร้อมกางเกงสีขี้ม้าหลวม
 โพรก ขอยผมสั้นๆ ใบหน้าของเสียงเรียวและเล็ก ปากแถมคิ้วคางจืดชืดดูราวกับเด็กผู้ชาย
 (ดงดอกเหมย. 2544 : 166)

มนันยา จากเรื่อง Yes...รักนี้ใช่เลย ผู้เขียนตั้งใจบรรยายเปรียบเทียบบุคลิกของ
 ตัวละครกับผู้ชายถึงการแต่งกายที่เรียบง่าย สบายๆ ไม่พิถีพิถันหรือสนใจเรื่องความสวยงาม ดัง
 ความว่า

...ฉันเองเป็นคนผอมบาง ผมก็ขอยจนสั้นजूตามอย่างที่แม่เคยบอกว่าตัดทรงนี้แล้วจะ
 ได้รับกับใบหน้า...แม่ชอบให้แต่งตัวเหมือนเด็กผู้ชายจนติดนิสัยใส่เสื้อยืดกางเกงยีนส์มาจน
เดี๋ยวนี้...

(yes...รักนี้ใช่เลย. 2547 : 12)

บุคลิกภาพภายใน

บุคลิกภาพภายใน คือ ลักษณะนิสัยใจคอและคุณสมบัติต่างๆ ของตัวละคร ซึ่งมี
 ลักษณะต่างๆ ที่ปรากฏ ดังนี้

1.มีความเป็นผู้นำ เป็นบุคลิกที่ผู้เขียนมักสร้างให้ตัวละครที่แสดงบทบาทของ
 ทอม เพราะเป็นบทบาทที่เลียนแบบพฤติกรรมของผู้ชาย ซึ่งบุคลิกของผู้ชายนั้นมักจะเข้มแข็ง จึงมี
 ภาพลักษณ์ของความเป็นผู้นำที่สามารถดูแลผู้อื่นได้ ตัวละครที่เป็นทอมจึงต้องสร้างลักษณะความ
 เป็นผู้นำขึ้นมา เพื่อจะเป็นที่ยอมรับและมีความเท่าเทียมกับผู้ชาย สามารถดูแลผู้หญิงที่เป็นคู่รักได้
 ตัวละครที่มีความเป็นผู้นำ ได้แก่ รังรอง กัญญา ปุณธิตา อรรธิดา

รังรอง จากเรื่องรากแก้ว เป็นหัวหน้ากอง ต้องทำงานเป็นตัวอย่างแก่ลูกน้อง
 ดังนั้นเมื่อต้องพาโรยทองทรายไปห้องสมุด ทำให้รังรองกังวลเรื่องเวลาการเข้าทำงาน เพราะห่วง
 บทบาทความเป็นหัวหน้า เกรงจะเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีแก่ลูกน้อง ดังที่รังรองพูดว่า

“เราเห็นจะกลับกันได้แล้วละมั้งอุทุมพร กลับช้าเป็นตัวอย่างไม่ดีกับลูกน้อง”

“นานๆ ที่ ไม่เป็นไรหรอกค่ะหัวหน้ากอง”

“ไม่เอาละ เดี่ยวคนอื่นจะนิทาหลังว่า ดีแต่กวาดขันเด็ก ตัวเองไม่เป็นตัวอย่าง
 ที่ดี”

(รากแก้ว. 2545 : 95)

กัญญา จากเรื่องนางเอก ทำหน้าที่ควบคุมลูกน้อง จึงวางตัวเป็นผู้นำ เพื่อให้ทุกคนเชื่อถือและไว้วางใจ ซึ่งบุคลิกนี้อาจสร้างมาเพื่อกลบเกลื่อนการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศของกัญญา ดังความว่า

พี่กัญญาเป็นหัวหน้าแผนกเพชรร่วง ควบคุมคนอื่นอีกประมาณสิบคนรวมทั้งฉัน หน้าที่สำคัญของเธอคือเป็นผู้ซื้อขาย และต่อรองราคาเพชรจากโบรกเกอร์นายหน้าขายเพชร และ จากแหล่งตัดเพชรโดยตรง...เธอได้รับความไว้วางใจสูงสุดจากเจ้านายใหญ่ผู้เป็นเจ้าของบริษัท และได้รับความเกรงใจจากทุกคนในบริษัทนี้ด้วย

(นางเอก. 2547 : 24)

ปุญธิตา จากเรื่อง เพียงรักจากเธอ ปุญธิตาแสดงความเป็นผู้นำ สามารถตัดสินใจและออกคำสั่งแก่ลูกน้องของอริธิตาได้ ทั้งที่ปุญธิตายังอยู่ในวัยเรียน แต่กลับมีทำที่นาเกรงขามมาก ดังคำบรรยายเหตุการณ์ว่า

“หยุด” ก่อนที่เสียงปืนจะดังขึ้น เสียงของปุนดังแทรกออกมาก่อน และมันได้ผลกว่าการตะหวาดแว็ดของสาวเปรี้ยวเสียอีก ทุกคน ทุกสายตา ต่างหันมาที่เธอ ถึงแม้ว่าเสียงที่เปล่งออกมาจะราบเรียบไร้ความรู้สึก แต่มันมีอำนาจอยู่ในตัว โดยเฉพาะเมื่อลูกน้องของนายอินทรีได้ยินก็ต้องทำตามคำสั่งนั้นอย่างเสียงไม่ได้อีก

(เพียงรักจากเธอ : ออนไลน์)

2. พฤติกรรมทางด้านความรัก แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

2.1 ยึดมั่นในความรัก ลักษณะนิสัยนี้จะพบในตัวละครที่ผู้เขียนสร้างให้มีภาพลักษณ์ที่ดี จึงเห็นความรักเป็นสิ่งสำคัญ ดังนั้นเมื่อคบกับใครก็จะคบเพียงคนเดียว ตัวละครที่ปรากฏลักษณะนี้ได้แก่ ปุญธิตา อริธิตา เฮียง มั่นยา จอม มุนิน สิริยา

จอม จากเรื่อง ดอกไม้กับดอกไม้ หลังจากเหตุการณ์วันที่จอมพบนั้ญกับผู้ชายในร้านอาหาร จอมรู้สึกเสียใจ แม้ว่าจอมจะมีโอกาสที่จะเปลี่ยนใจเลือก เข้ม ตัวละครที่เป็นเพื่อนสาวของจอม ซึ่งมีใจให้จอมมานานแล้ว แต่จอมไม่ทำ และยังคงยึดมั่นในความรักที่มีต่อนั้ญ ดังความคิดของจอมว่า

เข้มนชอบเข้มนานาน จอมรู้ แต่ก็ยังเฉยๆ เข้มนไม่ใช่ผู้หญิงในแบบที่จอมจะชอบ หล่อนนั้น หล่อนคนนั้นต่างหากที่จอมรู้สึกฮั้ฮั้ด้วย หล่อนที่นุ่มนวลอ่อนโยนอยู่ในท่าที่เรียบเฉย หล่อนที่ไม่ว่าจะอยู่ในท่าที่ไหนดก็ทำให้เข้มนปั่นป่วนไปเสียหมด

(ดอกไม้กับดอกไม้. 2546 : 125)

ปญฺธิตา จากเรื่อง เพียงรักจากเธอ เมื่อคบกับวาริน ปญฺธิตารักวารินมาก เพราะวารินเปรียบเสมือนมาทดแทนความรู้สึกที่ขาดหายไปจากการที่ปญฺธิตาเสียพ่อ แต่ก็มีเหตุให้ปญฺธิตาต้องเสียวารินไปอีกคน ปญฺธิตาไม่เคยลืมวารินและไม่ยอมคบกับผู้หญิงอื่นเป็นระยะเวลานาน แสดงถึงความมั่นคงในความรักที่ปญฺธิตามีให้กับวาริน ดังคำบรรยายความรู้สึกของปญฺธิตาเมื่อเสียวารินไปได้สักระยะหนึ่งแล้ว ว่า

คนที่ฉันรัก...อยู่กับฉันเสมอ ฉันถึงต้องมีชีวิตอยู่เพื่อจะคิดถึงคนที่รักฉันได้...และจะยังคงคิดถึงมากอยู่เช่นนี้ ปญฺธิตาลูบคลำที่คอของตัวเอง สร้อยเส้นบางแขวนรูปไปไม่ยังคงถูกสวมอยู่อย่างนี้ และเธอจะไม่มีวันถอดมันออกไปจากหัวใจ

(เพียงรักจากเธอ : ออนไลน์)

มนัสนา จากเรื่อง Yes...รักนี้ใช่เลย มนัสนาชอบนัสนาตั้งแต่แรก แต่มนัสนาไม่กล้าที่จะเปิดเผยความรู้สึก จนมนัสนามีโอกาสไปคบหากับสัทธา ซึ่งเป็นรุ่นน้องของนัสนา แต่จิตใจของมนัสนายังพะวง และคิดถึงนัสนาเสมอ จนมนัสนาค้นพบบทบาบาททางเพศที่แท้จริงของตนเอง แล้วสัทธาไม่ยอมรับ มนัสนาจึงกล้าแสดงความรู้สึกที่แท้จริงให้นัสนารับรู้ เพราะมนัสนายังคงยึดมั่นในความรู้สึกที่มีต่อนัสนาเสมอ ดังคำบรรยายที่ว่า

ตลอดเวลาที่ผ่านมาเคยคิดว่า หากได้คบกับใครสักคนแล้วจะทำให้สลัดความรู้สึกเกินเพื่อนจากนัสนาได้ แต่แล้วก็รู้ซึ่งแล้วว่า ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานเท่าไรหรือใครจะเข้ามาในชีวิต ทุกอย่างก็ไม่สามารถทำตัวเป็นยางลบ มาลบเธอออกจากใจฉันได้เสียทีเดียว หลายครั้งที่อยู่กับคนรัก ภาพของเธอก็จะซ้อนเข้ามาเป็นเงาอยู่เรื่อย ๆ รู้สึกผิดแต่ก็คงทำอะไรไม่ได้ เมื่อเธอคนนั้นไม่เคยแสดงท่าทีที่คล้อยไปตามกันเลย

(Yes...รักนี้ใช่เลย. 2547 : 152)

2.2 เจ้าชู้ เปลี่ยนคู่รักบ่อยครั้ง และคบผู้หญิงคราวละหลายคน ผู้เขียนต้องการให้เห็นตัวละครรักร่วมเพศหญิงที่มีความหลากหลาย เช่น

เปรมจิต จากเรื่อง ปิงฟ้าวิไลดา เปรมจิตไม่มั่นคงในความรัก คบผู้หญิงหลายคนในเวลาเดียวกัน เห็นได้จากที่เปรมจิตคบกับวิไลดาอยู่ แต่ก็คบกับผู้หญิงอื่นด้วย ทำให้วิไลดาตัดความสัมพันธ์กับเปรมจิตอย่างเด็ดขาด ซึ่งวิไลดาเห็นเปรมจิตอยู่กับผู้หญิงอื่นด้วยตาตัวเอง ดังคำบรรยายเหตุการณ์ ว่า

ผู้หญิงสองคนเดินตามบริกรไปนั่งโต๊ะไม่ไกลกันนัก ผู้หญิงคนหนึ่งเป็นสาวสวย ผอมยาวสลวย รูปร่างโปร่ง แต่งตัวสะดุดตาด้วยชุดสีแดงสด ซึ่งสะดุดตาจนวิไลดาต้องเหลือบมองพร้อม ๆ กับฤกษ์ฤทธิ์ เพื่อที่จะพบว่า ผู้หญิงชุดแดงสดคนนี้นามกับผู้หญิง

อีกคนหนึ่งที่ตั้งตัวคล้ายชาย สวมกางเกงสแลคสีเทา...ผู้หญิงทอมบอยคนนี้ไม่ใช่ใคร
ที่ไหนเลย แต่เธอคือเปรมจิต

(ปิงฟ้าวิลันดา. 2547 : 111-112)

เจ้าทับทิม จากเรื่อง ปิงฟ้าวิลันดา เจ้าทับทิมคบกับผู้หญิงหลายคนมาตั้งแต่
สมัยวัยรุ่น และเปลี่ยนคู่รักบ่อยครั้ง ทั้งนี้เพราะเจ้าทับทิมมีความพร้อมทั้งฐานะ และหน้าตา จึงเป็น
เรื่องง่ายที่จะทำให้ผู้หญิงสนใจ ทำให้การคบหาของเจ้าทับทิมเหมือนเป็นการสะสมความรัก สะสม
ของ ดังที่วิลันดาแสดงความคิดที่มีต่อเจ้าทับทิมว่า

เจ้าทับทิมมีชีวิตสำเร็จสำราญกับผู้หญิงมากหน้า ยิ่งวันก็ยิ่งเสน่ห์แรงขึ้นเรื่อย ๆ
แต่คุณค่าคู่รักแต่ละคนของเจ้านั้นเหมือนเป็นเพียงของสะสม...

(ปิงฟ้าวิลันดา. 2547 : 67)

3. พฤติกรรมด้านอารมณ์

การเกิดพฤติกรรมด้านอารมณ์ของตัวละครร่วมเพศหญิง มีผลจากผู้เขียน
สร้างภูมิหลังของตัวละครร่วมเพศหญิงให้มีประสบการณ์ชีวิตในเชิงลบ เช่น รับรู้พฤติกรรมที่ไม่ดี
ของผู้ชาย เกิดภาพฝังใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายในครอบครัว ครอบครัวไม่ยอมรับการมี
พฤติกรรมร่วมเพศ และครอบครัวคาดหวังความสำเร็จของตัวละครไว้สูง จึงเก็บกดความรู้สึกของ
ตนเองไว้ภายในใจ จนทำให้เกิดความทุกข์ เกิดอารมณ์สะเทือนใจ หรือเกิดอารมณ์โกรธ เมื่อ
อารมณ์ ความรู้สึกเหล่านั้นสะสมมาก แล้วถูกกระตุ้นความรู้สึกจากสิ่งเร้ารอบข้าง ไม่ว่าจะเป็นภาพ
เหตุการณ์เดิม คำพูดและการกระทำก็จะประทุหรือระบายออกมาในรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งพบ 2 ลักษณะ
ดังนี้

1. แสดงอารมณ์รุนแรง เมื่อมีความโกรธแค้น ความไม่พอใจ จึงระบายความ
คับข้องใจออกมา ด้วยวิธีการที่รุนแรง เช่น การทำร้ายบุคคลที่ทำให้เกิดความไม่พอใจ การทำร้าย
ตนเอง และการทำลายทรัพย์สิน ตัวละครที่ปรากฏลักษณะนี้ได้แก่ พวงชมพู รังรอง พาณี เฮียง
กัญญา เปรมจิต และมุนิน

พวงชมพู จากเรื่อง ตะวันลับฟ้า พวงชมพูหลงรักสุริยาเพื่อนสาว เมื่อได้มี
โอกาสใกล้ชิดสุริยา พวงชมพูพยายามจะมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งด้วย แต่ถูกสุริยาปฏิเสธ พวงชมพูจึง
ไม่สามารถควบคุมอารมณ์โกรธของตนเองได้ ระบายความคับข้องใจด้วยการจะทำร้ายสุริยา อาการ
นี้เป็นภาวะทางจิตที่ไม่ถูกตอบสนองตามความต้องการของตนเอง ดังการบรรยายเหตุการณ์ ว่า

...เพื่อนสนิทที่หล่อนนำตัวเข้ามาพัวพันด้วยความสงสารที่ไม่มีเพื่อน ยืนถ่มมึงทิ้งอยู่ตรงนั้น ผมเผ้ารุงรังไม่มีวีแววของพวงชมพูคนเดิม ในมือของหล่อนมีมีดปลอกผลไม้ที่สุริยาใช้แล้ววางทิ้งไว้ประจำกายแน่น เสียงกรีดวกราดตามมาว่า

“ตะวัน...ฉันรักเธอ แต่เธอก็เหมือนคนพวกนั้นคนที่ฉันพยายามจะรัก พยายามจะรักคนทุกคนนะตะวัน แต่พวกเขานะซี รุมกันเกลียดฉัน...มันนินทาว่าร้าย มันมอง...แอบมองแล้วนึกตำหนิในใจ...เธออีกคน ฉันรู้แหละตะวัน เธอเกลียดฉันมากละซี...เธอรวมหัวกับคนพวกนั้น คิดจะเล่นงานฉัน...แต่อย่าหวังเลยนะตะวัน...ฉันจะเล่นงานเธอเสียก่อน” สิ้นเสียงนั้น สุริยาก็เห็นพวงชมพูอย่างสามชุกเข้ามาหา มีดวาววับอยู่ในอุ้งมือ ดวงตาแข็งกร้าว หล่อนถอยหลังกรูด แทบจะสิ้นไปหมดทั้งร่าง...

(ตะวันลับฟ้า. 2546 : 196-197)

พาณี จากเรื่อง เงาพระจันทร์ พาณีมักจะกรีดวกราด โมโหเมื่อมยุราทำให้ไม่พอใจ เหตุการณ์ที่ชัดเจนคือ ตอนที่มยุราหนีไปแต่งงาน พาณีโกรธมากจึงทำร้ายร่างกายและทำลายทรัพย์สิน ดังคำบรรยายสภาพห้องเมื่อพิมพ์ไปพบ ว่า

ใจหายวาบเมื่อเห็นสภาพบ้านช่องที่ระเนระนาดไม่มีชิ้นดี ของใช้กระจัดกระจายออกจากชั้นวางของ แม้กระทั่งในครัว จานชามแตกกระจาย หม้อไหหลุดจากขอ ไม่ผิดอะไรกับพายัพัดผ่าน

(เงาพระจันทร์. 2524 : 249)

เอียง จากเรื่อง ดงดอกเหมย เอียงเป็นคนไม่ยอมใคร เมื่อมีใครมาดูหมิ่นหยามศักดิ์ศรี หรือทำให้เอียงเดือดร้อน เอียงจะแก้ปัญหาด้วยการใช้กำลัง ซึ่งเป็นการแสดงอารมณ์ที่รุนแรง ไม่เหมาะสม แต่การแก้ปัญหาของเอียงเช่นนั้นก็เป็นเพราะคนอื่นมาสร้างความเดือดร้อนให้กับเอียงก่อนเสมอ ดังคำบรรยายเหตุการณ์ ว่า

ยี่สาวยกับเพื่อนเข้ารุมทำร้ายเอียง เอียงหลบด้วยความว่องไวสวนหมัดเข้าที่ใบหน้า ท้อง เหยียดทั้งสองลงไปนอนทับกัน ต่างพยักหน้าให้สัญญาณวิ่งถลันเข้าไป เอียงพร้อมๆ กัน เอียงตะบันหมัดคู่สวนเข้าปากครึ่งจุมครึ่งเต็มแรง ทั้งสองค่อยๆ ทรุดร่วงสลบเหมือดบนพื้นดิน

(ดงดอกเหมย. 2544 : 131)

กัญญา จากเรื่อง นางเอก ทำหน้าที่บทบาทของการเป็นหัวหน้าที่ดี ไม่เคยโมโหหรือว่าผู้อยู่ใต้บังคับบัญชารุนแรง แต่เรื่องของความรักนั้น เมื่อไม่ได้ในสิ่งที่คาดหวัง หรือ ไม่พอใจ ก็จะแสดงพฤติกรรมที่น่ากลัว เห็นได้จากเหตุการณ์ที่กัญญาทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างพิมพ์ผู้ชาย กัญญาโกรธมาก จึงลวนลามพิมพ์อย่างบ้าคลั่ง ดังความว่า

เธอถลอกกระโปรงของฉัน ปล่อยให้มือข้างหนึ่ง ทำตัวเป็นมีดพกกระหน่ำฉันไม่หยุดยั้ง ฉันพยายามสุดลมหายใจเข้าแรงๆ และผ่อนตัว ไม่พยายามดิ้นขัดขึ้น จนถึงชั่วแรงแคล้งของเธอให้เธอต้องคลั่งกว่านี้ ฉันไม่ได้รับมือแค่แรงโกรธอันร้ายกาจของเธอเท่านั้น แต่กำลังเผชิญหน้ากับอารมณ์ระอาอันรุนแรงขนาดลูกคลื่นลูกเล่าภูเขาเลากา ที่ถูกกระตุ้นตื้นป้นป่วนจากแรงโกรธเกรี้ยว...เธอยังใช้เรี่ยวแรงที่เหลืออยู่ทุบตีฉัน ต่อจนเธอเริ่มอ่อนแรงไปเอง

(นางเอก. 2547 : 154-155)

และแสดงอารมณ์โกรธ ด้วยการทำร้ายพิม เพราะแรงหึงหวง อีกทั้งยังด่าทอด้วยคำพรุสวาท ทั้งที่ไม่เคยแสดงพฤติกรรมเช่นนั้น ดังคำบรรยายเหตุการณ์ ว่า

ฉันตกใจจนตั้งสติไม่ทัน แต่ความกลัวทำให้ฉันยกมือปิดป้องตัวเองไว้จากความเกรี้ยวกราด ที่กำลังถาโถมออกจากฝ่ามือของเธอ ระดมอยู่บนหน้าฉันเต็มแรงไม่รู้จะนับได้กี่เที่ยว ความคั่งแค้นแสนสาหัสของเธอ ยังผุดออกมาเป็นพรุสวาทแสนร้อนถึงพริกถึงขิง ที่มอยู่เต็มหูของฉัน ไม่น่าเชื่อเลยว่าคำบริภาษชนิดนี้ หลุดออกจากปากคนเช่นเธอ...

“ทำไมเธอถึงได้ดอกรอกกับพี่ ร้านไปให้อีพวกผู้ชายมันเล่นทำไม ชั่วช้าสามานย์ที่สุด ตรงนี้ของเธอมันไม่ใช่ของพี่หรือ ไอ้ตรงนี้ ตรงนี้นะ ตอบมาสิ”

(นางเอก. 2547 : 153)

มุนิน จากเรื่อง ดอกไม้ที่เปลี่ยนสี มุนินเล่าประสบการณ์ที่เคยทำร้ายตัวเองในสมัยเด็ก ซึ่งเกิดจากผิดหวังในความรัก แต่เมื่อเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ มุนินพยายามที่จะไม่กลับไปแก้ปัญหาความผิดหวังด้วยการทำร้ายตนเองอีก ดังคำบรรยายเหตุการณ์ที่นึกถึงเรื่องเก่า ว่า

...มุนินมองดูรอยแผลเป็นที่ข้อมือด้านในของตัวเอง รอยบางๆ ยาวๆ จากคมของคัตเตอร์ที่หล่อนเคยใช้จัดการกับตัวเองในยามที่หาทางออกไม่ได้กับเรื่องนั้น เรื่องนี้ที่ผ่านเข้ามาในชีวิต ซึ่งส่วนใหญ่ไม่พ้นเรื่องรักๆ ใคร่ๆ สักที แต่นั่นก็คือวันวัยที่หล่อนยังไร้เดียงสามากกว่านี้ หล่อนจะไม่มีวันทำอย่างนั้นอีก ไม่ทำเด็ดขาด...

(เพียงรักจากเธอ. 2547 : ออนไลน์)

2. แสดงออกทางความฝัน การระบายอารมณ์ ความรู้สึกลักษณะนี้เป็นการระบายความคับข้องใจภายในตนเอง ซึ่งก็ยังทำให้เห็นว่าตัวละครยังคงเก็บกดความรู้สึกของตนเองอยู่ นำไปสู่ความไม่สบายใจ ความทุกข์ใจในตนเอง ตัวละครที่ปรากฏลักษณะนี้ ได้แก่ ปุณยธิดา มนิน ยา

บุญธิดา จากเรื่อง เพ็ญรักจากเธอ เติบโตมากับการจดจำภาพเหตุการณ์สะเทือนใจที่เห็นพ่อถูกยิงเสียชีวิตต่อหน้า ซึ่งบุญธิดาไม่มีใครในครอบครัวอยู่ให้ระบายความรู้สึก ต้องดูแลตนเองมาตลอด จึงต้องสร้างบุคลิกภายนอกให้เข้มแข็ง แต่ภายในใจยังคงเศร้าและสะเทือนใจเสมอ เมื่อนึกถึงพ่อ ทำให้บุญธิดากลายเป็นคนหนึ่งเงียบ สังเกตได้จากเวลาที่บุญธิดานอนหลับ มักจะต้องตื่นกลางดึกเพราะฝันถึงภาพเหตุการณ์เลวร้ายนั้น ดังคำบรรยายว่า

“กรี๊ดดดด...พ่อ พ่อ!!” เธอหวีดร้องสุดเสียงเมื่อเสียงปืนดังระรัวอยู่ที่ด้านนอก พ่อของเธอเหวี่ยงร่างเล็กไปที่สุดมุมห้อง ยามนี้ทุกสำเนียงได้ถูกกลบไปด้วยเสียงของห่ากระสุน ที่ดูเหมือนว่ามันโปรยลงมาจากฟากฟ้าที่ไม่มีวันหมดจบสิ้นอย่างนั้น

“ไป!! กระโดดออกไป” พ่อของเธอหันมาสั่ง ด้านหลังของมุนั้นมีหน้าต่างบานเล็กๆ อยู่ เด็กน้อยยังคงไม่ขยับเขยื้อน จ้องตาต่ำลงไปอยู่ที่พ่อของเธอเขม็ง เวลาที่ตัวเธอสิ้นเป็นลูกนก...

เวลานี้มีลำแสงผ่านลอดออกมาตามรูของกระสุน อรุณรุ่งมาเยือนแล้ว เธอมองเห็นพ่อของเธอยังคงยืนยิงปืนอยู่เบื้องหน้า

“ปุน!! ไปสิลูก แล้วพ่อจะตามไป” พ่อหันมาสั่งเธออีกรอบ คราวนี้เด็กหญิงดูท่าจะเข้าใจอะไรมากขึ้น เมื่อได้ยินคำว่าตามไปจากพ่อ เธอค่อยคลานหมอบๆ ไปที่หน้าต่างอย่างคล่องแคล่ว และหันกลับไปมองที่พ่ออีกครั้ง เธอเห็นสายตาอ่อนโยนและหมดหวัง แต่ยังคงมีรอยยิ้มทาบทาบอยู่บนหน้าเข้มของพ่อ และเสียงปืนที่ดูเหมือนว่ามันก้องดังที่สุดในกองทัพระสุนที่แผ่สาดเข้ามา หนึ่งนัด มันทำให้ร่างตรงหน้าเธอทรุดฮวบลงกับพื้น....

“พ่อ พ่อ!!!!”...

ฝัน ที่มันเคยเกิดขึ้นจริง!.....

เด็กน้อยที่เธอฝันถึงอยู่ทุกเมื่อเชิวันก็คือตัวของเธอเอง และพ่อของเธอ

มาบัดนี้ เวลาผ่านมานานเกิน 10 ปี แต่ภาพนั้นยังคงติดตาเธอมาจนถึงวันนี้

(เพ็ญรักจากเธอ. 2547 : ออนไลน์)

มนันยา จากเรื่อง Yes...รักนี้ใช่เลย เป็นตัวละครอีกตัวที่เก็บภาพเหตุการณ์ที่แม่ถูกพ่อทำร้ายร่างกายมาฝัน ซึ่งลักษณะเช่นนี้เป็นการแสดงถึงจิตใต้สำนึกที่ยังคงไม่ลืมกับภาพที่ฝังใจ เมื่อไม่ได้แสดงออกให้ใครรับรู้ ก็จะถูกระบายความรู้สึกมาทางความฝัน ดังคำบรรยายว่า

กำลังหลับสนิทอยู่ดีๆ ก็ได้ยินเสียงเอะอะโวยวายของพ่อตะโกนตำหนิแม่ด้วยน้ำเสียงดุตัน ทุกถ้อยคำมีแต่คำระคายหู จนแม่ต้องใช้มือมาปิดหูทั้งสองข้างของฉันทอไว้ไม่ให้ได้ยิน ฉันทอก็ได้แต่ร้องไห้สะอื้นอยู่ในอ้อมกอดอันอบอุ่นของแม่ รู้สึกกลัวและร้องไห้หนักจนเหงื่อท่วมตัว พ่อไม่สนใจแล้วเดินมาดึงตัวแม่ออกไป ฉันทอรีบตะกายมือออกไปในอากาศเพื่อที่จะคว้าร่างของแม่เอาไว้อย่างใจหาย แต่มือที่เอื้อมออกไปกลับไปสัมผัสกับร่างของใครไม่รู้และทำให้ฉันทอตกใจตื่น

(Yes...รักนี้ใช่เลย. 2547 : 24)

4. มีความกตัญญูต่อผู้มีพระคุณ แม้ว่าตัวละครรักร่วมเพศหญิงในกลุ่มนี้จะมีท่าทางคล้ายผู้ชาย มีความเข้มแข็ง แต่เห็นได้ว่าผู้เขียนไม่ได้สร้างให้ตัวละครกลุ่มนี้มีความเป็นตัวของตัวเองจนลืมนครบครัว หรือผู้ที่เลี้ยงดูตนเอง ตัวละครยอมที่จะปฏิบัติตามคำสั่งสอนของผู้มีพระคุณ แม้ว่าเป็นเรื่องที่ฝืนความรู้สึก ไม่อยากปฏิบัติตาม ตัวละครที่ปรากฏลักษณะนี้ได้แก่ กัญญาพาณี ปุณฺธิตา มนฺนยา มุณิน และเฮียง

พาณี จากเรื่อง เงาพระจันทร์ แม้ว่าพาณีจะรักผู้หญิงด้วยกัน แต่เพราะแม่คอยเลี้ยงดู สั่งสอนพาณี สร้างความเข้มแข็งให้กับพาณี มีความใกล้ชิดพาณีมากกว่าพ่อ จึงทำให้พาณีเชื่อฟัง เห็นได้จากตอนที่แม่ทราบเรื่องระหว่างพาณีกับพิม จึงต้องการให้พาณีแต่งงาน พาณีไม่มีความต้องการที่จะมีความสัมพันธ์กับผู้ชาย ถึงขั้นรู้สึกขยะแขยง แต่พาณีก็ตัดสินใจแต่งงาน และยอมมีความสัมพันธ์กับสามีจนมีลูก 1 คน ดังคำบรรยายความรู้สึกที่พาณีมีต่อชีวิตการแต่งงาน ว่า

“พี่ทนไม่ไหว แม้แต่เข้าใกล้กัน ก็จะต้องเจียน ขยะแขยงเหลือจะทนทาน พี่บอกเขาไปเองแหละว่า พี่ไม่รู้สึกว่าเขาเป็นผัว มันเหมือนกับผู้ชายกับผู้ชายแสดงความรักต่อกันเท่านั้นแหละ เขาแยกห้องไม่ยอมเข้าใกล้ ไม่อะไรทั้งนั้น...”

(เงาพระจันทร์. 2524 : 498)

กัญญา จากเรื่อง นางเอก กัญญาอาศัยอยู่กับยาย แม่ และหลาน กัญญาถูกรวบรวบบังคับให้กระทำในสิ่งต่างๆ ที่ไม่ชอบ มีความคิดขัดแย้งกับพ่อ และปิดบังพฤติกรรมรักร่วมเพศมาตลอด ทำให้เกิดความรู้สึกอึดอัดใจ กัญญาจึงหนีไปต่างประเทศเพื่อใช้ชีวิตอย่างอิสระ แต่เมื่อพ่อเสียชีวิต กัญญาจึงต้องกลับมาดูแลแม่และยาย ทั้งๆ ที่รู้ว่าเมื่อกลับมาจะไม่สามารถแสดงออกถึงพฤติกรรมรักร่วมเพศได้ ซึ่งแสดงถึงความกตัญญูของกัญญา ที่ยอมอดทนต่อความรู้สึกและความสะดวกสบายของตนเอง เพื่อดูแลผู้มีพระคุณที่เลี้ยงตนเองมา

“...พี่ถึงเลิกใช้ชีวิตกับผู้ชายพวกนั้นเด็ดขาด พี่ตั้งใจว่าพี่จะไม่กลับบ้าน จะปักหลักอยู่ที่โน่นเลย แล้วก็เริ่มชีวิตที่ตรงต่อความเป็นจริงของตัวเองอย่างอิสระ...แต่ไม่เท่าไรพี่ก็ได้รับข่าวว่าพ่อเสีย...แม็กก็เลยขอร้องให้พี่กลับมา เพราะแม่อยู่กับคุณยายเพียงสองคน พี่ไม่มีทางเลือก นอกจากต้องกลับมาที่นี้พี่จะทิ้งแม่ โดยเฉพาะทั้งคุณยายที่แก่เฒ่าขนาดนั้นไปได้อย่างไร พี่ต้องกลับมาดูแลแม่ มาทุมอยู่กับเรื่องงานเพื่อจะได้ไม่มีเวลาไปอวกแวกรื่องอื่น พิมคงนึกไม่ออกหรือกว่าเมื่อพี่กลับมาแล้ว พี่ต้องใช้ความพยายามแค่ไหน เพื่อทำตัวเป็นอีกคนหนึ่ง มีหน้าากก็อ่อนรู้ไหม...”

(เงาพระจันทร์. 2524 : 163-164)

จากการศึกษาบุคลิกภาพภายนอกของตัวละครที่แสดงบทบาท “ทอม” พบว่า ผู้เขียนสร้างบุคลิกภาพภายนอกเหมือนกันคือ ทอม ต้องมีรูปร่างท่าทางทะมัดทะแมงคล้ายผู้ชาย แต่งกายคล้ายผู้ชาย แต่ลักษณะที่แตกต่างกันหรือเป็นลักษณะเฉพาะตัวบุคคลคือ วัย และบุคลิกภาพภายใน ที่มักจะมีความเป็นผู้นำ มีความกตัญญูต่อผู้มีพระคุณ เก็บกดความรู้สึกของตนเอง และอารมณ์รุนแรง นอกจากนี้ถ้าตัวละครมีภูมิหลังที่ดีก็จะมี ความมั่นคงในความรัก แต่ถ้ามีภูมิหลังไม่ดีก็จะเจ้าชู้ คบผู้หญิงคราวละหลายคน ทั้งนี้การสร้างลักษณะนิสัยที่แตกต่างกันนั้น สืบเนื่องจากภูมิหลังที่ผู้เขียนสร้างให้กับตัวละครแต่ละตัว เพราะภูมิหลังจะเป็นปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดพฤติกรรมมากที่สุด

3.1.2 ตัวละครที่แสดงบทบาทเป็น “ดี”

จากการศึกษาตัวละครจำนวน 22 ตัว พบว่า ตัวละครที่แสดงบทบาท “ดี” มีจำนวน 3 ตัว ได้แก่ บัวขาว วิลันดา และวาริน

ภูมิหลังของตัวละคร

บัวขาว จากเรื่อง ดงดอกเหมย เด็กสาววัย 17 ปี ผิวคล้ำ พื้นเพครอบครัวดี พ่อแม่ของบัวขาวสนิทกับแม่สื่อ จึงทำให้แม่สื่อกล่าวที่จะแนะนำบัวขาวให้ฮั้ว แต่บัวขาวเกิดชอบพอกับเฮียงและมีความสัมพันธ์กันเชิงชู้สาว โดยที่ครอบครัวของเฮียงไม่มีใครทราบ บัวขาวขยัน ซื่อสัตย์ คอยดูแลงานบ้าน และช่วยค่าขาย ทำให้สมาชิกในครอบครัวของเฮียงรักใคร่เอ็นดู ต่อมาบัวขาวสังเกตพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไปของเฮียง ทำให้บัวขาวหวาดระแวง และแสดงอาการหึงหวง จนคนในบ้านและแม่สื่อสังเกตเห็น บัวขาวจึงบอกความจริงถึงความสัมพันธ์ระหว่างตนกับเฮียง พ่อของเฮียงไม่ยอมรับ จนต้องมีบุคคลอื่นมาช่วยเกลี้ยกล่อม บัวขาวจึงได้ใช้ชีวิตร่วมกับเฮียงจนเสกเช่นสามีภรรยา และคอยดูแลกิจการร้านค้าสืบทอดจากพ่อของเฮียง

วิลันดา จากเรื่อง ปิงฟ้าวิลันดา อายุ 32 ปี เป็นลูกสาวคนเล็กในตระกูลม่อนคำหวานผู้มีอิทธิพลทางเหนือ มีพี่สาวซึ่งอายุห่างกันมาก พ่อแม่ของวิลันดาเสียชีวิตตั้งแต่วิลันดาเด็ก วิลันดาจึงต้องดูแลรับผิดชอบตนเอง สมัยมัธยมวิลันดาได้เข้าเรียนในโรงเรียนหญิงล้วน ทำให้ได้คบหากับเจ้าทับทิม แต่ความเจ้าชู้ของเจ้าทับทิมทำให้วิลันดาเสียใจอยู่บ่อยครั้ง และครั้งที่รุนแรงที่สุดคือ ตอนที่เจ้าทับทิมตัดความสัมพันธ์กับวิลันดาเมื่อต้องไปเรียนต่อต่างประเทศ เป็นเหตุการณ์ฝังใจของวิลันดา ทำให้วิลันดาไม่เสียใจมากหากต้องผิดหวังหรือเลิกรากับทอมคนต่อๆ มา เช่น เปรมจิต ทอมที่คบหากับวิลันดาเพื่อหวังผลประโยชน์ เมื่อวิลันดาจับโกหกได้ จึงตัดความสัมพันธ์และจัดการเปรมจิตอย่างเด็ดขาด โดยไม่เหลือความรู้สึกของคนที่เคยรักกัน ต่อมาวิลันดาพบปิงฟ้า เด็กสาวที่มีอายุแตกต่างกับวิลันดามาก วิลันดาประทับใจในความคิดและท่าทางที่เหมือนผู้ใหญ่

ของปิงฟ้า ทำให้วิลันดาพยายามเข้าไปสนทนา จนสนิทสนมกัน วิลันดาแสดงความรักต่อปิงฟ้าอย่างชัดเจน แต่วิลันดากลับต้องกังวลใจ เพราะปิงฟ้ามีท่าทีที่เปลี่ยนไปเนื่องจากยังสับสนบทบาททางเพศ วิลันดาเฝ้ารอคอยจนปิงฟ้ามายอมรับความจริงเรื่องความรักที่มีต่อวิลันดา ทำให้ทั้งคู่ได้คบหากัน ต่อมาหลานชายของวิลันดามาชอบปิงฟ้า จนทำให้เกิดความเข้าใจผิดระหว่างปิงฟ้าและวิลันดา วิลันดาคิดว่าปิงฟ้าผิดมาตลอด จนภายหลังวิลันดาเข้าใจ จึงตามมาปรับความเข้าใจกับปิงฟ้าที่ต่างประเทศ วิลันดากับปิงฟ้าจึงได้คบหากันตลอดมา

วาริน จากเรื่อง เพียงรักจากเธอ อายุประมาณ 20 กว่าปี เป็นลูกสาวคนโตของครอบครัว ซึ่งพ่อเป็นเจ้าของโรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่ง แต่เนื่องจากถูกโกงเอาโฉนดที่ดินไป จึงต้องย้ายครอบครัวไปอยู่เมืองนอก วารินคิดแค้นและเอาโฉนดคืน โดยตัดสินใจมาเป็นครูพยาบาลในโรงเรียนที่อริธิดาลูกสาวของคนที่โกงโรงเรียนอยู่ เพื่อจะสืบหาความลับ แต่วารินได้พบกับปุณธิดา และชอบพอกัน ทำให้วารินยังมีโอกาสเข้าไปสืบความลับได้ง่ายขึ้น วารินไม่ได้หลอกปุณธิดา วารินรักปุณธิดาด้วยใจจริงเพียงแต่ใช้ปุณธิดาเป็นคนนำทาง แต่แล้วการเข้าไปพัวพันกับครอบครัวอริธิดา ทำให้วารินเคราะห์ร้ายถูกกระสุนปืนที่ผู้ร้ายตั้งใจจะยิงอริธิดา แต่วารินก็ยังแสดงความรักและความห่วงใยที่มีต่อปุณธิดาก่อนจะสิ้นใจด้วยคำพูดที่ว่า

“ปุน...ใครร้องไห้ละ หิวจัง เราไปทานข้าวกันได้รึยัง?”

“เดี๋ยวข้ากลับเราแวะทานกันนะ...กินข้าวกันสองคน” ปุนตอบกลับมาน้ำเสียงสั่นพร่ำ

“ทำไมตัวร้อนจัง...ปุน เป็นไข้หรือ”

เสียงแผ่วๆ ของวารินถามออกมา ปุนยิ่งร้องไห้หนักเข้าไปอีก ตัวเธอไม่ได้ร้อนขึ้น

หรือ...แต่เป็นเพราะร่างกายของวารินต่างหากที่เย็นลงเพราะเสียเลือดมาก

(เพียงรักจากเธอ. 2547 : ออนไลน์)

จากการศึกษาภูมิหลังตัวละครที่แสดงบทบาทของ “ดี” พบว่า ผู้เขียนสร้างให้ตัวละครกลุ่มนี้มีครอบครัวที่ไม่ได้เข้ามามีอิทธิพลต่อการตัดสินใจที่จะเป็น “ดี” ตัวละครเป็นตัวแทนถ่ายทอดเรื่องราวความรัก ความรู้สึกที่มีต่อคนรัก การแสดงความรัก และการต่อสู้กับอุปสรรค

บุคลิกภาพภายนอก

จากการศึกษาตัวละครร่วมเพศหญิงที่แสดงบทบาท “ดี” พบลักษณะการสร้างบุคลิกภาพภายนอกร่วมกัน คือ มีรูปร่างสมส่วน หน้าตาดี รักสวยรักงาม มีความเป็นผู้หญิงสูง เพราะตัวละครกลุ่มนี้จะต้องแสดงบุคลิกให้สามารถดึงดูดใจตัวละครที่แสดงบทบาทของ “ทอม” ซึ่งมีลักษณะดังนี้

บัวขาว จากเรื่อง ดงดอกเหมย ผู้เขียนไม่ได้ให้รายละเอียดบุคลิกภาพภายนอกของบัวขาวมากนัก แต่จากคำที่ใช้ในการบรรยายสามารถบอกได้ว่า มีเสน่ห์ หน้าตาดี ดังข้อความว่า

เสียงมองผ่านศีรษะของแม่สื่อก็มอหอยไปยังหญิงสาววัยสิบเจ็ด ผิวคล้ำ สวมเสื้อผ้าสี
เรียบ นัยน์ตาของหล่อนคมขำเมื่อหลบสายตาของเสียงด้วยรอยยิ้มอย่างเก้อ ๆ
(ดงดอกเหมย. 2544 : 367)

วิไลดา จากเรื่อง ปิงฟ้าวิไลดา มีความพิถีพิถันในการแต่งกาย ซึ่งแสดงถึงนิสัยของผู้หญิงที่มักรักสวยรักงาม ดังข้อความที่ว่า

วิไลดาสวมชุดใหม่ที่ถูกย้อมให้กลายเป็นสีเหลืองเหลืองซีดช้ำ 80% ส่วนซิกขาที่
เหลื้อมสีน้ำตาลไหม้ ชุดที่ออกแบบโดยนักออกแบบชาวเหนือที่ชำนาญในเรื่องการตัด
เย็บผ้าไหม หล่อนเกล้าผมมวยต่ำ เสียบปิ่นทองโบราณใหญ่ประดับที่มวยผม แต่งหน้า
โทนสีน้ำตาลอมแดง...

(ปิงฟ้าวิไลดา. 2547 : 140)

วาริน จากเรื่อง เพียงรักจากเธอ มีดวงตาสวย หน้าตาดี จนทำให้ปฎิธิดา
หวั่นไหว เห็นได้จากการบรรยายลักษณะของวาริน ดังข้อความว่า

ยิ่งตั้งใจฟังเท่าไร ก็เหมือนกับว่าเสียงของวารินที่ปุ่นได้ยินก็จะเริ่มแผ่วเบาลงทุกที
สิ่งที่ยังคงรับรู้ได้ในประสาทสัมผัสของปุ่น ก็คือ ภาพใบหน้าของวาริน เรียวปากที่ขยับเป็น
จังหวะ และรอยยิ้มบาง ๆ เมื่อเงยหน้าขึ้นมาสบตาไปกับคนฟังอย่างเธอ ลมพัดมาแผ่วพริ้ว
พัดปลายผมเบาบางของวารินพลิ้วไสว

เสียงนั้นค่อย ๆ แผ่วลง.....แผ่วลง.....แผ่ว.....

จนภาพสุดท้ายที่ผ่านเข้ามาในสายตาของปุ่น คือ นัยน์ตาสวยของคนตรงหน้าเธอ

(เพียงรักจากเธอ. 2547 : ออนไลน์)

บุคลิกภาพภายใน

ตัวละครที่แสดงบทบาทของ “ดี” ซึ่งได้แก่ บัวขาว วิไลดา และวาริน ผู้แต่งมักจะกำหนดให้มีลักษณะนิสัยเหมือนผู้หญิงทั่วไป ไม่ได้มีลักษณะที่แปลก หรือแตกต่าง ดังนี้

1. ความเป็นแม่บ้านแม่เรือน ตัวละครกลุ่มนี้จะมีลักษณะความเป็นผู้หญิงสูง คือสามารถทำหน้าที่ของผู้หญิงที่ควรจะเป็นได้ ซึ่งลักษณะเช่นนี้จะเป็นสิ่งดึงดูดใจให้ตัวละครที่มีบทบาทเป็น “ทอม” สนใจมากขึ้น เพราะมีความแตกต่างกัน จึงสามารถเติมเต็มให้กันได้ ตัวละครที่ปรากฏลักษณะนี้ได้แก่ บัวขาว วิไลดา และวาริน

บัวขาบ จากเรื่อง ดงดอกเหมย บัวขาบมีลักษณะของความเป็นแม่บ้าน รู้จักรับผิดชอบหน้าที่ของผู้หญิง ที่ต้องดูแลเรื่องภายในบ้าน เช่น จัดเตรียมอาหาร ทำความสะอาดบ้าน ซึ่งบัวขาบสามารถทำได้ จึงเป็นที่รักของสมาชิกในครอบครัวเฮียง ดังคำบรรยายว่า

บัวขาบตื่นแต่เช้า หญิงสาวเริ่มทำงานบ้าน หล่อนต้มน้ำ เตรียมน้ำชา ทำอาหารแต่เช้า ดังนั้นเมื่อล้งลงมาจากชั้นบน อาหารก็พร้อมอยู่แล้วบนโต๊ะ

“บัว...ขยันจริง...”ล้งชมเชย

“ขอให้ขยันอย่างนี้ตลอดไปนะ จะได้ไม่เสียชื่อแก่เฮียงคนรับบัวเข้ามาไว้ทำงานที่ร้านเรา...”

(ดงดอกเหมย. 2544 : 371)

วิลันดา จากเรื่อง ปิงฟ้าวิลันดา แม้วิลันดาจะมีฐานะร่ำรวย แต่วิลันดาก็มีความเป็นแม่บ้าน ทำอาหารได้อร่อย เป็นเสน่ห์ปลายจวักที่ผู้หญิงควรจะมี เห็นได้จากตอนที่วิลันดาไปหาปิงฟ้าที่เมืองนอก แล้ววิลันดาทำอาหารให้ปิงฟ้าและจุฬาเพื่อนของปิงฟ้ารับประทาน ซึ่งอาหารมีรสชาติดีมากจนจุฬากล่าวชมวิลันดา ดังความว่า

“...คุณน้าอยู่นานไหมคะ ทำอาหารอร่อยแบบนี้หนูคงต้องขอฝากท้องฝากไส้เอาไว้ที่ห้องนี้แล้วละค่ะ หนูชอบอาหารไทยที่สุด อาหารคุณน้าวันนี้อร่อยอร่อย หนูไม่ได้กินอะไรอร่อยๆ อย่างนี้มาตั้งหลายปีแล้ว ฝีมือแบบนี้คะ ร้านไทยแถวนี้อายุมันไปเลยคะเนี่ย เอ้อ...หนูจะกะซอบซอบแกง”

(ปิงฟ้าวิลันดา. 2547 : 26)

2. พฤติกรรมด้านความรัก ปรากฏเพียงลักษณะเดียว คือ ยึดมั่นในความรัก ตัวละครจะมั่นคงในความรักของตนเอง เวลาคบหากับใครก็จะซื่อสัตย์ และคบเพียงคนเดียวในขณะนั้น ตัวละครที่ปรากฏลักษณะนี้

บัวขาบ จากเรื่อง ดงดอกเหมย เมื่อบัวขาบมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับเฮียง บัวขาบก็ยังคงทำหน้าที่เช่นเดิม เพราะคิดว่าเป็นหน้าที่ของภรรยา บัวขาบไม่ได้สนใจความคิดของใคร และกล้าที่จะยอมรับกับทุกคนถึงความสัมพันธ์กับเฮียง พร้อมทั้งจะใช้ชีวิตร่วมกัน ทั้งๆ ที่อายุของบัวขาบยังน้อยและมีโอกาสเลือก แต่เพราะยึดมั่นในความรักของตน จึงตัดสินใจบอกความจริงว่า

“...ก็บัวไม่ได้บอกว่าบัวเสียตัวให้เค้าแก่ฮั่วสักหน่อย เฮียงต่างหากล่ะ...” หล่อนปราดเข้ามาทูลบทรวงอกของเฮียงถี่ๆ

“บัวเสียตัวให้เฮียง เฮียงทำมันถึง กำลังจะตีตัวออกห่าง...”

(ดงดอกเหมย. 2544 : 420)

วิลันดา จากเรื่อง ปิงฟ้าวิลันดา วิลันดามั่นคงในความรักที่มีต่อคนรักของตนทุกคน วิลันดาจะคบหาคนที่รักทีละคน จนกว่าอีกฝ่ายจะเลิกรา แต่วิลันดานั้นแสดงความมั่นคงในความรักกับเจ้าทับทิมและปิงฟ้ามากที่สุด ความรักที่วิลันดามีต่อเจ้าทับทิมเป็นความรักบริสุทธิ์ เป็นความรักที่เกิดขึ้นในช่วงวัยรุ่น และเป็นความรักครั้งแรกของวิลันดา ทำให้วิลันดาจริงจังและยอมทุกอย่างสำหรับความรักครั้งนี้ หากเจ้าทับทิมจะให้วิลันดารอ วิลันดาก็พร้อมจะรอแม้ว่าเจ้าทับทิมจะต้องจากไปนานแค่ไหน ดังคำบรรยายที่วิลันดาคิดย้อนกลับไปถึงเหตุการณ์ที่เจ้าทับทิมตัดความสัมพันธ์ขณะที่ต้องเดินทางไปต่างประเทศ ว่า

“น้องดา...น้องดาเป็นอิสระแล้วนะคะ ต่อไปอย่าเสียเวลารอพี่ เพราะชีวิตในวันหน้า พี่และน้องต่างไม่มีใครรู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง”

“พี่เจ้า...” วิลันดาตะลึงงัน

“พี่เจ้าบอกให้ดาร์อสิคะ บอกดา ดาจะรอ...ทำไมคะ?ดาไม่เชื่อหรือกว่าระยะทางจะทำให้คนเราเลิกรากันได้...”

วิลันดาเย็นหยิบกระดาศเช็ดหน้ามาเช็ดหน้าตาที่ไหลออกมาเมื่อย้อนคิดถึงความหลังครั้งเก่า...วันนี้เจ้าทับทิมจะเป็นเช่นไรหนอ...จะเปลี่ยนแปลงไปมากแค่ไหน?

แต่หล่อนก็ยังไมพร้อมที่จะพบปะกับผู้หญิงคนนี้ คนที่เคยรัก คนที่หล่อนยังรัก คนรักคนแรกในชีวิต...คนที่หากบอกให้รอเพียงคำเดียว หล่อนก็จะรออย่างซื่อสัตย์ยึดมั่นอย่างที่ว่า

(ปิงฟ้าวิลันดา. 2547 : 68-69)

หรือกับปิงฟ้า วิลันดาไม่ทอดทิ้งความรักที่มีต่อปิงฟ้า แม้ว่าอายุจะแตกต่างกันมาก แต่ด้วยความรักที่มีให้แก่กัน จึงสามารถทำให้วิลันดาดูแลและมอบความรักให้กับปิงฟ้าเรื่อยมาจนกระทั่งปิงฟ้าเป็นผู้ใหญ่ ซึ่งเป็นการพิสูจน์ความมั่นคงในความรักได้อย่างดี

วาริน จากเรื่อง เพียงรักจากเธอ วารินคบหากับปุณธิดา แม้ว่าวารินจะเป็นครู แต่วารินไม่สนใจคำพูดของใคร ยังคบหากับปุณธิดาซึ่งมีฐานะเป็นลูกศิษย์ต่อไป ทั้งนี้อาจเพราะวัยของทั้งคู่ไม่ต่างกันมากนัก และด้วยความรักจึงทำให้สามารถทำอะไรตามความต้องการของตนเอง วารินถูกอธิดาขัดขวางหลายครั้ง แต่วารินก็ยังยึดมั่นในความรักที่มีต่อปุณธิดา นอกจากนั้นวารินยังยอมเอาชีวิตเข้าไปเสี่ยงช่วยเหลืออธิดาเพื่อปุณธิดา ทั้งที่เหตุการณ์นั้นอันตรายมาก แล้ววารินก็พลาดถูกกระสุนปืนแทนอธิดา ทำให้เสียชีวิต แต่การเสียชีวิตของวาริน แฝงด้วยความสุข เหมือนว่าวารินได้จากไปพร้อมกับความรัก และการทำทุกอย่างเพื่อคนรัก ดังคำบรรยายขณะที่วารินกำลังจะสิ้นลมหายใจว่า

มีชีวิตอยู่...อยู่ด้วยกัน

วารินได้ยืนทุกถ้อยคำของปุ่น เธอยังคงมีสติ แต่ไม่มีเรี่ยวแรงพลั่งใดๆ เลย...ปุ่น พี่ขอโทษ

วารินเผยยิ้มบนใบหน้าอีกครั้ง ก่อนจะถูกเข็นเข้าไปหลังฉากกันห้องไอซียู เห็นรอยยิ้ม
แสนหวาน ยิ้มอย่างพึงใจที่เคล้าด้วยน้ำตาที่หยาดริน

(เพียงรักจากเธอ. 2547 : ออนไลน์)

3. พฤติกรรมด้านอารมณ์ มีตัวละครบางตัวที่แสดงอาการหึงหวง เวลาที่เกิดความ
เคลงใจในพฤติกรรมของคนรัก

บัวขาบ จากเรื่อง ดงดอกเหมย บัวขาบหึงหวงหาตระแวงกลัวว่าเฮียงจะไปมีคน
รักใหม่ ทำให้แสดงอาการผิดปกติ เช่น หงุดหงิด กระวนกระวาย ประชดประชัน ดังคำบรรยาย
เหตุการณ์ที่บัวขาบแสดงกิริยาอย่างเห็นได้ชัด ว่า

...ทุกคนมีภาระที่จะต้องออกไปนอกบ้านอย่างเร่งรีบ รวมทั้งเฮียงด้วย เฮียงจะต้องไป
คุมโรงงานแต่เช้าตรู่เช่นเดียวกัน

บัวขาบดักข้าวต้มมาแจกจ่ายทุกคน...หล่อนกระแทกวางถ้วยข้าวต้มลงตรงหน้าของ
เฮียงอย่างกระแทกกระทั้น...

“เฮ้า...เฮีย...”

บัวขาบตัวคัด้อน “กินชะ”

(ดงดอกเหมย. 2544 : 388)

วาริน จากเรื่อง เพียงรักจากเธอ วารินไม่ได้หึงหวงโดยแสดงอารมณ์กับคนรัก แต่
วารินแสดงอาการโต้ตอบบรรทัด ซึ่งมีปฏิกิริยาหวงปญฺธิตา แต่ก็รับรู้ว่ามีปญฺธิตาไม่ได้คิดอะไรกับ
บรรทัด การแสดงออกของวารินจึงเป็นการแสดงออกที่ใช้เหตุผล คือเข้าใจในความรู้สึกและความคิด
ของคนรัก จึงไม่แสดงออกด้วยอารมณ์ ดังคำบรรยายเหตุการณ์ ว่า

...อ้อก็แกล้งแนบตัวของเธอเข้าเบียดกระแสะกับปุ่นเข้าไปอีก แถมยังเอียงคอซบกับบ่า
กว้างๆ ของปุ่นอย่างหน้าตาเฉย

วารินเห็นอ้อเบียดเข้าหา เธอก็พยายามดันตัวเข้าหาปุ่นมั่งเหมือนกัน! เอาสิให้มันรู้กันไป

(เพียงรักจากเธอ. 2547 : ออนไลน์)

จากการศึกษาบุคลิกภาพนั้น พบว่า ตัวละครส่วนใหญ่ที่แสดงบทบาท “ดี” จะมี
บุคลิกภาพภายนอกคือ หน้าตาดี กิริยาท่าทางมีความเป็นผู้หญิงเหมือนผู้หญิงทั่วไป ลักษณะนิสัย
มักจะเป็นแม่บ้าน ยึดมั่นในความรัก ดังนั้นเมื่อคนรักมีที่ไปเปลี่ยนไปจึงแสดงอาการหึงหวง

3.1.3 ตัวละครที่แสดงบทบาทเป็น “เลส”

ตัวละครลักษณะนี้ คือ ตัวละครที่มีความเป็นผู้หญิง แต่รักใคร่ชอบพผู้หญิงด้วยกัน

ซึ่งถ้ามองจากภายนอกจะไม่สามารถทราบถึงความสัมพันธ์ของตัวละคร พบตัวละคร 2 ตัวที่มีลักษณะเช่นนี้ ได้แก่ สิริิน และจาริก

ภูมิหลังของตัวละคร

สิริิน จากเรื่อง กุหลาบของสิริิน อายุ 12 ปี เป็นชาวเหนือ เกิดในครอบครัวที่อบอุ่นมี พ่อ แม่ พี่สาวและน้องสาวที่รักและเข้าใจกัน สิริินเรียนในโรงเรียนหญิงล้วน และเกิดความรู้สึกประทับใจครูจาริก สิริินจึงส่งดอกกุหลาบให้ครูจาริกทุกวันจันทร์ ทำให้ครูจาริกเกิดความรู้สึกรักและเอ็นดู ต่อมาความรักก็พัฒนาเป็นความรักเชิงชู้สาว ความรักของสิริินที่มีต่อครูจาริกเป็นความรักที่อ่อนโยน ทำให้สิริินสามารถเอาชนะใจครูจาริกได้ สิริินคอยดูแลเอาใจใส่ครูจาริกอย่างสม่ำเสมอ จนกระทั่งถึงเวลาที่สิริินต้องไปเรียนออกแบบเสื้อผ้าในกรุงเทพฯ สิริินขัดแย้งทางความคิดกับครูจาริก แต่สิริินมีความฝันอยากเป็นนักออกแบบเสื้อผ้า จึงไม่ฟังคำทัดทานของครูจาริกที่แฝงด้วยความหวาดระแวงกลัวสิริินจะมีคนรักใหม่ สิริินได้มาเรียนตามที่ต้องการ โดยครูจาริกแะมาเยี่ยมบ่อยๆ ต่อมาเกิดเหตุการณ์ร้ายกับพี่สาวสิริิน ทำให้พ่อแม่มาคาดหวังเรื่องการแต่งงานจากสิริิน สิริินลังเลใจเพราะขณะนั้นก็มีผู้ชายมาติดพัน สิริินห่วงความรู้สึกของพ่อกับแม่มาก เนื่องจากตลอดเวลา สิริินไม่เคยเปิดเผยการเป็นรักร่วมเพศเช่นสิริยา ขณะที่กำลังลังเลใจอยู่ ครูจาริกได้ทราบเรื่องโดยบังเอิญทำให้เกิดความไม่เข้าใจกัน สิริินจึงต้องตัดสินใจโดยคิดทบทวนความรู้สึก จนปัญหาของพี่สาวสามารถคลี่คลายได้ สิริินจึงไปตามหาครูจาริกและปรับความเข้าใจ ด้วยความรักที่สิริินมีให้ครูจาริกมาตลอดจึงตัดสินใจทั้งทุกอย่างเพื่อจะดูแลครูจาริกตลอดไป

จาริก จากเรื่อง กุหลาบของสิริิน อายุ 31 ปี เป็นเหลนในตระกูลม่อนคำหวาน แม่ของจาริกเป็นพี่สาวของวิลันดาและเคยเป็นครูสอนวิชาการเรือน พ่อเป็นทหารแต่เสียชีวิตตั้งแต่จาริกยังเด็ก จาริกเป็นน้องคนสุดท้องในบรรดาพี่น้องทั้งหมด 5 คน และเป็นคนเดียวที่ยังไม่แต่งงาน ขณะที่เป็นครูสอนในโรงเรียนหญิงล้วน จาริกมีผู้ชายมาติดพัน แต่เมื่อพบสิริินและเกิดความรู้สึกที่ดีต่อสิริิน ทำให้จาริกปฏิเสธความสัมพันธ์กับผู้ชายคนนั้น เพราะจาริกหลงใหลในความอ่อนโยน การดูแลเอาใจใส่ของสิริิน ทำให้จาริกมีความสัมพันธ์กับสิริิน ต่อมาเมื่อจาริกต้องย้ายไปดูแลโรงเรียนของน้าวิลันดา อีกทั้งสิริินต้องการไปเรียนต่อที่กรุงเทพฯ จาริกจึงเริ่มหวาดระแวงกลัวสิริินไปมีคนรักใหม่ ทำให้ขัดแย้งกัน แต่จาริกก็ต้องยอมรับในเหตุผลของสิริินและแก้ปัญหาด้วยการไปเยี่ยมสิริินเมื่อมีเวลว่าง จาริกคบหากับสิริินและคอยดูแลครอบครัวของสิริินเรื่อยมา จนกระทั่งมาทราบข่าวโดยบังเอิญถึงการแต่งงานของสิริิน ทำให้จาริกเสียใจและหนีไปหาน้าวิลันดาที่เมืองนอก แต่แล้วเมื่อสิริินมาอธิบายเหตุผล ปรับความเข้าใจ อีกทั้งยังยอมลาออกจากงานและให้คำสัญญาจะดูแลจาริกตลอดไป ทำให้จาริกใจอ่อน จาริกและสิริินจึงตกลงใช้ชีวิตร่วมกัน

บุคลิกภาพภายนอก

ตัวละครที่แสดงบทบาทเป็น “เลส” จะมีบุคลิกภาพภายนอกดังตัวอย่างที่ผู้แต่งบรรยายว่า

“เป็นเด็กเฉยๆ นิ่งๆ ดูเรียบร้อย แต่มีท่าที่ตามสบาย...”

(กุหลาบของสิริน. 2547 : ออนไลน์)

และ

...สิรินเด็กหญิงร่างสูงเปรียว ผิวสีแทนเข้ม มีเส้นผมยาวรวบเป็นหางม้าเผยให้เห็นดวงหน้าอ่อนเยาว์และดวงตาแจ่มใส มีประกายดังดวงดาวที่สุกสกาวเสมอ...

(กุหลาบของสิริน. 2547 : ออนไลน์)

และ

...สิรินสวมชุดสีทราาย เป็นเสื้อแขนกุดคอเต่า กางเกงหูดผ้าฝ้าย ผมยาวๆ เปียเป็นหางเปียเดี่ยวมีสายเชือกสีทองพันเกลียวเอาไว้ ทำสวมรองเท้าสานสีน้ำตาลอ่อน ภาพรวมแลดูอบอุ่นสบายๆ และกลมกลืนกับธรรมชาติและเป็นครั้งแรกที่จาริกมองเห็น ถนัดว่าสิรินสวยและมีสง่า...

(กุหลาบของสิริน. 2547 : ออนไลน์)

สำหรับจาริกก็ดูสวยแบบเรียบร้อยเช่นกัน ดังคำบรรยายว่า

...หล่อนสวยอยู่ แต่ก็สวยอย่างเรียบร้อยไม่โดดเด่น หล่อนแต่งหน้าสีอ่อนแลดูสะอาดตา และเป็นผู้หญิงรูปร่างเล็กแบบบาง ผิวขาวนวลอย่างคนเหนือทั่วไป...

(กุหลาบของสิริน. 2547 : ออนไลน์)

จากการที่ผู้แต่งอธิบายมาข้างต้น จึงแสดงให้เห็นบุคลิกลักษณะของสิรินและจาริก ซึ่งเป็นตัวละครที่แสดงบทบาทของเลส ให้มีรูปร่างดี หน้าตาดี รักสวยรักงาม แต่ก็สวยงามในแบบเรียบร้อย เฉกเช่นผู้หญิงงามทั่วไป

บุคลิกภาพภายใน

ตัวละครที่แสดงบทบาทเป็น “เลส” มีเพียง 2 ตัว ทั้งคู่เป็นคนรักกัน ผู้เขียนสร้างลักษณะนิสัยมาให้แตกต่างกัน เพราะตัวละครมีความแตกต่างเรื่องวัย จึงทำให้นิสัย ความคิดแตกต่างกัน แต่ก็มีลักษณะร่วมกัน ดังนี้

1. พฤติกรรมด้านความรัก ที่แสดงถึงการยึดมั่นในความรัก จะเห็นได้จาก พฤติกรรมของสิรินและครูจาร์ริกเริ่มมีความรักให้แกกันตั้งแต่สิรินยังเป็นนักเรียนระดับประถม จนกระทั่งสิรินทำงานอายุ 27 ปี เป็นการดำเนินเรื่องที่พิสูจน์ให้เห็นถึงความรักที่ผู้หญิงมีต่อผู้หญิง ตลอดเวลาของการพัฒนาไปตามวัยของสิริน สิรินมุ่งมั่นกับการทำงาน การดูแลครอบครัว และไม่ได้ คบใครนอกจากจาร์ริก ซึ่งเป็นครูที่สิรินรักมานาน แม้จะมีเหตุการณ์ที่ทำให้สิรินลังเลใจกับการ ตัดสินใจระหว่างการมีครอบครัวกับการยึดมั่นในความรัก แต่สุดท้ายด้วยความรักที่สิรินมีให้จาร์ริก สิรินยอมที่จะสละทุกอย่าง แม้กระทั่งหน้าที่การงานเพื่อจะดูแลจาร์ริกตลอดไป ดังคำพูดที่สิรินบอกกับ จาร์ริก ว่า

“รินลาออกจากงานที่ร้านดาวแล้วคะ รินจะกลับเชียงใหม่ จะอยู่กับคุณ จะเข้านอน พร้อมคุณ ...เวลาคุณตื่นมาตอนเช้า คุณจะเห็นรินอยู่ใกล้ๆ”

(กุหลาบของสิริน. 2547 : ออนไลน์)

ส่วนจาร์ริก แม้ว่าตนเองจะมีผู้ชายที่คบหากันมานาน แต่ด้วยความรักที่จาร์ริกมีต่อสิริน ทำให้จาร์ริก ปฏิเสธผู้ชายคนนั้น ทั้งที่วัยของจาร์ริกในขณะนั้นก็ถือว่าควรจะมีครอบครัว แต่จาร์ริกยอมที่จะเอาชีวิต ของตนเองมาฝากไว้กับความรักที่มีต่อสิริน ซึ่งขณะนั้นสิรินยังเป็นนักเรียน จาร์ริกคอยดูแลสิรินและ คบรอบสิรินมาตลอดเวลา แม้สิรินจะย้ายมาทำงานในกรุงเทพฯ แต่จาร์ริกก็มีความพยายามที่จะมา หาสิรินอยู่บ่อยครั้ง และรอคอยสิรินจนจาร์ริกก็อายุมากขึ้น ความรักของจาร์ริกก็ยังคงเหมือนเดิม ดัง คำบรรยายความคิดของจาร์ริก ครั้งเมื่อได้กลับมาที่โรงเรียนกับสิรินเพื่อนึกถึงอดีต ว่า

“นั่นไงคะ แก้อี๋หินอ่อน...”แก้อี๋หินอ่อนได้ร่มไม้ใหญ่ข้างหอศิลป์ ที่ๆ จับมือกัน ครั้งแรก...โน่นห้องพักครู...ที่ๆ สิรินยื่นกุหลาบสีแดงให้หล่อนที่ระเบียบหน้าต่างทุกวัน จันทร์ แล้วก็ที่ระเบียบนี้แหละ ที่สิรินวางกุหลาบทิ้งไว้ในวันบอกผลสอบ แม้นหล่อนไม่ มา แต่สิรินก็จะให้...เธอเอามันวางไว้ และเดินไปด้วยหัวใจที่อ้างว้างโดดเดี่ยว... จาร์ริก เหลือบดูคนรักด้วยตื่นตันใจ...วันเวลาผ่านเร็วเหมือนติดปีก แต่หล่อนและสิรินยังมีกัน และกันเสมอ หล่อนรักสิรินไม่เคยคลาย และสิรินก็ยังคงเป็นคนสม่ำเสมอ อย่างไม่รู้เผลออย่าง นั้นตลอดมา...

(กุหลาบของสิริน. 2547 : ออนไลน์)

2. พฤติกรรมด้านอารมณ์ คือ มีความวิตกกังวลใจ ตัวละครสองตัวนี้มีความวิตก กังวลใจในลักษณะที่แตกต่างกัน แต่ผู้เขียนก็สร้างภูมิหลังของตัวละครให้มีความวิตกกังวลอย่าง สมเหตุสมผล กล่าวคือ

สิริน จากเรื่อง กุหลาบของสิริน เป็นตัวละครที่เกิดในครอบครัวที่อบอุ่น การแสดง บทบาททางเพศของสิรินจึงไม่เด่นชัดเนื่องจากมีความกังวลเรื่องครอบครัว เมื่อเกิดเหตุการณ์

เลวร้ายกับพี่สาว ทำให้พี่สาวไม่ยอมแต่งงาน และสิริยา น้องสาวก็แสดงบทบาททอมอย่างชัดเจน พ่อแม่จึงหันมาคาดหวังกับสิริน เพราะสิรินไม่เคยแสดงออกให้พ่อแม่รู้ถึงพฤติกรรมรักร่วมเพศของตนเอง สิรินจึงวิตกกังวลมาก เนื่องจากต้องตัดสินใจระหว่างแต่งงานเพื่อพ่อแม่ หรือเลือกที่จะคบหากับจาริก ดังความคิดของสิรินที่ว่า

“ดูแลจาริกให้ดีนะริน”

เฮ้อ!...จาริกเหมือนปีกแมลงปอที่โฉบๆ ที่ใครๆ ต่างพากันห่วงใย เกรงไปว่าลมฝนที่พัดแรงจะทำให้หล่อนบอบช้ำบอบสลายและนั่นยังทำให้สิรินรู้สึกขมขื่นใจ ที่เธอไม่สามารถจะดูแลผู้หญิงคนนี้ได้ตลอดไป เพราะเธอไม่สามารถจะดูแลทั้งจาริกและพ่อแม่ของเธอให้มีความสุขไปพร้อมๆ กันได้... เพราะถ้าเธอแต่งงาน มีสามี มีหลานให้ท่านอุ้ม ท่านจะมีความสุขตามประสาคนแก่ อันเป็นความสุขปรกติที่พ่อแม่ทุกคนควรได้รับ แต่จาริกคงย้าย... แต่ถ้าเธอจะอยู่อย่างนี้ตลอดไป หัวใจของพ่อแม่ที่เริ่มแก่เฒ่าคงจะเริ่มมีคำถามและความปรารถนาของท่านจะไม่มีวันเป็นจริงไปได้ นอกจากที่จะหวังไปเพียงลมๆ แล้งๆ ...ความปรารถนาของท่าน สิรินเท่านั้นที่สามารถจะทำให้ท่านได้
เวลานี้เธออยากเป็นสิริยา หรือจะให้เธอพิการแทนสร้อยแก้วก็ได้ เธอจะได้พ้นภาระอันหนักหนานี้เสียที และเธอจะไม่ขอห่างจากคนรักของเธอคนนี้เลย...

(กุหลาบของสิริน. 2547 : ออนไลน์)

เมื่อเหตุการณ์ของพี่สาวคลี่คลายลง จึงทำให้สิรินสามารถเลือกตามความต้องการของตนเองได้

จาริก จากเรื่อง กุหลาบของสิริน ผู้เขียนสร้างให้จาริกอยู่ในวัยทำงาน และเป็นวัยที่ควรจะมีครอบครัว เห็นได้จากคำบรรยายของผู้เขียนที่อธิบายเรื่องพี่น้องของจาริกถึงการมีครอบครัว เหลือเพียงจาริกเท่านั้นที่ยังไม่แต่งงาน ทั้งๆ ที่มีผู้ชายมาติดพัน แต่จาริกก็ตัดสินใจเลือกสิริน ดังนั้นหลังจากที่จาริกตัดสินใจอย่างเด็ดขาด จาริกจึงเริ่มหึงหวง หวาดระแวงกลัวสิรินจะไปมีคนอื่น นอกจากนี้ด้วยวัยที่แตกต่างกัน ยิ่งทำให้จาริกคิดมากและวิตกกังวล ดังคำบรรยายเหตุการณ์ว่า

...จาริกนอนร้องไห้อยู่บนเตียงด้วยฤทธิ์แห่งความหึงสาซึ่งได้เข้ามาโอบล้อมดวงใจของหล่อนให้ร้อนทุรน ความคิดฝ่ายลบมันคอยแต่จะกระตุ้นว่าสิรินกำลังจะเปลี่ยนไปแล้ว ...วันหนึ่งหล่อนอาจพบว่ากรุงเทพฯ เมืองหลวงได้กลืนกินสิรินไปจนหมดสิ้น และหล่อนจะไม่เหลืออะไรเลยเพราะสิรินนั่นคือดวงใจของหล่อน...หล่อนจะกลายเป็นหญิงที่ถูกทอดทิ้งเดียวดาย คนที่มีชีวิตต่อไปอย่างไร้ค่าไร้หัวใจ!

(กุหลาบของสิริน. 2547 : ออนไลน์)

จากการศึกษาตัวละครกลุ่มนี้ ผู้เขียนนำเสนอบุคลิกภาพที่เรียบง่าย หน้าตาดี มอง

ภายนอกเหมือนผู้หญิงทั่วไป ไม่สามารถบอกถึงบทบาททางเพศของตัวละครได้เด่นชัด ต้องพิจารณาจากพฤติกรรมการแสดงออก อย่างไรก็ตามผู้เขียนสร้างลักษณะนิสัยของตัวละครกลุ่มนี้ไม่โดดเด่นมากนัก เพียงแต่จะมุ่งนำเสนอให้ตัวละครคิดวิตกกังวลกับการกระทำต่างๆ ที่เกิดขึ้นเอง

3.1.4 ตัวละครที่สับสนกับบทบาททางเพศของตนเอง

ตัวละครลักษณะนี้ คือ ตัวละครที่มีความไม่แน่ใจในบทบาททางเพศของตน โดยค้นหาความต้องการ ความรู้สึกที่แท้จริง และตัวละครบางตัวเกิดความขัดแย้งในใจเกี่ยวกับบทบาทที่ควรจะเป็น ซึ่งพบตัวละคร 4 ตัวที่มีลักษณะเช่นนี้ ได้แก่ นัฐ นภัส ปิงฟ้า และนานา

ภูมิหลังของตัวละคร

นัฐ จากเรื่อง ดอกไม้กับดอกไม้ สาววัยทำงานอายุ 32 ปี เป็นคนคล่องแคล่ว กระฉับกระเฉง อาศัยอยู่ในกรุงเทพฯ เพียงลำพังมานานเกือบ 10 ปี ทำให้ชีวิตในแต่ละวันมีแต่การทำงาน เวลาว่างมักไปฟังเพลงตามร้านอาหารกับเพื่อนเพื่อผ่อนคลาย จึงทำให้ได้มีโอกาสคบกับผู้ชายซึ่งเป็นนักดนตรี แต่แล้วก็ต้องเลิกรากันไปเพราะมีความคิดที่แตกต่างกันและนิสัยเจ้าชู้ของผู้ชาย นัฐได้เจอกับจอม ทอมวัยรุ่นที่เพิ่งย้ายเข้ามาอยู่ห้องข้างๆ ด้วยความหวังใจเอาใจใส่ที่จอมมีให้อย่างสม่ำเสมอ ทำให้นัฐเริ่มสับสนในความรู้สึกของตนเอง โดยมีกรอบความคิดเรื่องของวัยที่แตกต่างกัน และการรักเพศเดียวกันมาเป็นกำแพงขัดขวางความรู้สึก แต่ความจริงใจและความอ่อนโยนของจอมก็ทำให้สามารถเอาชนะใจนัฐได้ นัฐยอมเปิดใจรับความรักจากจอมและมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งด้วย ต่อมาเกิดเหตุการณ์ทำให้นัฐเข้าใจจอมผิด ทั้งคู่จึงห่างเหินกันไป แต่เมื่อนัฐได้ทบทวนความรู้สึกก็พบว่าตนนั้นรักจอมจริงๆ จึงได้เฝ้ารอ และเมื่อจอมกลับมาปรับความเข้าใจ นัฐและจอมจึงได้คบหากันต่อไป

นภัส จากเรื่อง Yes...รักนี้ใช่เลย อายุประมาณ 19 ปี รูปร่างสูงเพียว หน้าตาคมเข้ม ผิวสีน้ำผึ้ง เจ้าระเบียบ และรู้จักใช้เงินอย่างประหยัดเพราะครอบครัวไม่ร่ำรวย เนื่องจากแม่ใช้เงินสุรุ่ยสุร่าย นภัสอาศัยอยู่กับแม่ ยาย น้องชายและน้องสาวที่เกิดมาคนละพ่อ แต่ก็รักใคร่กันดี มีแต่แม่ที่นภัสมักจะโต้เถียงกันบ่อยครั้ง สมัยมัธยมนภัสเรียนในโรงเรียนหญิงล้วน จนมาสอบเข้ามหาวิทยาลัยในต่างถิ่น จึงย้ายมาอยู่หอพักกับเพื่อนต่างคณะคือ มั่นนยา ซึ่งมีนิสัยแตกต่างกันมาก แต่ก็สามารถอยู่ด้วยกันได้ เพราะความเอาใจใส่กันและกัน จนเกิดเป็นความผูกพัน ทำให้บางครั้งนภัสเผลอที่จะมีความรู้สึกกับมั่นนยามากกว่าความเป็นเพื่อน แต่นภัสก็มีแฟนเป็นรุ่นพี่ผู้ชายอยู่ จึงไม่สามารถเปิดเผยความรู้สึกที่มีต่อมั่นนยาได้ ช่วงหลังๆ นภัสไม่ค่อยได้เจอมนั่นนยาเนื่องจากมั่นนยามีแฟน ทำให้นภัสรู้สึกซึมเศร้า ซึ่งเป็นอาการผิดปกติที่เพื่อนๆ ในกลุ่มก็แอบสังเกตเห็นและสันนิษฐานว่าต้นเหตุมาจากมั่นนยา ภายหลังนภัสได้รับรู้ความรู้สึกที่มั่นนยามีต่อตนเอง และรับรู้ถึง

บทบาททางเพศของมณีนยา ซึ่งนภัสยอมรับได้เพราะนภัสชอบนิสัยของมณีนยา จึงเปิดเผยความรู้สึกของตนให้มณีนยาทราบเช่นกัน ทำให้นภัสมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับมณีนยา ทั้งๆที่ยังคบกับรุ่นพี่อยู่ ซึ่งปัญหานี้ก็สามารถคลี่คลายได้เมื่อรุ่นพี่พยายามจะลวนลามนภัส นภัสจึงใช้เหตุผลนี้ในการตัดความสัมพันธ์ ทำให้นภัสและมณีนยาเปลี่ยนความสัมพันธ์มาเป็นคู่รักอย่างถาวร

ปิงฟ้า จากเรื่อง ปิงฟ้าวิลันดา อายุ 12 ปี เป็นคนไทยเชื้อสายจีน มีพี่น้อง 3 คน ปิงฟ้าเป็นคนที่สอง มีพี่สาวและน้องชายแต่อยู่ที่เมืองจีน พ่อของปิงฟ้าเคยเป็นแฟนกับนางของวิลันดาที่ฆ่าตัวตายเพื่อพิสูจน์ความรักที่มีต่อพ่อของปิงฟ้า เป็นเหตุให้พ่อของปิงฟ้าต้องหนีไปใช้ชีวิตที่เมืองจีน ปิงฟ้าไม่เคยรู้ประวัติเหล่านี้ ปิงฟ้าชอบศิลปะและมีความใฝ่ฝันจะเป็นศิลปิน ในสมัยเด็กจึงมักฝึกวาดรูปทุกวัน ด้วยเหตุนี้ทำให้ได้เจอกับวิลันดาเพราะเป็นเจ้าของสถานที่ที่ปิงฟ้าชอบไปนั่งวาดรูป ปิงฟ้าสังเกตพฤติกรรมของวิลันดาด้วยความคิดของเด็กมาตลอด แต่เมื่อสนิทกับวิลันดามากขึ้น จึงเกิดความประทับใจในความสามารถของวิลันดา จนบางครั้งความรู้สึกที่เกิดขึ้นทำให้ปิงฟ้าสับสน เมื่อวิลันดาเป็นฝ่ายเปิดเผยความรู้สึกที่มีต่อปิงฟ้าก่อน ปิงฟ้าจึงยิ่งสับสนมากขึ้นแต่ก็ได้มีความสัมพันธ์ลึกซึ้งด้วย ภายหลังปิงฟ้ากลับมาหาคำตอบให้กับตัวเองถึงความรู้สึกที่แท้จริงด้วยการไปมีความสัมพันธ์กับผู้ชาย แล้วก็พบว่าปิงฟ้ามีความสุขกับความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นกับวิลันดา ไม่ใช่กับผู้ชาย ปิงฟ้าจึงกลับมาหาวิลันดาและยอมรับในความรักที่เกิดขึ้น ปิงฟ้าและวิลันดาคบหากันเรื่อยมาจนปิงฟ้าเป็นผู้ใหญ่ เกิดเหตุการณ์ร้ายขึ้น เมื่อหลานชายวิลันดามาชอบปิงฟ้าและข่มขืนปิงฟ้าเพื่อแสดงความเป็นเจ้าของ ทำให้ปิงฟ้าตัดสินใจไปเรียนต่อต่างประเทศ แต่หลานชายวิลันดาฆ่าตัวตายต่อหน้าปิงฟ้า ทำให้วิลันดาเข้าใจผิด ความสัมพันธ์ของปิงฟ้ากับวิลันดาจึงเปลี่ยนแปลงไป แต่แล้วเมื่อวิลันดามาปรับความเข้าใจ ปิงฟ้าจึงให้อภัยและกลับมาดูแลวิลันดาเช่นเดิม

นานา จากเรื่อง ดอกไม้ที่เปลี่ยนสี เด็กสาวที่ใกล้จะสำเร็จการศึกษา มีครอบครัวที่อบอุ่นประกอบด้วย พ่อ แม่ พี่ชายและพี่สะใภ้ สมาชิกในครอบครัวจะมีกิจกรรมทำร่วมกันเสมอจึงทำให้นานาสามารถคุยกับทุกคนในบ้านได้ทุกเรื่อง แม้กระทั่งเรื่องการคบหากับ ตรังค์ บรรณาธิการผู้ซึ่งเป็นผู้ชายที่เพียบพร้อมในทุกอย่าง นานามีโอกาสได้ฝึกงานกับตรังค์ แต่ก็ขออนุญาตพ่อแม่เป็นอาสาสมัครของมูลนิธิที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับโรคเอดส์ เพราะนานาชอบช่วยเหลือคนอื่น ทำให้ได้เจอกับมุนิน นานาไม่ประทับใจมุนินในครั้งแรกเพราะบุคลิกท่าทีที่นิ่งเฉย แต่เมื่อได้รู้จักและทำงานร่วมกันทำให้นานาชอบ เมื่อมุนินบอกความรู้สึกที่มีแก่นานา และแสดงความรักด้วยการจูบ ทำให้นานาสับสน แต่เมื่อนานาได้รับการแสดงความรักโดยการจูบจากตรังค์ นานาจึงเปรียบเทียบความรู้สึกที่เกิดขึ้น และพบว่านานารู้สึกประทับใจในความอ่อนโยนของมุนินมากกว่า นานาจึงตัดสินใจเลือกมุนิน แต่ก็ต้องกังวลใจกับอุปสรรคที่จะเกิดขึ้นจากพ่อแม่ ทำให้นานารู้สึกกดดัน จนต้องหนีไปอยู่คนเดียวเพื่อทบทวนความรู้สึกของตนเอง ด้วยความรักที่นานามีต่อมุนิน และการสร้าง

ความเชื่อมั่นในความรักของมุนิน ทำให้นานากลายอมรับกับครอบครัวถึงความสัมพันธ์ที่มีกับมุนิน และนานาก็ตอบออกจากครอบครัวเพื่อร่วมใช้ชีวิตกับมุนิน

จากการศึกษาตัวละครกลุ่มนี้ จะเห็นว่า นัฐ นานา นภัส จะมีความสับสนลักษณะเดียวกันคือ เคยคบหากับผู้ชาย แล้วได้มีโอกาสรู้จักกับตัวละครที่แสดงบทบาทเป็น “ทอม” จนเกิดความรู้สึกที่ดีกับการแสดงออกของตัวละครกลุ่มนี้ จึงสับสนในความรู้สึกของตนเอง แต่สุดท้ายก็ยอมรับกับบทบาท “ดี” ส่วน ปิงฟ้า ยังอยู่ในวัยเด็ก ไม่เข้าใจในบทบาททางเพศของรักร่วมเพศหญิง รู้สึกประทับใจ สนใจที่จะรับรู้เรื่องราวของวิลันดา แต่ยังคงยึดถือความคิดเกี่ยวกับการมีครอบครัวเหมือนผู้หญิงคนอื่นๆ เมื่อวิลันดาแสดงออกชัดเจนถึงความรักแบบหญิงรักหญิง ปิงฟ้าจึงเกิดความสับสน แล้วพยายามค้นหาความรู้สึกที่แท้จริง จนภายหลังก็พบว่าตนนั้นแสดงบทบาทของ “เลส”

บุคลิกภาพภายนอก

ตัวละครกลุ่มนี้จะมีบุคลิกภาพภายนอกที่ดี ไม่ว่าจะเป็นท่าทาง หน้าตา รูปร่าง เพราะตัวละครกลุ่มนี้แสดงบทบาทของผู้หญิงตามปกติ ดังนั้นจึงไม่มีการสร้างบุคลิกใด นอกจากเป็นบุคลิกที่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติของผู้หญิง เช่น

นภัส จากเรื่อง Yes...รักนี้ใช่เลย มีรูปร่างสูงเพรียว หน้าตาคมเข้ม ผิวสีน้ำผึ้ง จึงทำให้เป็นที่สนใจจากคนอื่นๆ นอกจากนี้ยังมีตำแหน่งเป็นดาวของคณะด้วย ดังคำบรรยายว่า

นภัสหรือพายเป็นเพื่อนร่วมห้องของตนเอง เธอเป็นดาวเด่นของคณะ เพราะรูปร่างสูงเพรียวประกอบกับเครื่องหน้าคมเข้มของสาวผิวสีน้ำผึ้งที่ดูดีอยู่ตลอดเวลา...

(Yes...รักนี้ใช่เลย. 2547 : 9)

...เธอเป็นคนสวย และฉันก็ชอบมองหน้าเธอบ่อยๆ เวลาเผลอเพราะความงามแบบคมคายและดวงตาแวววับเป็นประกายได้สร้างเสน่ห์ให้เธออย่างเหลือเชื่อ ชอบมองเวลาเธอยิ้ม เพราะจะเห็นเขี้ยวน่ารักได้ถนัดตา ยอมรับว่าฉันเองก็เป็นอีกคนที่ชื่นชมในความงามของเธอเหมือนกับคนอื่นๆไป...

(Yes...รักนี้ใช่เลย. 2547 : 12)

บุคลิกและคุณสมบัติที่สร้างขึ้นมามีดังกล่าวนี้นี้จึงสามารถทำให้เห็นถึงความสมเหตุสมผลที่จะให้นันยา ซึ่งเป็นผู้หญิงด้วยกันเกิดความประทับใจ เพราะมีความสวยเป็นจุดเด่น

นานา จากเรื่อง ดอกไม้ที่เปลี่ยนสี ที่แสดงถึงลักษณะนิสัยการแต่งกายของผู้หญิง
ที่มักแต่งเต็มสีสนับหน้า ดังข้อความว่า

...นานาแต่งตาบางๆ ด้วยอายแชโดว์สีชมพู บัดกรีชออนเนื้อเบาสีใกล้เคียงกันที่โหนก
แก้ม แต้มริมฝีปากด้วยลิปสติกสีชมพูใส ทาทับบ์อีกที่ด้วยลิปกลอส...หล่อนขยับต่างหูเงินคู่
เล็กที่ตึงหู...

(ดอกไม้ที่เปลี่ยนสี. 2547 : ออนไลน์)

บุคลิกภาพภายใน

ปรากฏพฤติกรรมด้านอารมณ์ ดังนี้

1. มีอารมณ์อ่อนไหว อ่อนโยนกับธรรมชาติหรือสิ่งรอบตัว สังเกตการแสดง
อารมณ์จากพฤติกรรมที่ผู้เขียนสร้างมาให้เกี่ยวข้องกับดอกไม้ หรือการวาดภาพ เช่น

ปิงฟ้า จากเรื่อง ปิงฟ้าวิไลดา ตัวละครที่มีความสามารถและชื่นชมในความงาม
ทางศิลปะ จนพัฒนาตนเองเป็นศิลปิน ผู้เขียนสร้างลักษณะนี้ให้เห็นเด่นชัดมาตั้งแต่ปิงฟ้ายังอยู่ใน
วัยเด็ก

ปิงฟ้าเป็นเด็กหญิงที่รักการวาดรูป เธอส่งภาพเข้าประกวดเสมอและมักจะได้รับรางวัล
อยู่เรื่อยๆ และภาพของเด็กหญิงปิงฟ้านั่งไต่ต้นหางนกยูงก็ได้กลายเป็นภาพคุ้นชินของ
หล่อนไปในที่สุด...เธอเฝ้าดูปิงฟ้าที่ละเลียดสายตามองดูผลงานประติมากรรมเหล่านั้นที่ละ
ชั้นด้วยสายตาที่นิ่งสงบ และ...ดูมีความสุขอย่างยิ่ง สุขจนคนที่เฝ้าดูอดแปลกใจไม่ได้มัน
แหละ...

(ปิงฟ้าวิไลดา. 2547 : 41,94)

นานา จากเรื่อง ดอกไม้ที่เปลี่ยนสี ไม่ได้เก่งทางด้านศิลปะ แต่เมื่อได้มองภาพก็มี
จินตนาการสร้างสรรค์ไปตามอารมณ์ ความรู้สึก ดังข้อความว่า

...นานาจึงขอตัวเลี่ยมมาชมภาพในกรอบสวย ที่แขวนติดผนังสีขาวเรียบโล่ง เป็นระยะ
เป็นจังหวะ เป็นความสูง ความต่ำ ความเหลี่ยม ความเยื้อง ไหล่ระดับเหมือนล้อเล่นกัน หาก
ถอยออกมามองห่างๆ ก็จรรู้สึกว่าเป็นการจัดวางอันแสนมีจริตของผู้ชำนาญในด้านนี้ สี
หวานๆ เต็มไปด้วยอารมณ์พุ่งฝัน ทำให้หล่อนนึกถึงภาพเขียนของชาลส์ศิลปินคนโปรด
ที่พ่อหล่อนชื่นชมนักหนา...

(ดอกไม้ที่เปลี่ยนสี. 2547 : ออนไลน์)

2. มีความวิตกกังวลใจ ซึ่งตัวละครกลุ่มนี้จะมีความวิตกกังวลใจมาก เพราะผู้เขียนสร้างให้ตัวละครต้องหาบทบาทของตนเอง หรือค้นหาความรู้สึกที่แท้จริงของตนเอง จึงทำให้ตัวละครเกิดความกังวล หวาดระแวงกับการที่จะต้องตัดสินใจ

รัฐ จากเรื่อง ดอกไม้กับดอกไม้ รัฐเฝ้าครุ่นคิดอยู่ตลอดเวลา ถึงความรู้สึกที่ตนเองมีต่อจอม รัฐพยายามถามตนเองถึงการยอมรับที่จะต้องมีบทบาทใหม่เกิดขึ้น นั่นคือ การเป็น “ดี” รัฐเคยวาดฝันอยากมีครอบครัวสมบูรณ์ แต่ตอนนี้รัฐยอมตัดความสัมพันธ์กับเพื่อนชายที่เคยคบหากันมา จึงทำให้รัฐสับสนและวิตกกังวลใจมาก เพราะการเปลี่ยนแปลงครั้งนี้ต้องพร้อมที่จะต่อสู้กับสังคมด้วย ดังความคิดที่ว่า

จะอย่างไรก็ตาม รัฐก็ยังรู้สึกว่ามันเป็นเรื่องยากที่คนทั่วไปจะยอมรับได้ถึงการมีอยู่ของคนกลุ่มนี้ในเมื่อมันใช้เวลาเป็นร้อยๆ ปี ในการสั่งสมปลูกฝังความเชื่อเหล่านั้นว่ามันเป็นเรื่องผิดปกติ

หล่อนจะ ‘รับไหว’ ไหม กับแรงกระแทกกระทั้นจากความเชื่ออย่างนั้น รัฐเฝ้าถามตัวเอง และคิดว่าหล่อนควรจะถามตัวเองให้มากๆ ให้แน่ใจ ให้ชัดเจน ในเมื่อตอนนี้ได้มาถึงทางแยกของการเลือกอีกครั้งหนึ่งในชีวิตของหล่อนแล้ว และมีหล่อนแต่ผู้เดียวเท่านั้นที่จะต้องยอมรับผลแห่งการเลือกนี้

(ดอกไม้กับดอกไม้. 2546 : 142)

การที่ รัฐ “เฝ้าถามตัวเอง” อยู่บ่อยครั้ง จึงเป็นการสะท้อนถึงความสับสนในความต้องการและสถานภาพของตนเอง

นัท จากเรื่อง Yes...รักนี้ใช่เลย นัทยังไม่กล้าเปิดเผยความรู้สึกของตนเอง วิตกกังวลใจ เนื่องจากนัทคบอยู่กับรุ่นพี่ผู้ชาย และนัทกับมั้นนยานั้นก็เป็นเพื่อนกัน จึงสับสนเมื่อมั้นนยาแสดงความรู้สึกที่แท้จริงโดยการกอด และจูบ นัทตอบสนองด้วยความความสัมพันธ์ แต่เมื่อนึกถึงปัญหาต่างๆ ที่สร้างความกังวลมาตลอด จึงต่อต้านความสัมพันธ์นั้น ดังคำบรรยาย ว่า

เราสองคนแลกเปลี่ยนชอกซอนค้นหาความหอมหวานจากกันและกันอย่างตูดตีม แล้วความรัญจวนก็ถาโถมเข้าเล่นงานทั้งสองร่างอย่างบ้าคลั่ง แต่แล้วฟองอารมณ์ที่ถูกเป่าเป็นฟองโตก็แตกกระจาย เมื่ออยู่ดีๆ เธอก็ผลักร่างฉันออกอย่างแรง

“ไม่...มันต้องไม่ใช่แบบนี้!” เธอว่าเสียงหอบ...

(Yes...รักนี้ใช่เลย. 2547 : 155)

ปิงฟ้า จากเรื่อง ปิงฟ้าวิไลندا ปิงฟ้าเป็นเด็กที่ยังไม่รู้จักรัก โดยเฉพาความรักที่เกิดจากเพศเดียวกันเชิงชู้สาว ปิงฟ้าเพียงแค่ว่ามีความรู้สึกดีๆ กับวิไลندا ซึ่งปิงฟ้าก็มองใน

ลักษณะที่วิลันดาเป็นผู้ใหญ่ใจดีมาตลอด จนวิลันดาแสดงความรักต่อปิงฟ้า จึงทำให้ปิงฟ้าสับสน วิตกังวลใจถึงการกระทำที่ตนนั้นตอบสนองวิลันดาไป ดังคำบรรยาย ว่า

วิลันดาเปลี่ยกายไร้ความลับทางสรีระอย่างสิ้นเชิง และปิงฟ้าเองก็อยู่ในสภาพ
เช่นเดียวกัน แต่เธอยังมีความลับในหัวใจ เธอสับสน เธอมีความสุข แต่ก็ทุกข์ เธอพอใจที่
จะอุปโลภผู้หญิงคนนี้ มีความสุขที่ได้กอดจูบและร่วมรักกับวิลันดา เพราะรสสัมผัสนั้น
อ่อนหวานและสวยงามเหลือเกินในความรู้สึก ทั้งที่มันไม่ใช่สิ่งที่ควรเกิดขึ้นกับเธอ...
ช่วยด้วย! ฉันไม่อยากรู้สึกว่าชอบมัน ฉันรู้สึกว่ามันผิดแต่...แต่ฉันมีความสุข
(ปิงฟ้าวิลันดา. 2547 : 412)

จากการศึกษาตัวละครกลุ่มนี้นั้น พบว่า ส่วนใหญ่บุคลิกภาพภายนอกและภายในจะ
เหมือนตัวละครที่แสดงบทบาท ดีและเลส เพราะตัวละครมีพื้นฐานบทบาทเดิมเป็นผู้หญิง ดังนั้นจึง
ยังคงเอกลักษณ์ทางบุคลิกภาพเดิมไว้ แต่จะเน้นเรื่องของความวิตกกังวลใจ สับสน เนื่องจาก
ต้องการค้นหาตัวเอง

การศึกษาภูมิหลัง บุคลิกภาพภายนอกและภายในของตัวละครร่วมเพศหญิง โดย
ภาพรวม พบว่า ตัวละครที่แสดงบทบาท “ดี” “เลส” และ “สับสนกับบทบาททางเพศของตนเอง” จะมี
การสร้างรายละเอียดที่ไม่แตกต่างกัน กล่าวคือ บทบาทของตัวละคร 3 กลุ่มนี้ยังคงแสดงบทบาท
ของความเป็นผู้หญิง แต่ตัวละครที่แสดงบทบาท “ทอม” จะมีการสร้างบุคลิกภาพภายนอกและ
ภายในโดดเด่นกว่าตัวละครกลุ่มอื่น เพราะเป็นตัวละครที่พยายามเลียนแบบพฤติกรรมของผู้ชาย จึง
ทำให้เกิดความชัดเจนในการเปลี่ยนบทบาทจากผู้หญิงไปสู่การแสดงบทบาทที่คล้ายผู้ชาย
นอกจากนี้ผู้เขียนมุ่งสร้างภูมิหลังของตัวละครที่แสดงบทบาท “ทอม” อย่างชัดเจนและมีรายละเอียด
มากกว่าตัวละครกลุ่มอื่น เพราะต้องการให้เห็นว่าบุคลิกภาพภายนอกและภายในของตัวละครนั้น มี
ปัจจัยที่ทำให้เกิดพฤติกรรมต่างๆ เพื่อให้การสร้างตัวละครมีความสมเหตุสมผลมากขึ้น

3.2 ปัจจัยที่ส่งผลให้ตัวละครเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศหญิง

จากการศึกษาตัวละครรักร่วมเพศหญิง พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดพฤติกรรมลักษณะนี้นั้น
เกิดจากปัจจัยสิ่งแวดล้อมที่ สุวัทนา อารีพรรค กล่าวไว้ โดยแบ่งออกเป็น 2 ด้าน คือ ด้านครอบครัว
กับด้านสังคม

3.2.1 ด้านครอบครัว

ครอบครัวเป็นสถาบันสังคมที่เล็กที่สุด แต่ก็เป็นรากฐานในการขัดเกลาบุคคลให้
เจริญเติบโตและสามารถดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างปกติสุข แต่หากภายในครอบครัวมีปัญหาที่อาจ
ส่งผลให้บุคคลภายในครอบครัวนั้นมีพฤติกรรมอันไม่พึงปรารถนาต่างๆได้

ตัวละครที่ร่วมเพศหญิง เป็นตัวละครที่มีพฤติกรรมพึงพอใจในเพศเดียวกัน ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่แปลกแยกจากพฤติกรรมของคนในสังคมทั่วไป ซึ่งนั้นก็เพราะภูมิหลังของตัวละครแต่ละตัวอันเกิดจากครอบครัวเป็นปัจจัยหนึ่ง โดยมีลักษณะดังนี้

3.2.1.1 สมาชิกส่วนใหญ่เป็นผู้ชายหรือมีพี่ชาย จึงทำให้มีการปรับตัวเข้ากับสมาชิกเหล่านี้ด้วยการเลียนแบบพฤติกรรมต่างๆ เพราะเป็นบุคคลที่ถือว่าใกล้ชิดที่สุดในช่วงวัยนั้น ซึ่งเป็นวัยที่จะรับเอาสิ่งรอบข้างมาได้มากที่สุด ตัวละครที่ปรากฏลักษณะนี้ได้แก่

เจ้าทับทิม จากเรื่อง ปิงฟ้าวิไลندا แสดงบทบาทเป็นทอม เกิดในตระกูลที่มีแต่ลูกผู้ชาย ซึ่งอาจส่งผลให้มีลักษณะเหมือนผู้ชาย เพราะการดำเนินชีวิตในวัยเด็กอาจเลียนแบบพฤติกรรมจากพี่น้องของตนเอง ดังจะเห็นได้จากจากข้อความต่อไปนี้

เจ้าเป็นบุตรีคนเดียวดีกว่ากลับเติบโตมาอย่างชาย เป็นทอมที่เกิดมาในตระกูลสูง และเป็นคนที่สะสวยคมคาย มีท่วงท่าสง่างามราวเจ้าชายในนิยาย ทางมานั้นเป็นที่หลงใหลคลั่งไคล้ของใครต่อใครในอาณาบริเวณโรงเรียนหญิงแห่งนั้น...

(ปิงฟ้าวิไลندا. 2547 : 63-64)

พวงชมพู จากเรื่อง ตะวันลับฟ้า เป็นน้องสาวคนเล็กที่มีพี่ชาย ถูกเลี้ยงมาอย่างตามใจ ทำตัวเหมือนผู้ชาย มีแม่คอยตามใจ เอาใจใส่มาก อาจทำให้เกิดความรักในเพศเดียวกัน อยากมีคนรักที่มีลักษณะเหมือนแม่ จึงพยายามสร้างบุคลิกภาพให้เหมือนผู้ชาย เพราะตนเองรู้ว่าผู้หญิงต้องคู่กับผู้ชาย เลยกหาทางออกด้วยการสร้างความเป็นตัวตนเช่นนั้น เพื่อสนองตอบความต้องการของตนเอง ดังคำบอกเล่าของวัลยาที่ว่า

เพิ่มศักดิ์เป็นพี่ชายคนโตของพวงชมพูที่สุริยารู้จักดี วัลยาเล่าให้ฟังว่าครอบครัวนี้เพิ่งจะมีฐานะดี เมื่อพวงชมพูเกิด พี่ๆ จึงไม่ได้เรียนสูง....การเลี้ยงดูจึงประคบประหงมเป็นพิเศษ มารดาของพวงชมพูนั้นแหละ

(ตะวันลับฟ้า. 2546 : 197)

3.2.1.2 สมาชิกในครอบครัวมีแต่ผู้หญิง และเป็นผู้หญิงที่มีความอ่อนโยน อ่อนแอ จึงทำให้ตนเองนั้นต้องสร้างความเข้มแข็ง ความเป็นผู้นำ เพื่อที่จะได้ดูแลปกป้องสมาชิกในครอบครัวได้ ตัวละครที่ปรากฏลักษณะนี้ได้แก่

เอียง จากเรื่อง ดงดอกเหมย เกิดในตระกูลคนจีน ครอบครัวคาดหวังอยากได้ลูกชาย แต่ก็ได้ เอียงนั้นเป็นลูกคนที่ 3 ในบรรดาพี่น้อง 7 คน ดังนั้นส่วนหนึ่งที่มีท่าทางคล้ายผู้ชาย คงเพราะพี่น้องทั้งหมดเป็นผู้หญิง มีความอ่อนแอ อ่อนโยน จึงทำให้ตนเองต้องสร้างความเข้มแข็ง เพื่อดูแลพี่น้องของตนเอง อีกปัจจัยหนึ่งคงเพราะพ่อให้เอียงช่วยเรื่องการค้าขายมากกว่า

คนอื่น ทำให้เอียงซึมซับบุคลิกลักษณะของพ่อ และอาจมาจากฮอร์โมนก็เป็นได้ เพราะจากข้อมูลที่ศึกษานั้น เอียงมีลักษณะแก่งก้างคล้ายผู้ชายตั้งแต่เด็กจึงอาจเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เป็นทอม ดังคำบรรยายของผู้เขียนที่ว่า

ฮั้วร้างร้างของเอียง ร้างเล็กๆ แกร็นๆ แต่แกร่งไปด้วยกำลังราวกับเด็กผู้ชาย “ไม่เรียนไม่ได้ เอียงของปาจะต้องรู้หนังสือจีน พวกเราคนใดคนหนึ่งต้องสืบทอดเจตนารมณ์ของปาด้วยการเรียนหนังสือจีน...”

(ตงตอกเหมย. 2544 : 111)

3.2.1.3 เป็นลูกคนเดียวของพ่อแม่ที่ไม่ได้อยู่กับพ่อแม่แล้ว เพราะมีสาเหตุจากการหย่าร้าง พ่อแม่เสียชีวิต ทำให้ต้องดูแลตนเอง จึงสร้างบุคลิกให้คล้ายผู้ชาย เพื่อเป็นเกราะกำบังความปลอดภัยแก่ตนเองในระดับหนึ่ง ตัวละครที่ปรากฏลักษณะนี้ ได้แก่ ปุณริตา

ปุณริตา จากเรื่อง เพียงรักจากเธอ เป็นลูกคนเดียวของพ่อ แต่ต้องเสียพ่อไป เพราะพ่อถูกยิงขณะทำงานเป็นมือปืน ปุณริตาได้อยู่ในเหตุการณ์นั้นด้วย ภาพของพ่อที่ถูกยิงจึงติดตาปุณริตามาตลอด หลังจากนั้นปุณริตาได้อาศัยอยู่กับเจ้านายของพ่อ ทำให้ต้องเข้มแข็ง ดูแลและปกป้องตัวเอง อีกปัจจัยหนึ่งคือปุณริตาอยู่กับพ่อมาตลอด ได้เห็นการทำงานของพ่อที่ต้องอาศัยความกล้าหาญ ความเข้มแข็ง จึงอาจทำให้เลียนแบบพฤติกรรมของพ่อ นอกจากนี้เมื่อต้องอยู่ลำพังภายในจิตใจจึงต้องการความรักจากใครสักคน เพื่อมาทดแทนความรักจากการดูแลเอาใจใส่จากพ่อ ดังคำบรรยายที่ปุณริตาแสดงความรู้สึกเมื่อได้รับความรักจากวาริน ซึ่งมาทดแทนความรู้สึกที่เคยได้จากพ่อ ความว่า

ปุณริตา ในตอนนี้จิตใจของเธอช่างอึดอ้อม ความเหงาที่สั่งสมมานานกำลังจะจางหายไป ความรู้สึกอบอุ่นกำลังจะเข้ามาแทนที่ ในยามคำคืนเมื่อเสียงลมพัดมาหวีดหวิว หากแต่เด็กสาวก็ยังคงหลับตาพริ้มบนเตียงนุ่ม ด้วยว่าภาพแห่งความฝันที่เป็นสีขาวสว่างเจิดจ้าจับใจ...และผู้หญิงสีขาว...ก้าวเข้ามาแทนเงาของพ่อ

(เพียงรักจากเธอ. 2547 : ออนไลน์)

3.2.1.4 ครอบครัวเลี้ยงดูโดยการปลูกฝังความเป็นผู้ชายให้ เพราะครอบครัวได้รับประสบการณ์ไม่ดีจากการอยู่ร่วมกันของผู้ชายกับผู้หญิง ตัวละครที่ปรากฏลักษณะนี้ ได้แก่ มนันยา

มนันยา จากเรื่อง Yes...รักนี้ใช่เลย ลูกสาวคนเดียวของครอบครัว เมื่อแม่เลิกกับพ่อจึงสร้างบุคลิกของลูกให้เหมือนผู้ชาย เพื่อเป็นเกราะกำบังให้ลูกมีโอกาที่จะคบกับผู้ชายน้อยที่สุด เพราะกลัวว่าลูกจะพบกับความผิดหวัง เสียใจเช่นเดียวกับแม่ ดังคำบรรยายของมนันยาที่ว่า

หลังจากคืนที่ได้คุยกับแม่ทำให้รู้สึกสบายใจมากขึ้น ไม่ว่าฉันจะเป็นอะไร แม่ก็ยังรักเหมือนเดิม แม่บอกว่า เป็นความผิดของทำนองที่ทำให้ใครต่อใครได้เข้าใจว่าฉันเป็นผู้หญิงประเภทใจหายในร่างหญิง เรื่องแบบนี้จะบังคับให้เป็นตามแต่ใจไม่ได้ เกิดมาจากส่วนลึกล้าที่ยากจะขุดค้นพบเจอความเข้มแข็งที่แม่พยายามสร้างขึ้นมา เพื่อเป็นเกราะป้องกันให้ลูกสาวที่รักนั้นเป็นเรื่องที่ไม่ผิด แต่ก็ได้สร้างความสับสนให้ฉันมานาน....

(Yes...รักนี้ใช่เลย. 2547 : 151)

3.2.1.5 ได้รับประสบการณ์ไม่ดีจากผู้ชายในครอบครัว ทำให้เกิดความรู้สึกเกลียดไม่ชอบ และอาจถึงขั้นขยี้แหยง หลงใหลในความอ่อนโยนของผู้หญิง จึงสร้างตนเองให้มีบุคลิกคล้ายผู้ชาย ทั้งนี้เพื่อต้องการสะท้อนให้ผู้ชายเห็นว่าการจะทำหน้าที่ของผู้ชายที่ดีนั้น ทำได้ไม่ยาก ตัวละครที่ปรากฏลักษณะนี้ ได้แก่ พาณี, มุนิน และมนันยา

พาณี จากเรื่อง เงาพระจันทร์ มีพี่น้องเป็นผู้ชายทั้งหมด ตนเองเป็นลูกสาวคนเดียว ได้เห็นพฤติกรรมที่ไม่ดีของพี่ชายที่กระทำต่อสาวใช้ จึงทำให้เกิดอคติต่อผู้ชาย แม่ของพาณีรับรู้พฤติกรรมของลูกชาย จึงเป็นห่วงพาณี และแก้ปัญหาด้วยการส่งพาณีไปเรียนโรงเรียนหญิงล้วน ซึ่งนั่นยังเป็นการส่งเสริมให้พาณีมีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปรักผู้หญิงมากขึ้น เพราะมีโอกาสที่จะสนิทสนมกับผู้หญิงได้ง่ายขึ้น ดังคำพูดของพาณีที่ว่า

....พี่ชายสามคนนะเรอะดีแต่ทำเรื่องร้ายแสบ แข่งขันกับเรานะซี...คนใช้บ้านนี้สาว ๆ ไม่มีใครอยู่หรอก เขากลัวกันทั้งนั้น กลัวจะถูกพี่ชายของพี่รังแกเอานะซี ต้องเสียเงินให้มันไปรีดลูกทำแท้งหลายคนแล้วนะ ยังเงินอุดปากไม่ให้มันไปแจ้งความก็ถืออยู่ ไปยุ่งกับพวกผู้ชายเถียวนะพิม เตือดร้อนไม่มีวันจบสิ้นเถียวละ เพราะอย่างนั้นแหละ แม่ถึงกลัวนัก พยายามให้พื่ออยู่โรงเรียนหญิงล้วน....

(เงาพระจันทร์. 2524 : 122 -123)

มุนิน จากเรื่อง เพียงรักจากเธอ ใช้ชีวิตอิสระ เพราะแม่มุนินเสียชีวิตไปตอนมุนินยังเด็ก มุนินชอบช้ำกับการจากไปของแม่มาก ต่อมาป้าคอยดูแลแต่มุนินก็ต้องทนเห็นป้าถูกผู้ชายทำร้ายอยู่บ่อยครั้ง จนทำให้เกิดอคติและไม่ชอบผู้ชาย มุนินหลงใหลผู้หญิง ทั้งนี้อาจเพราะมีความผูกพันกับผู้หญิงมาตลอด ปัจจัยที่ทำให้มุนินเลือกมาเป็นทอมก็อาจเพราะเห็นภาพการถูกทำร้าย มุนินจึงอยากสร้างบุคลิกให้ดูเข้มแข็ง สามารถจะปกป้องคนที่รักได้ สังเกตความคิดความรู้สึกที่มุนินมีต่อภาพเหตุการณ์ของป้าที่ถูกทำร้ายได้จากข้อความที่ว่า

....นึกถึงวันที่ป้าถูกทำร้ายจนหน้าต่ายับเหิน แล้วหล่อนก็รู้สึกเจ็บปวดหัวใจ หล่อนไม่เข้าใจป้าหล่อน ทั้งยังไม่เข้าใจแม่หล่อนเหมือนที่ไม่เข้าใจผู้หญิงจำนวนมาก

ที่ยอมให้ตัวเองถูกทำร้ายจากคนที่พวกเธอเรียกว่าคนรัก เหมือนที่หล่อนไม่เข้าใจ
ผู้ชายที่ตบตีทำร้ายผู้หญิงของเขาได้นั่นเอง

(ดอกไม้ที่เปลี่ยนสี. 2547 : ออนไลน์)

มนันยา จากเรื่อง Yes...รักนี้ใช่เลย นักศึกษาสาวที่มีบุคลิกห้าวคล้ายผู้ชาย
อาศัยอยู่กับแม่ แต่ย้ายมาอยู่หอพัก เมื่อสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ มนันยาไม่ชอบผู้ชายเพราะเคย
เห็นภาพแม่ถูกพ่อทำร้าย มนันยารักแม่มาก และปรารถนาที่จะมีคนรักเช่นแม่ ดังคำบรรยายภาพ
เหตุการณ์ของมนันยาว่า

ภาพของแม่ที่ถูกพ่อทำร้ายยังคงติดตา เหมือนอุปทานว่าร่างยังเจ็บปวดบอบช้ำ
จากการกระทำของพ่อ จะรู้สึกอย่างนี้ทุกครั้งที่นึกถึงมัน ฉันไม่เคยลืม และหลังจากนั้น
ฉันก็เกลียดกลัวกับสระใหญ่ทะมึนของผู้ชายที่มีพลังทำลายล้างอย่างพ่อ แล้วก็
โยยหาร่างอันแสนอบอุ่นที่จะมอบสัมผัสอันอ่อนโยน และปลอบประโลมของแม่
มากกว่าความดุตันที่เคยได้รับมาจากพ่อ....

(Yes...รักนี้ใช่เลย.2547 : 142)

3.2.2 ด้านสังคม

บางครั้งการมีความสัมพันธ์กับคนในสังคม หรือการเรียนรู้จากคนในสังคมอาจมีส่วน
ทำให้เกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศหญิงด้วย จากการศึกษานวนิยาย 11 เรื่อง ปัจจัยนี้จะเกิดจากตัว
ละครมีโอกาสได้เรียนหนังสือในโรงเรียนหญิงล้วน ทำให้เจอเพื่อนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศหญิงมาก
ตลอดจนช่วงวัยขณะเรียนนั้นเป็นวัยที่กำลังอยากรู้อยากลอง ต้องการมีความรัก แต่เมื่อภายใน
โรงเรียนมีแต่ผู้หญิง จึงทำให้มารักผู้หญิงด้วยตัวเอง และเมื่อมีประสบการณ์รักเพศเดียวกันในทางที่
ดี รู้สึกพึงพอใจ มีความสุข ก็จะทำให้เห็นความต้องการแบบนี้ไปได้ยาก ตัวละครที่ปรากฏลักษณะนี้
ได้แก่ วิลันดา อรธิดา นกัธ สิริณ และสิริยา สังเกตได้จากเนื้อเรื่องที่ผู้เขียนสร้างภูมิหลังให้ตัวละคร
เรียนอยู่ในโรงเรียนหญิงล้วน ซึ่งผู้เขียนจะบรรยายตรงๆ เช่น

วิลันดา จากเรื่อง ปิงฟ้าวิลันดา แสดงความคิดที่ตนเองนั้นควรจะคบหากับเพื่อน
ผู้ชาย แต่วิลันดาก็ไม่ได้คบ ได้แต่คบหอมเรื่อยมา เนื่องจากเรียนในโรงเรียนหญิงล้วน ดังคำบรรยาย
ของวิลันดาที่ว่า

อันที่จริงหล่อนไม่เคยมีเพื่อนชายที่คบกันจีบกัน เหมือนวัยรุ่นทั่วไป หล่อนเริ่มต้นด้วย
การคบหากับเจ้าทับทิม แล้วจากนั้นมาหล่อนก็คบกับหอมเรื่อยมา...

(ปิงฟ้าวิลันดา. 2547 : 67)

นภัส จากเรื่อง Yes...รักนี้ใช่เลย จบจากโรงเรียนหญิงล้วนประจำจังหวัดสุพรรณบุรี ซึ่งอาจทำให้มีประสบการณ์ในการรับรู้ จึงทำให้เกิดความรู้สึกกับমনันยาในเชิงชู้สาวมาตั้งแต่ต้น แต่ไม่กล้าเปิดเผยเพราะเกรงว่ามนันยาจะไม่ได้คิดเช่นตน ดังคำว่า

...ส่วนเพื่อนสาวของฉัน เธอเรียนจบจากโรงเรียนสตรีประจำจังหวัดสุพรรณบุรี เธอเป็นคนสวย และฉันก็ชอบมองหน้าเธอบ่อยๆ เวลาเจอ...

(Yes...รักนี้ใช่เลย. 2547 : 12)

แม้ว่าผู้เขียนจะสร้างให้ตัวละครมีโอกาสได้ไปคบกับผู้ชาย แต่ก็เลือกที่จะกลับมาคบกับผู้หญิงเหมือนเดิม เพราะตนเองพบกับความสุขที่แท้จริง คือ การรักผู้หญิงด้วยกัน เช่น

สิริน จากเรื่อง กุหลาบของสิริน ตัวละครที่ผู้เขียนสร้างให้มีภูมิหลังเรียนในโรงเรียนหญิงล้วนเช่นกัน เพียงแต่มีเรื่องความคาดหวังของครอบครัวมาทำให้ต้องลงใจที่จะรักผู้หญิงด้วยกัน สิรินเกือบจะตัดสินใจแต่งงาน เพราะไม่อยากให้ที่บ้านผิดหวัง ซึ่งสิรินไม่ได้รังเกียจผู้ชาย แต่สิรินมีประสบการณ์ที่ไ้รักผู้หญิงมาแล้ว และสิรินก็พอใจกับความรู้สึกนั้น จึงทำให้คิดทบทวนอยู่นาน แต่แล้วสิรินก็ตัดสินใจเลือกที่จะตอบสนองความรู้สึกของตนเอง นั่นคือ เลือกที่จะใช้ชีวิตร่วมกับจารึก เห็นได้จากการกระทำที่สิรินตัดสินใจเลือกและการบรรยายความรู้สึกที่สิรินมีต่อจารึก ดังข้อความที่ว่า

...ขอโทษนะคะมาร์ค ที่ฉันไม่สามารถรับความรักและความปรารถนาดีจากคุณได้จริงๆ เพราะฉันไม่ได้เกิดมาเพื่อคุณหรือผู้ชายคนไหนในโลกนี้ ชอบคุณมากนะคะสำหรับความรู้สึกดี ๆ ที่คุณมีให้ฉันตลอดมา...เธอโหยหาและหวังใยผู้หญิงคนนี้ตลอดเวลา และบัดนี้ไม่ว่าจารึกจะหนีเธอไปไหนไหน เธอจะขอตามไปใกล้ ๆ เพราะเธอรักแสนรัก และเธอต้องยอมรับเสียที่ว่าชีวิตเธอไม่สามารถตัดขาดจากผู้หญิงคนนี้ได้...

(กุหลาบของสิริน. 2547 : ออนไลน์)

หรือ ตัวละครบางตัวนั้นเคยคบหากับผู้ชายมาก่อนแล้ว แต่เมื่อมีผู้หญิงเข้ามามีความสัมพันธ์ใกล้ชิดเกินกว่าเพื่อน จึงเกิดความลังเลใจ ไม่แน่ใจในความรู้สึกของตนเอง และพยายามค้นหาตนเองด้วยการนำความรู้สึกที่ได้รับจากการกระทำแบบเดียวกันระหว่างผู้หญิงและผู้ชายมาเปรียบเทียบ จนพบกับคำตอบที่ตนเองต้องการ ตัวละครที่ปรากฏลักษณะนี้ ได้แก่

นัฐ จากเรื่อง ดอกไม้กับดอกไม้ นัฐ เคยคบกับนักดนตรีผู้ชาย แต่ภายหลังรู้ว่าคนรักไปคบผู้หญิงอื่นจึงเลิกกันไป ต่อมา จอม เข้ามามีปฏิสัมพันธ์กับเธอ คอยหวังใย เอาใจใส่ ส่งดอกไม้ให้ทุกวัน นัฐจึงเกิดความขัดแย้งภายในใจ เพราะตนเองก็ไม่เคยคบกับผู้หญิงมาก่อน แต่ด้วยความอ่อนโยนของจอม ทำให้นัฐเกิดความรู้สึกที่ดี และก็ยอมรับที่จะกลายเป็นดีในที่สุด

...เขาบอกว่าเขารักหล่อน และหล่อนก็นึกรักความอ่อนโยนของเขา เขาไม่กำยำล่ำสัน
แข็งแรงเหมือนชายเพราะเขากียังคงเป็นผู้หญิง บางทีความกำยำล่ำสันหรือส่วนใดส่วน
หนึ่งตามธรรมชาติ ก็ไม่ทำให้หล่อนหวนเท่ากับความนุ่มนวลยามได้รับสัมผัสที่แผ่วเบา
นั้นเลย

(ดอกไม้กับดอกไม้. 2546 : 60)

นภัส จากเรื่อง Yes...รักนี้ใช่เลย เมื่อเข้าสู่รั้วมหาวิทยาลัยก็คบกับผู้ชายเหมือน
ผู้หญิงทั่วไป นภัสอาศัยอยู่กับมณีนยา ซึ่งมีบุคลิกคล้ายผู้ชาย ทั้งสองสนิทสนมกันมาก จนเกิด
ความรู้สึกผูกพันมากกว่าคำว่า “เพื่อน” แต่ก็ยังปิดบังความรู้สึกของตนเองเพราะต่างก็มีแฟนแล้ว จึง
พยายามตั้งกำแพงของความรู้สึกเอาไว้ ทั้งที่ก็รับรู้ถึงความเข้าใจ ห่วงใยซึ่งกันและกัน แต่แล้วนภัสก็
เลือกที่จะคบกับมณีนยา แต่ยังคงปิดบังคนอื่นเพราะนภัสยังไม่ได้เลิกกับแฟน ภายหลังเมื่อแฟน
แสดงการกระทำที่ไม่เหมาะสม นภัสจึงถือโอกาสนี้ตัดความสัมพันธ์ แล้วกลายมาเป็นรักร่วมเพศ
หญิง นภัสขัดแย้งภายในใจเหมือนกับ นัฐ ตัวละครที่กล่าวมาข้างต้น แต่เพราะนภัสเคยอยู่กับ
โรงเรียนหญิงล้วนมาแล้ว เคยมีประสบการณ์ชอบผู้หญิงด้วยกันมาบ้าง จึงไม่ยากที่จะเดินออกจาก
เส้นทางของคนทั่วไปไปสู่ความเป็นรักร่วมเพศหญิง ดังคำบรรยายที่ว่า

ฉันและนภัสต่างเข้าอกเข้าใจกันได้เป็นอย่างดี ไม่ว่าเรื่องไหนๆ ทุกอย่างจึงผ่านพ้นไป
ด้วยความสวยงาม ท้ายที่สุดแล้วเหตุผลที่ต่างเคยนำขึ้นมาแย้งกับใจตัวเองก็กลับพังครืนลง
มา พร้อมกับซากของกำแพงสูงใหญ่ที่ฉันเคยนึกกลัว...

(Yes...รักนี้ใช่เลย. 2547 : 166)

นานา จากเรื่อง ดอกไม้ที่เปลี่ยนสี เป็นอีกตัวละครหนึ่งที่คบกับผู้ชายแล้วมาเจอ
กับมุนิน ทอมที่มีความซับซ้อนภายในอารมณ์ ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้นานาสนใจในการค้นหา
คำตอบจากตัวมุนิน นานาเห็นความอ่อนโยนภายใต้ความแข็งแกร่งของมุนิน จนทำให้นานาเกิด
ความรู้สึกดี จุดหักเหที่สำคัญที่ทำให้นานาตัดสินใจกลายมาเป็นดีก็คือ ตอนที่ ตรังค์ ผู้ชายที่นานา
คบเริ่มพยายามมีความสัมพันธ์กับนานา แต่การแสดงออกถึงความสัมพันธ์นั้น มันมีอารมณ์ของ
ความใคร่มากกว่าความสัมพันธ์ของมุนินที่เป็นไปอย่างอ่อนโยน นุ่มนวล ทำให้นานาเห็นเป็นความ
รักที่บริสุทธิ์ นานาจึงตัดสินใจเลือกมุนิน ทั้งที่ครอบครัวของนานาไม่ได้ยอมรับ แต่เพราะความรัก
นานาจึงยอมต่อสู้กับความขัดแย้งต่างๆ ทั้งจากตัวเธอเองและครอบครัว สังเกตความรู้สึกที่นานา
เปรียบเทียบความรู้สึกถึงความสัมพันธ์ระหว่างคนสองคน ดังนี้

...วานก่อนนั้นจูบกับผู้ชาย มาวันนี้หล่อนจูบกับผู้หญิง หล่อนทำอย่างนี้ได้อย่างไรกัน
มันเป็นไปไม่ได้ที่หล่อนจะจูบกับผู้หญิงด้วยกัน ด้วยอารมณ์แสนหวานเช่นนั้น แต่ะ...

ทำไมจูบนั้นจึงคล้ายนำความหวานรินไหลซ่านไปทั่วความรู้สึกของหล่อนนัก มากยิ่งกว่า
ยามที่ตรึงจูบหล่อนเสียอีก..

(ดอกไม้ที่เปลี่ยนสี. 2547 : ออนไลน์)

จากการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดพฤติกรรม ผู้เขียนมุ่งนำเสนอเหตุผลไปในทาง
เดียวกันคือ การสร้างให้ครอบครัวมีผลมากที่สุดต่อตัวละคร ส่วนเรื่องของสังคมรอบข้างเป็นปัจจัย
รองลงมา

3.3 ความรักของตัวละครรักร่วมเพศหญิง

ความรักของตัวละครรักร่วมเพศหญิงที่นำมาศึกษา มีลักษณะที่ไม่ค่อยต่างกันมากนัก
ซึ่งจะวิเคราะห์ 2 ประเด็น ดังนี้

3.3.1 ลักษณะของความรัก

ความรักที่เกิดจากตัวละครรักร่วมเพศหญิงนั้นมีหลากหลายลักษณะ ซึ่งผู้ศึกษาใช้
หลักการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของ คิตน้อย (2518 : 153-169; อ้างอิงมาจาก John Alan Lee.
N.d.) มาเป็นแนวทางในการจัดลักษณะความรักของตัวละครรักร่วมเพศหญิง แม้ว่าตัวละครจะมีการ
เปลี่ยนแปลงอารมณ์ไปตามมิติเวลา แต่จากการวิเคราะห์ผู้เขียนมุ่งนำเสนอลักษณะความรักของตัว
ละครอย่างชัดเจน พบลักษณะดังนี้

3.3.1.1 ความรักแบบไม่จริงจัง มีความสุขกับการเปลี่ยนคู่ไปเรื่อย ๆ ไม่คิดจริงจัง
อะไรและไม่รู้สึกเสียใจหากผิดหวังเพราะคิดแค่เป็นเรื่องธรรมดา ตัวละครที่มีลักษณะนี้ ได้แก่ มุนิน
เจ้าทับทิม เปรมจิต เห็นได้จากการกระทำและการถ่ายทอดความคิดจากตัวละคร เช่น

มุนิน จากเรื่อง ดอกไม้ที่เปลี่ยนสี ก่อนที่จะมาคบกับนานา มุนินคบผู้หญิงมา
มากมาย และไม่ค่อยคาดหวังกับความรักที่เกิดขึ้นเพราะประสบการณ์การรับรู้เรื่องความรักจากคน
รอบข้าง คือ แม่และป้า นั้นไม่ค่อยดี มุนินคิดว่าความรักระหว่างหญิงกับชายยังไม่มั่นคง ความรักใน
แบบผู้หญิงรักผู้หญิงก็คงจะไม่มั่นคงเช่นกัน มุนินจึงไม่ค่อยจริงจังกับความรักมากนัก ดังความคิด
ของมุนินที่ว่า

...มุนินไม่เคยเชื่อในเรื่องความรัก หล่อนไม่เคยคิดว่ามันมีอยู่จริงเสียด้วยซ้ำ และ
ผู้คนรอบข้างหล่อนก็ตอกย้ำให้หล่อนคิดเช่นนั้น ทั้งแม่ทั้งป้าของหล่อน ไหนจะเพื่อน
ๆ ของหล่อนอีก ก็ล้วนแต่รัก ๆ เลิก ๆ ทั้งนั้น ไม่เห็นมีคู่ไหนจะอยู่ยืนยงสักคู่ ไม่ต้อง
พูดถึงความรักระหว่างหญิงรักหญิงที่แสนจะเปราะบางนัก จากเงื่อนไขของสังคม ที่

ไม่ได้โอบอุ้มให้ความมั่นคงกับคนเหล่านี้เลย คู่ไหนที่อยู่ด้วยกันได้นาน จึงเป็นเรื่อง
ของใจกับใจแค่เพียงอย่างเดียว...

(ดอกไม้ที่เปลี่ยนสี. 2547 : ออนไลน์)

เจ้าทับทิม จากเรื่อง ปิงฟ้าวิลันดา ผู้ซึ่งเห็นความรักเป็นของสะสม เปลี่ยน
คู่รักบ่อยครั้ง เพราะคิดว่ามีความพร้อมในทุกอย่างไม่ว่าฐานะ หน้าตา ชื่อเสียง ซึ่งสิ่งเหล่านี้เสมือน
เป็นปัจจัยสำคัญในการดึงดูดให้ผู้หญิงสนใจ ความคิดเช่นนี้อาจมาจากการเรียนรู้ค่านิยมที่สังคมให้
ความสำคัญกับคนโดยพิจารณาจากรูปลักษณะภายนอก ดังความคิดที่วิลันดามองเจ้าทับทิมว่า

เจ้าทับทิมมีชีวิตสำเร็จสำราญกับผู้หญิงมากหน้า ยิ่งวันก็ยิ่งเสน่ห์แรงขึ้นเรื่อย ๆ
แต่คุณค่าคู่รักของแต่ละคนของเจ้านั้น เหมือนเป็นเพียงของสะสม และหล่อน วิลันดา
ม่อนคำหวาน อาจเป็นเพียงของสะสมชิ้นเก่าแก่ที่ทนทานมานานปี เป็นของเก่าที่แตก
ลายวงไปทั่วทุกพื้นผิว

(ปิงฟ้าวิลันดา. 2547 : 67)

3.3.1.2 ความรักแบบจริงจัง เป็นความรักที่มีทั้งความรักแบบผูกพันกับความรัก
แบบไม่จริงจัง คือความรักที่พยายามหาคนที่มีความเข้าใจในทุกเรื่อง ไม่ว่าจะนิสัย บุคลิกภาพ
หน้าที่การงาน ตัวละครที่มีลักษณะนี้ เช่น

ปิงฟ้ากับวิลันดา จากเรื่อง ปิงฟ้าวิลันดา ที่มีความต่างกันมากเรื่องของวัยและ
ฐานะ แต่ทั้งคู่มีความรักให้แกกันมาตลอด ต่อสู้กับอุปสรรคต่างๆ ด้วยกัน จนปิงฟ้ามีวุฒิภาวะที่
สามารถดูแลตนเองได้ ความรักของทั้งคู่มุ่งหวังที่จะดูแลกันและกันตลอดไป แล้วก็สมารถทำได้
ตามความหวังนั้น ทั้งนี้เพราะปิงฟ้าเกิดในครอบครัวที่อบอุ่นมาก ได้รับความรักจากครอบครัวเต็มที่
ทำให้ความรักของปิงฟ้าได้รับแบบมาจากความรักภายในครอบครัว อีกทั้งคู่รักของปิงฟ้าก็เป็น
ผู้ใหญ่ ทำให้ความรักของทั้งสองมองถึงอนาคตการใช้ชีวิตคู่ร่วมกัน

...เธอรักผู้หญิงคนนี้ ผู้หญิงที่มีอายุมากกว่า แต่ก็รักหล่อน รักแม้หล่อนจะเป็น
ทอมหรือดีหรือเป็นชาย ปิงฟ้ารู้แต่ว่าเธอรักคน ๆ นั้นเท่านั้น ความรู้สึกรักทำให้เธอข้าม
ขอบเขตแห่งเพศและวัย ข้ามทุกสิ่งทุกอย่างหมดสิ้น เธอรักเพราะเป็นวิลันดา เธอรู้สึก
ว่าเธอเกิดมาเพื่อรักผู้หญิงคนนี้...

(ปิงฟ้าวิลันดา. 2547 : 32)

จาริกและสิริน จากเรื่อง กุหลาบของสิริน เป็นความรักที่มีความต่างเรื่องของ
วัยและฐานะเช่นเดียวกัน ทั้งคู่ใกล้ชิดกันตั้งแต่สมัยที่สิรินยังเป็นเด็กประถม จนสิรินทำงาน
ระยะเวลาเป็นเครื่องพิสูจน์ความรักของคู่นี้ได้อย่างดี นอกจากนี้ต้องต่อสู้กับความไม่เข้าใจกัน แต่

ด้วยทั้งคู่มีความคาดหวังที่จะรักกันตลอดไป จึงทำให้ฝ่าฟันอุปสรรคต่างๆ ได้ คู่นี้มีการแสดงความต้องการเรื่องความรักแก่กันเช่นผู้ชายกับผู้หญิง สืบเนื่องจากพฤติกรรมและความคิดดังนี้

ของขวัญที่สิรินให้เป็นแหวนทองเกลี้ยงน้ำหนักหนึ่งสลึง ซึ่งมีนัยสำคัญมากสำหรับ
คนรับ...มันเปรียบเสมือนแหวนแต่งงานของหล่อนนั่นที่ดียว...

(กุหลาบของสิริน. 2547 : ออนไลน์)

...หล่อนคิดถึงงานแต่งงานในโบสถ์ คิดเห็นตัวเองเป็นเจ้าสาว คนสองคนสวมชุดสี
ขาวที่สวยงาม

(กุหลาบของสิริน. 2547 : ออนไลน์)

3.3.1.3 ความรักแบบหลงใหล คนมีความรักแบบนี้ จะมีอาการปั่นป่วน คลุ้มคลั่ง
กินไม่ได้นอนไม่หลับ หากผิดหวังจะแสดงอารมณ์รุนแรงได้ ถึงขั้นฆ่าตัวตายก็ได้ ไม่สามารถ
ควบคุมอารมณ์ของตนเอง ซึ่งตัวละครที่มีลักษณะนี้ เช่น

กัญญา จากเรื่อง นางเอก รู้สึกชอบพิมมากและพยายามจะเป็นเจ้าของ โดย
การมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งด้วย แต่พิมขัดขึ้น กัญญาไม่ยอมแพ้จึงขึ้นใจพิม หลังจากนั้นก็ตามติดพิม
จนพิมต้องลาออกจากงานและพยายามหนีการเผชิญหน้า แต่กัญญาก็ยังคอยตาม พิมปฏิเสธการมี
ความสัมพันธ์และบอกถึงความสัมพันธ์ลึกซึ้งระหว่างพิมกับผู้ชาย กัญญาโกรธมากจึงทำร้ายร่างกาย
พิม ลักษณะเช่นนี้เป็นความรักที่น่ากลัว เข้าขั้นสภาวะโรคจิต เพราะต้องการเป็นเจ้าของโดยไม่
คำนึงถึงความรู้สึกของอีกฝ่าย ดังการกระทำที่พิมบรรยายว่า

เธอถลกกระโปรงของฉัน ปล่อยให้มือข้างหนึ่ง ทำตัวเป็นมดพกกระหน่ำฉันไม่
หยุดยั้ง ฉันพยายามสุดลมหายใจเข้าแรง ๆ และผ่อนตัวไม่พยายามดิ้นขัดขึ้น จนยัง
ย้วยแรงคลั่งของเธอให้เธอต้องคลั่งกว่านี้ ฉันไม่ได้รับมือแค่แรงโกรธอันร้ายกาจของ
เธอเท่านั้น แต่กำลังเผชิญหน้ากับอารมณ์ร้ายอะอันรุนแรงขนาดลูกคลื่นลูกเท่าภูเขาเลา
กา ที่ถูกกระตุ้นตีจนปั่นป่วนจากแรงโกรธเกรี้ยว...

(นางเอก. 2547 : 154)

พฤติกรรมข้างต้นอาจเพราะกัญญาถูกครอบครัวยับยั้งคัมภีร์มาตลอด จึงเกิดความหวาดกลัวที่จะแสดง
พฤติกรรมรักร่วมเพศให้ครอบครัวรับรู้ เมื่อมีความรักจึงคาดหวังมาก และแสดงอารมณ์ที่รุนแรง

พาณี จากเรื่อง เงาพระจันทร์ พาณีคบกับมยุราตั้งแต่เรียนมัธยม มยุราไม่
ปฏิเสธการมีความสัมพันธ์ลึกซึ้ง เพราะพาณีมีบุญคุณ จนพาณีเจอกับพิม จึงคบทั้งพิมและมยุรา พอ
โตขึ้นมยุราหนีไปแต่งงานกับเพื่อนของพิม พาณีโกรธมากและทำร้ายร่างกายมยุรา แต่ก็เพราะมีพิม

มาทดแทนมยุรา เรื่องราวจึงคลี่คลายลง ต่อมาเมื่อพิมเข้าใจถึงความต้องการที่แท้จริงของพาณิที่ต้องการมีความสัมพันธ์กับพิม พิมจึงพยายามหนี พาณิพยายามทำทุกวิธี ไม่ว่าจะเฝ้าติดตาม พุดจาเกลี้ยกล่อม และข่มขู่เพื่อให้ได้ตัวพิมมา แต่ก็ไม่สำเร็จ จะเห็นความรุนแรงของพาณิได้จากการข่มขู่พิมว่า

“ถ้าไม่รักมากเท่านี้ จะกรีดหน้าให้เสียโฉมทีเดียว ดูที่ชีว่า หมดสวยอย่างนั้น ผู้ชายที่ไหนมันจะแลที่นี้เธอก็จะเป็นของพี่คนเดียวละ”...

(เงาพระจันทร์. 2524 : 731)

การแสดงความคิดที่รุนแรงของพาณิ เพราะพาณิถูกเลี้ยงดูอย่างตามใจ อีกทั้งพ่อและแม่ไม่ได้อยู่ดูแลอย่างใกล้ชิดตั้งแต่เด็ก ทำให้พาณิขาดความอบอุ่นและต้องการความรัก จึงพยายามหาความรักจากคนรอบข้าง และคาดหวังกับความรักมาก เมื่อไม่สมหวัง จึงแสดงพฤติกรรมที่รุนแรง

3.3.1.4 ความรักแบบผูกพัน เป็นความรักที่ไม่ขาดสติ ความรักเช่นนี้เกิดขึ้นโดยไม่รู้ตัว เป็นความรู้สึกผูกพัน และมีความรู้สึกดี ๆ ให้แก่กัน ตัวละครที่มีลักษณะนี้ เช่น

มณีนยา กับ นภัส จากเรื่อง Yes...รักนี้ใช่เลย ที่เป็นเพื่อนร่วมห้องพัก คอยดูแลกันและกันทั้งยามสุขและทุกข์ ทำให้เกิดความรู้สึกดี ๆ ในตอนแรกก็คิดว่าเป็นความรักแบบเพื่อน แต่เมื่อระยะเวลาผ่านไปความรักที่มีให้กันพัฒนาไปเป็นคู่รัก เพราะเริ่มมีความต้องการในความสัมพันธ์อันลึกซึ้งระหว่างกัน ความรักเช่นนี้หากเกิดการทะเลาะกันก็ยังสามารถเป็นเพื่อนกันได้ เห็นได้จากพฤติกรรมที่มณีนยาคบกับรุ่นน้อง แต่ยังไม่ถึงกับนภัสเสมอ ดังความคิดของมณีนยาที่ว่า

...ฉันจึงค่อย ๆ ลุกขึ้นจากเตียงไปอาบน้ำ แล้วแต่งตัวไปยืนรับลมที่ระเบียงหลังห้องในตอนเที่ยงคืน พร้อมกับส่งความคิดถึงไปถึงนภัสที่ตอนนั้นไม่รู้ตัวเธอกำลังทำอะไรอยู่ จะกลับไปแล้วหรือบางทีอาจจะนั่งเฝ้าอยู่กับทีวี และไม่แน่ว่าคงกำลังอ่านหนังสือที่จะตีวให้ฉัน เธอกำลังทำอะไรกันอยู่แน่ะ อยากรู้จัง...

(Yes ! รักนี้ใช่เลย. 2547 : 106)

สาเหตุที่มณีนยาและนภัสคบกันได้ ส่วนหนึ่งอาจมาจากมณีนยาชอบนภัสเพราะนภัสมีนิสัยคล้ายคลึงกับแม่ของตนเอง เป็นลักษณะความรักที่เกิดจากจิตใต้สำนึกที่ยึดแน่นกับความรักของแม่ จึงส่งผลให้สามารถคบหากันได้ และเข้าใจกัน

สิริยา จากเรื่อง กุหลาบของสิริน น้องสาวของสิริน ที่แสดงออกคล้ายผู้ชาย แฟนของสิริยาแต่ละคนมักเป็นเพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกัน ทำให้ความรักนั้นเริ่มต้นจากความเป็นเพื่อนดังนั้นเมื่อเลิกรากัน ไม่ว่าจะเหตุผลใด สิริยาเข้าใจ เก็บเป็นความทรงจำที่ดี และยังคงรักษา

ความสัมพันธ์ของคำว่าเพื่อนไว้เสมอ เห็นได้จากคราวที่คบกับปจรรย์ เนื่องจากต้องนั่งรถไปกลับโรงเรียนด้วยกันทุกวัน จึงเกิดเป็นความรัก แต่เมื่อถูกรอครบครวของปจรรย์ก็ตกกัน สิริยาเสียใจอยู่ไม่นาน พยายามทำความเข้าใจและเปิดใจที่จะคบหากับคนใหม่ แต่ก็ยังติดต่อกับคิดถึงปจรรย์เช่นเดิม ดังคำพูดลาที่ว่า

“ขอบคุณนะริยา” ปจรรย์สวมกอดริยา
 “ไม่เป็นไรหรอกเรารัก**หนู**...อย่าร้องไห้สิอะ”
 หลายคนรู้สึกขัดตากับสิ่งที่ได้เห็น แต่ทุกคนก็รู้ว่าไม่นานทั้งสองคนก็จะแยกออกจากกันคนละทิศ
 “พี่ไม่มีวันลืมวันนี้”

(กุหลาบของสิริน. 2547 : ออนไลน์)

สิริยามีครอบครัวที่อบอุ่น คอยดูแลกันและกัน หากสมาชิกในครอบครัวทำผิดก็จะตักเตือนด้วยคำพูดที่ดี ทำให้ความรักของสิริยาเป็นความรักที่ไม่ได้คาดหวัง เพราะสิริยาได้รับความรักจากครอบครัวอย่างเต็มที่ จึงไม่แก้ปัญหาความผิดหวังด้วยวิธีรุนแรง

3.3.2 แนวคิดเรื่องความรัก

นวนิยายทุกเรื่องที่น่าสนใจจะมีการสอดแทรกความคิดเกี่ยวกับความรักของผู้หญิงรักผู้หญิง เป็นการสะท้อนความคิดของผู้เขียนอีกแง่มุมหนึ่ง ซึ่งมีดังนี้

3.3.2.1 ความรักเป็นเรื่องสำคัญที่สุดสำหรับการคบหา จากการวิเคราะห์ความคิดของตัวละครเกี่ยวกับความรักนั้น ส่วนใหญ่ต้องการนำเสนอว่า การคบกันของผู้หญิงกับผู้หญิง เรื่องของความรักเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ไม่ได้มุ่งที่จะคบหากันเพราะต้องการมีความสัมพันธ์ทางกายเท่านั้น เห็นได้จากคำพูดที่นั้ฐบอกกับจอมว่า

“...แต่ฉันรู้สึกดีกับคุณ อย่างที่ฉันไม่เคยรู้สึกว่าคุณผู้หญิงคนหนึ่งจะยอมให้ใครอีกคนหนึ่งซึ่งเป็นผู้หญิงเหมือนกัน ทำเช่นนั้นได้ เพียงเพราะความอยากได้ใครดีเท่านั้นหรือ”

(ดอกไม้กับดอกไม้. 2546 : 68)

หรือ ความคิดของมุนิน ที่แสดงออกมาว่า

มันไม่ใช่แค่เรื่องที่มีความสัมพันธ์เท่านั้น เมื่อผู้หญิงคนหนึ่งตัดสินใจที่จะนอนลงข้างๆ กับใครอีกคน มุนินเข้าใจว่านั่นหมายถึงอย่างน้อยหล่อนก็มีความไว้วางใจในคนๆ นั้นพอสมควร และมุนินให้คุณค่ากับความไว้วางใจระหว่างคนสองคนนี้นัก

(เพียงรักจากเธอ. 2547 : ออนไลน์)

3.3.2.2 คาดหวังจะมีชีวิตคู่ที่ดี ตัวละครร่วมเพศหญิงต้องการไขว่คว้าหาใครสักคนที่พร้อมจะอยู่ร่วมใช้ชีวิตกับตนเอง แม้ทั้งรู้ว่าความเป็นจริงเป็นเรื่องยาก เพราะคนที่จะมาร่วมชีวิตต้องมีความกล้าหาญพอที่จะต้องต่อสู้กับสังคม แต่นั่นก็คือความคาดหวังสูงสุดในชีวิต เช่น

พาณี แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความรัก ในเชิงเรียกร้องให้สังคมเข้าใจในคำว่าความรักว่าไม่ควรแบ่งแยกเพศ เพราะความรักที่แท้จริงควรเป็นเรื่องของการแสดงความจริงใจต่อกัน และอาจจะยังยืนกว่าความรักระหว่างผู้ชายกับผู้หญิงในแบบที่สังคมคาดหวังก็ได้ ดังข้อความที่พาณีกล่าวว่า

“คือถ้าคนเรารักกัน จริงใจต่อกัน ปรารถนาในกันและกัน ก็ไม่ควรจะกีดกันเพียงเพราะเหตุเป็นเพศเดียวกัน เขาอาจมีความสุข ครองรักเป็นเพื่อน เป็นคู่ทุกข์สุขยังยืนกว่าแบบที่สังคมเห็นว่าถูกต้องก็ได้”

(เงาพระจันทร์.2532 : 365)

มุนิน แสดงความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับความรักอย่างเข้าใจ แต่สุดท้ายก็ยังแสดงความคิดทึ่งท่ายในเชิงตัดพ้อ และแอบคาดหวังที่จะมีใครสักคนร่วมชีวิต ดังความคิดที่ว่า

...แต่กลับไม่มีใคร ที่มุนินรู้สึกค้นพบ และสามารถตรึงหล่อนให้อยู่กันได้ บางคนจากกันอย่างเข้าใจ บางคนมีน้ำตา บางคนฝากรอยแผลเอาไว้ แต่ไม่มีใครผิด เหมือนที่ไม่มีการถูก...จะมีไหมนะใครสักคนที่หล่อนจะค้นพบ...

(ดอกไม้เปลี่ยนสี.2547 : 24)

3.3.2.3 เมื่อเป็นคนรักกันต้องแสดงความเป็นเจ้าของ และมีปฏิริยาไม่พอใจทันที หากมีใครมายุ่งกับคู่รักของตน บางรายอาจจะทำร้ายร่างกายฝ่ายตรงข้ามก็มี ซึ่งนั่นเป็นภาวะทางอารมณ์

พาณี เธอแสดงความไม่พอใจมยุรา เมื่อรู้ว่ามยุราไปคบหากับปวินท์เพื่อนชายของพิม ด้วยการทำร้ายร่างกาย ไม่สามารถระงับอารมณ์โกรธของตัวเองได้ เห็นได้จากคำบรรยายที่ปวินท์บอกกับพิมให้รู้เรื่องที่มยุรากดพาณีทำร้าย ดังนี้

...ผมแผ่ยุ่งเหยิง ดวงตาคู่นั้นเหมือนประจุไว้ด้วยเพลิง “ผู้ร้ายที่ไหนมันจะบ้า อาละวาดของใช้แตกกระจายมันต้องเรียกสติแล้วมยุรา...นั่นนะหรือรอยมือผู้ร้าย” เขาก้าวเข้าไปหาคนรักคว่ำแขนหล่อนส่งให้เพื่อนดู รอยหยิก ข่วน รอยเล็บ ฉันไม่เชื่อยายพาณีนะบ้า

(เงาพระจันทร์.2524 : 251)

รังรอง ดูแลรอยทองทรายมาตั้งแต่เล็ก เธอรับรู้แต่จากพ่อ แต่ความรู้สึกที่ รังรองมีต่อรอยทองทรายกลับเป็นความรู้สึกของคนรัก รังรองต้องการความสัมพันธ์เชิงชู้สาว ซึ่งรอยทองทรายไม่ต้องการ และพยายามหนีออกจากกรอบที่รังรองกำหนด รังรองไม่พอใจและแสดงอารมณ์เกรี้ยวกราดทุกครั้ง บางครั้งก็ลงมือทำร้ายร่างกาย ดังคำบรรยายของผู้เขียนที่ว่า

คำตอบของฝ่ายผู้เยาว์ยั่วโยโสให้เกิดแก่รังรอง จนถึงกับกระโดดข้ามเตียงไปถึง
ตัว ลากข้อมือบอบบางออกจากมุมสูงกลางห้อง กดป่าให้กระแทกลงกับผ้าหน้าโต๊ะ
แต่งตัวโดยแรง...ฝ่ามือสั้นๆ ชัดฉาดเข้าที่แก้มของผู้พูดอย่างเหลืออด

(รากแก้ว.2545 : 19 – 20)

3.3.2.4 ต้องไม่สนใจสังคมรอบข้าง การมีความรักแบบรักร่วมเพศหญิงนั้น ถ้าสนใจคนรอบข้างมากนัก ก็จะไม่มีความสุข แต่ก็พยายามที่จะให้สังคมยอมรับในความรักแบบนี้ให้ได้ ดังความคิดมโนยา ตอนท้ายเรื่อง Yes...รักนี้ใช่เลย ว่า

มาถึงวันนี้ฉันก็ได้รับรู้แล้วว่า หากจะต้องคอยพะวงสนใจกับสิ่งรอบข้างอยู่ตลอดเวลา เราก็จะไม่รู้จักความสุขเสียที ความสุขที่เกิดอยู่ในโลกใบเล็กที่น้อยคนนักจะเข้าใจ ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานเท่าใด เสียงคลื่นก็ยังดังชัดสด และฉันก็ไม่สามารถที่จะหยุดคลื่นนั้นได้ ตอนนี้จึงทำได้แค่เอนกายอยู่ในมุมของห้องที่ห่างไกลจากเสียงคำราม และได้แต่ภาวนาว่าเมื่อไรกันหนอ ที่เสียงแห่งความนากลัวจะกลายเป็นเสียงสวรรค์ที่พร้อมจะเปิดรับเอาสองเท้า ให้ก้าวเข้าไปสัมผัสมันได้อย่างเต็มอารมณ์เสียที

(Yes...รักนี้ใช่เลย. 2547 : 213)

3.3.2.5 เมื่อรักกันก็ควรช่วยเหลือกัน ความรักในแบบหญิงรักหญิงนั้น เมื่อคบหากันก็ควรที่จะช่วยเหลือกัน ไม่จำเป็นที่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งต้องเป็นคนดูแลเพียงฝ่ายเดียว แม้ว่าบทบาททางเพศของ “ทอม” “ดี้” จะกำหนดหน้าที่เฉกเช่น ชายกับหญิง วิเคราะห์ได้จากความคิดของมโนยา ที่ตั้งคำถามในใจกับการกระทำของสหทัยา แฟนสาว ว่า

บางครั้งก็เหนื่อยที่ต้องคอยหิ้วของพะรุงพะรังเดินตามเธอต้อยๆ ทำไมละฉัน ก็เป็นผู้หญิงเหมือนกัน ช่วยแบ่งๆ กันหิ้วไม่ได้หรือเป็นความคิดที่เห็นแก่ตัวหรือเปล่า ฉันไม่รู้ แต่ความรู้สึกบอกอย่างนั้นจริงๆ ...

(Yes...รักนี้ใช่เลย. 2547 : 143)

3.3.2.6 ไม่มีกฎเกณฑ์ในความรัก ความรักของหญิงรักหญิงนั้น ไม่จำเป็นต้องกำหนดแบบตายตัว ความรักเป็นเรื่องของคนสองคน การกำหนดบทบาทไม่มีความสำคัญ เห็นได้จากเรื่อง ปิงฟ้าวิลันดา ปิงฟ้ารักวิลันดาที่นิสัยของวิลันดา ไม่ได้มองว่าใครจะต้องมีบทบาทอะไร ส่วนตัววิลันดาก็เช่นกัน จากที่เคยคบแต่ทอม พอมาพบปิงฟ้าก็ไม่ได้สนใจว่าปิงฟ้าต้องมีบทบาทเป็นทอม เพียงแค่สนใจความรู้สึกของตนเองเท่านั้น ดังคำกล่าวที่ว่า

ความรักของเธอคือวิลันดา คราวนี้ให้หล่อนเป็นผู้ชาย เป็นทอม หรือเป็นเกย์ เป็นกะเทย เป็นอะไรก็ช่าง วิลันดาเท่านั้นที่เธอรักและปรารถนา...

(ปิงฟ้าวิลันดา. 2547 : 496)

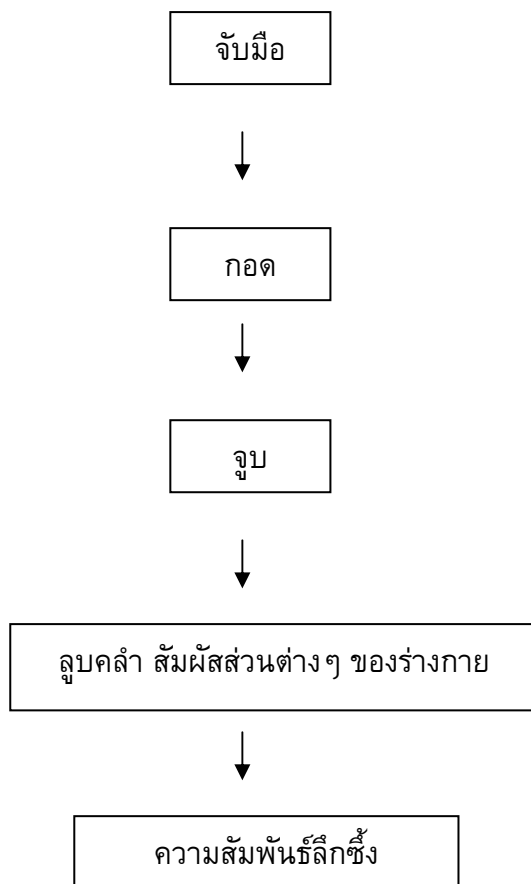
หรือ จากเรื่อง กุหลาบของสิริน จารึกและสิรินรักกันมาก แม้จะมีความแตกต่างเรื่องอายุ แต่ตัวละครมุ่งเน้นการถ่ายทอดความรู้สึก และความรักที่มีให้แก่กัน ซึ่งจารึกคิดว่าความรักเกิดจากคนสองคน ไม่จำเป็นที่ผู้ชายต้องรักผู้หญิง ความรักสามารถให้แก่กันได้ไม่ว่าเพศใด ดังความคิดที่ว่า

..สิรินและหล่อนรักกันไม่เกี่ยวกับเพศและวัย ไม่สนใจว่าถูกผิด เพียงหล่อนและสิรินยอมรับในความรู้สึกที่มีต่อกัน...เท่านั้นก็เพียงพอแล้ว ความรักไม่เคยมีเหตุผล เมื่อเกิดและเติบโตในหัวใจใคร ความรักไม่รับรู้ว่ามีบวกรหนึ่งต้องเป็นสอง ผู้หญิงกับผู้หญิง หรือ ผู้ชายกับผู้ชาย ไม่เคยมีใครกำหนดกฎเกณฑ์หรือขีดกรอบล้อมคอกขังความรักเอาไว้ได้จริง...

(กุหลาบของสิริน. 2547 : ออนไลน์)

3.3.2.7 พัฒนาการของความรัก สังเกตได้ว่าความรักของตัวละครรักร่วมเพศหญิงจะมีพัฒนาการของความสัมพันธ์อย่างค่อยเป็นค่อยไป จาก 11 เรื่องที่นำมาศึกษานั้น พบว่า เป็นการพัฒนาความสัมพันธ์จากเพื่อนสนิท เพื่อนข้างห้อง และเพื่อนร่วมงานไปสู่ความสัมพันธ์แบบคู่รักมากที่สุด ตัวละครที่พบลักษณะนี้ได้แก่ มั่นยากับภัส ธริดากับบุญธิดา นัจจุกับจอม พาณี กับญญาสิริยา และพวงชมพู รองลงมาเป็นความสัมพันธ์ระหว่างครูกับลูกศิษย์ ตัวละครที่พบลักษณะนี้ได้แก่ วารินกับบุญธิดา จารึกกับสิริน ปิงฟ้ากับวิลันดา ความสัมพันธ์ที่พัฒนาจากคนรู้จักมาเป็นคู่รักตัวละครลักษณะนี้ ได้แก่ มุนีนกับนานา เฮียงกับบัวขาบ ความสัมพันธ์ที่ปรากฏน้อยที่สุดคือความสัมพันธ์ระหว่างรุ่นพี่รุ่นน้อง ได้แก่ เจ้าทับทิม ส่วน เปรมจิต ไม่พบการกล่าวถึงความสัมพันธ์ในครั้งแรก

การแสดงความรัก ก็มีพัฒนาการของการแสดงความสัมพันธ์ ตัวละครรักร่วมเพศหญิงมีการแสดงความรักไม่แตกต่างจากความรักระหว่างผู้ชายกับผู้หญิง ซึ่งหมายถึงมนุษย์ย่อมมีความต้องการที่ไม่แตกต่างกัน และถือว่ากลายเป็นส่วนประกอบหนึ่งสำหรับความรัก โดยมีพัฒนาการดังนี้

ผู้เขียนเรื่องรักร่วมเพศหญิงจะนำเสนอการแสดงความรักในทุกเรื่อง แต่การบรรยาย และระดับของการแสดงออกนั้นแตกต่างกัน เรื่องที่ไม่ได้มีการบรรยายถึงความสัมพันธ์ลึกซึ้งได้แก่ รากแก้ว เงามพระจันทร์ ตะวันลับฟ้า และดงดอกเหมย ทั้งนี้เพราะจุดมุ่งหมายของเรื่องต้องการนำเสนอผลของพฤติกรรมรักร่วมเพศ แม้จะมีการกล่าวถึงความต้องการมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งของตัวละคร แต่ไม่ได้มีการบรรยายขณะมีความสัมพันธ์ สำหรับเรื่องที่มีการบรรยายภาพแสดง ความสัมพันธ์ลึกซึ้งมักปรากฏในเรื่องที่นักเขียนมาจากเว็บไซต์หญิงรักหญิง เห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

เรื่องปิงฟ้าวิลันดา ปิงฟ้าและวิลันดามีความสัมพันธ์ในระดับชั้น คือ กอด จูบ สัมผัส และมีความสัมพันธ์ลึกซึ้ง ซึ่งขาดระดับของการจับมือ เนื่องจากตัวละครผ่านความสัมพันธ์ขั้นต้น มาแล้ว เห็นได้จากการบรรยายการแสดงความสัมพันธ์ดังนี้

ตอนนี้เธอกับวิลันดา เธอคล้อยตามสัมผัสรัก ซึ่งมันเป็นเรื่องที่เรียนรู้ได้ง่ายมากวิลันดา หายใจในโรยรินสีหน้าเต็มไปด้วยความสุข ปิงฟ้าหายใจหอบ แต่ไม่มีใครหยุดนิ่งด้วยต่าง

เคลื่อนไหวตอบสนองกัน ต่างกอดจูบลูบไล้กันและกันอย่างไม่รู้เบื่อหน่าย ริมฝีปากของวิลันดา
นุ่มละไม รสจูบของคนทั้งคู่เหมือนผลไม้ที่หวานใสเมื่อแรกแตะต้อง แต่แล้วกลับค่อยๆ อุ่นขึ้น
แล้วไม่นานก็ร้อนเราเข้าไปถึงแก่นกลาง

ทุกสิ่งทุกอย่างพลันตื่นตัว ทุกสัมผัสทำให้ความไหว ทุกซอกกอดแห่งเรือนร่างมีความสุข
ความตื่นเต้นเร้าใจรอคอยอยู่ และนี่คือบทรักบทแรกในชีวิตของปิงฟ้า เด็กสาวแรกเริ่มบทรักที่
หวานละมุนละไม แล้วค่อยๆ ทวีความร้อนแรงซ่าจนสะท้านไปด้วยความสุข ที่สุดแล้ว
ผู้หญิงทั้งสองก็กอดกันแน่น ร่างงามสองร่างแนบแนบหนึ่งเกรียงอยู่ชั่วขณะ ซึ่งเป็นชั่วขณะซึ่งเป็น
ชั่วขณะหนึ่งซึ่งต่างรับรู้ถึงความสั่นระริกในจุดเร้นลับที่อบอุ่น และชุ่มชื้นไปด้วยความพิศواس

(ปิงฟ้าวิลันดา.2547 : 411)

เรื่อง Yes...รักนี้ใช่เลย นกัสนและมนันยา ที่มีความสัมพันธ์ทุกระดับ ตั้งแต่จับมือจนถึง
ขั้นสุดท้าย ดังข้อความต่อไปนี้

ฉันเอื้อมมือไปจับมือเธอเอาไว้และลูบไล้สัมผัสเธอในทุกๆ ที่ที่เคต้องการ เธอเองก็พอใจ
กับสัมผัสนั้นอย่างเต็มใจ เมื่อเราสองเปลือยกายและเปลือยหัวใจพูดคุยกันอย่างไม่รู้จักจบสิ้น
“พายเติมใจไหม” ฉันถามเสียงพรั่ว เมื่อเธอกำลังซุกโซ่อยู่ตรงชอกคอขาว มือบางก็ไม่หยุดหนึ่ง
ที่จะสัมผัสร่างขาวโพลนของฉันเช่นกัน ลูบไล้สัมผัสทุกท่ายทั่วเรือนกายของเธอ

(Yes...รักนี้ใช่เลย.2547 : 164)

จากการศึกษาลักษณะความรักของตัวละครร่วมเพศหญิง พบว่า ผู้เขียนเสนอ
รูปแบบความรักที่หลากหลาย ขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายที่ต้องการนำเสนอตัวละครนั้นๆ แต่นวนิยายของ
นักเขียนอาชีพจะนำเสนอความรักแบบคลั่งไคล้ หรือใช้อารมณ์รุนแรงตัดสินปัญหาความรักมาก
กว่านวนิยายของนักเขียนที่มาจากเว็บไซต์หญิงรักหญิง ที่นำเสนอความรักแบบจริงจัง หรือผูกพัน
ทั้งนี้เพราะภูมิหลังของตัวละครมีความแตกต่างกัน หากตัวละครมีประสบการณ์ที่ดีจากการรับรู้
เรื่องราวความรักของคนรอบข้าง หรือมีครอบครัวที่อบอุ่น ก็จะส่งผลให้สร้างความรักที่ดี แสดงความ
รักได้อย่างเหมาะสม ไม่ใช้อารมณ์ตัดสินปัญหาอันเกิดจากความรัก แต่ตัวละครที่มีประสบการณ์ไม่ดี
จากการรับรู้เรื่องความรัก ภูมิหลังครอบครัวไม่ดี ครอบครัวไม่ยอมรับพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน ก็
จะทำให้มีความคิดเกี่ยวกับความรัก หรือแสดงความรักไม่เหมาะสม

การศึกษาวิเคราะห์ตัวละครเชิงจิตวิทยา พบว่า ตัวละครร่วมเพศหญิงมีบทบาททาง
เพศแบ่งเป็น 4 กลุ่ม คือ ทอม ดี เลส และสับสนกับบทบาททางเพศของตนเอง โดยแต่ละกลุ่มก็จะมี
บุคลิกภายนอกและภายในที่คล้ายคลึงกัน กล่าวคือ ตัวละครที่แสดงบทบาท ดี เลส และสับสนกับ
บทบาททางเพศของตนเองนั้น จะมีบุคลิกภาพภายนอกที่มีลักษณะเป็นผู้หญิง คือ หน้าตาดี รูปร่าง
ดี รักสวยรักงาม และเรียบร้อย แต่ทอม จะมีบุคลิกภาพภายนอกคล้ายผู้ชาย คือ รูปร่าง
ทะมัดทะแมง และการแต่งกายคล้ายผู้ชาย เพราะบทบาทของทอม จะเลียนแบบพฤติกรรมของ

ผู้ชาย แต่บุคลิกภาพภายในหรือลักษณะนิสัยนั้น พบว่า ตัวละครที่แสดงบทบาทของ ทอม จะมีบุคลิกภาพภายในร่วมกันค่อนข้างมากในลักษณะของการเป็นผู้นำ มีความกตัญญูต่อผู้มีพระคุณ อารมณ์รุนแรง แต่จะแตกต่างกันก็คือเรื่องความรักที่ตัวละครบางตัวยึดมั่นในความรัก บางตัวเจ้าชู้ เพื่อให้มีตัวละครหลากหลายลักษณะไม่ปรากฏตัวละครในอุดมคติมากเกินไป และผู้เขียนยังต้องการนำเสนอผลของการแสดงพฤติกรรมด้านความรักดังกล่าวนี้ที่สะท้อนความคิดว่า หากยึดมั่นในความรักก็จะส่งผลให้มีความสุขกับความรัก แต่ถ้าเจ้าชู้ ก็จะทำให้ไม่มีความสุขกับความรัก นอกจากนี้ผู้เขียนมักจะสร้างภูมิหลังของตัวละครโดยเน้นให้รายละเอียดเรื่องครอบครัว และสังคมรอบข้าง เพื่อให้เกิดความสมเหตุสมผลของพฤติกรรมตามหลักจิตวิทยาที่กล่าวถึงปัจจัยด้านครอบครัวและสังคมที่ส่งผลให้เกิดพฤติกรรมมากที่สุด การนำเสนอความรักของตัวละครร่วมเพศหญิงนั้น ผู้วิจัยพบว่า ลักษณะของความรัก หรือแนวคิดเกี่ยวกับความรักนั้นมีความหลากหลาย ไม่ได้เป็นลักษณะเฉพาะ ทั้งนี้เพราะตัวละครจะแสดงความรักอย่างไร มักจะเป็นผลต่อเนื่องจากการสร้างภูมิหลังของตัวละคร หากตัวละครมีภูมิหลังและประสบการณ์การรับรู้ที่ดี ความคิด หรือการแสดงออกเกี่ยวกับความรักก็จะดี แต่ถ้าตัวละครมีภูมิหลังและประสบการณ์ที่ไม่ดี ความคิด หรือการแสดงออกเรื่องความรักก็จะไม่ดีด้วย

บทที่ 4

วิเคราะห์ตัวละครร่วมเพศหญิงเชิงสังคม

นวนิยายเป็นวรรณกรรมประเภทหนึ่งที่สะท้อนภาพของสังคมทุกยุคทุกสมัยได้อย่างชัดเจน นวนิยายในปัจจุบันมักเป็นนวนิยายที่มุ่งเสนอปัญหาและข้อเท็จจริง ที่ปมไว้ให้คิด โดยมักแสดงปัญหาสังคมกับปัญหาครอบครัวเป็นสำคัญ แต่ก็ได้มีการชี้แนะหรือบอกวิธีการแก้ไขปัญหาเหล่านั้นอย่างชัดเจน

สภาพสังคมที่ปรากฏในนวนิยายอาจมีทั้งปัญหาสังคม เช่น สะท้อนถึงความยากจน การขาดการศึกษา ค่าครองชีพสูง เป็นต้น ซึ่งเป็นการสะท้อนสภาพสังคมในระดับกว้าง และมักสะท้อนปัญหาครอบครัวซึ่งเป็นปัญหาในระดับที่แคบลงและเป็นเรื่องใกล้ตัว เช่น ปัญหาระหว่างผู้ปกครองกับบุตร ปัญหาของเด็กกำพร้า ปัญหาลูกเลี้ยงแม่เลี้ยง ความขัดแย้งระหว่างสามีและภรรยา ครอบครัวขาดความอบอุ่น ตลอดจนเรื่องความผิดปกติทางเพศ ทั้งชายและหญิง เป็นต้น

จากการสะท้อนเรื่อง ความผิดปกติทางเพศ ที่ปรากฏในระดับครอบครัวดังกล่าว ทำให้เห็นว่าเรื่องรักร่วมเพศหญิงเป็นเรื่องที่คนในสังคมควรศึกษาและทำความเข้าใจ ในฐานะที่บุคคลรักร่วมเพศหญิง ซึ่งเป็นคนกลุ่มหนึ่งของสังคม มีวิถีชีวิต ความเชื่อ แตกต่างไปจากกลุ่มผู้หญิงในสังคมอื่น โดยการกำหนดค่านิยมและความคิดร่วมกัน มีแนวปฏิบัติไปในทางเดียวกัน จนเกิดเป็นวัฒนธรรมย่อย ตามความหมายที่ งามพิศ สัตย์สงวน (2545) กล่าวว่า วัฒนธรรมย่อยเป็นวัฒนธรรมที่มีความแตกต่างไปจากวัฒนธรรมใหญ่หรือวัฒนธรรมทั่วไป ในขณะที่วัฒนธรรมใหญ่หมายถึง วัฒนธรรมที่เป็นหลักในการดำเนินชีวิตของประชาชนจำนวนมากในสังคม หรือเป็นวัฒนธรรมที่ผู้คนจำนวนมากในสังคมมีอยู่ร่วมกัน ทำให้ผู้เขียนนำมาสร้างเป็นตัวละคร เพื่อให้เห็นภาพสะท้อนพฤติกรรม ทศนคติของคนกลุ่มนี้

นวนิยายรักร่วมเพศหญิงจึงมีบทบาทสำคัญในการสะท้อนพฤติกรรม การดำเนินชีวิต และทัศนคติของคนกลุ่มนี้ได้อย่างชัดเจน เพราะตัวละครเป็นเหมือนตัวแทนของผู้เขียน โดยที่ผู้เขียนได้ใช้สภาพสังคมรอบตัวเป็นวัตถุดิบในการสร้างสรรค์ ทำให้นวนิยายกับผู้เขียนมีความสัมพันธ์กันอย่างแยกไม่ได้ ดังที่ วิทย์ ศิวะศรียานนท์ (2518 : 184)กล่าวว่า “นักประพันธ์เปรียบเหมือนคนสองคนในคนคนเดียวกัน กล่าวคือ นอกจากนักประพันธ์จะเป็นผู้แต่งหนังสือแล้วยังเป็นกลุ่มหนึ่งของกลุ่มนั้น คือเป็นพลเมืองอีกด้วย ดังนั้น นักประพันธ์ย่อมได้รับอิทธิพลจากสังคมทั้งด้านขนบธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรม เศรษฐกิจและการเมือง และสภาพการณ์ของปัจจัยเหล่านี้ ย่อมเป็นสิ่งกำหนดแนวคิดของนักประพันธ์”

ในปัจจุบันได้มีนวนิยายรักร่วมเพศหญิงมากขึ้น หากพิจารณาในด้านผู้เขียนก็มีการขยายวงกว้างขึ้น ไม่ได้มีเพียงนักเขียนอาชีพเท่านั้น แต่ยังมีนักเขียนจากเว็บไซต์ซึ่งจัดว่าเป็นนักเขียนรุ่นใหม่ การศึกษานวนิยายกลุ่มนี้ นอกจากที่จะได้เข้าใจชีวิตของกลุ่มรักร่วมเพศหญิงในสังคมแล้ว ยังทำให้ได้เข้าใจถึงทัศนคติของผู้เขียนที่มีต่อกลุ่มรักร่วมเพศหญิงอีกด้วย

การศึกษาทัศนคติที่ปรากฏในนวนิยายกลุ่มนี้ ทำให้เห็นภาพสะท้อนความคิดของคนในสังคมที่มีต่อผู้หญิงรักร่วมเพศ ผู้วิจัยจึงศึกษาทัศนคติที่มีต่อตัวละครรักร่วมเพศหญิงที่ปรากฏในนวนิยายเหล่านี้ โดยแบ่งนวนิยายตามกลุ่มของผู้เขียน คือ นักเขียนอาชีพ และนักเขียนจากเว็บไซต์ผู้หญิงหญิง เพื่อจะได้เห็นบทบาทของผู้เขียนที่มีต่อการสะท้อนทัศนคติ

นักเขียนอาชีพ

นักเขียนอาชีพที่ผู้วิจัยนำนวนิยายมาศึกษา ได้แก่ โสภาค สุวรรณ กฤษณา อโศกสิน นันทนา วีระชน และอัญชัน ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

เรื่อง ตะวันลับฟ้า ของ โสภาค สุวรรณ

พวงชมพู เป็นตัวละครรักร่วมเพศหญิงที่แสดงบทบาทเป็น “ทอม” ซึ่งพฤติกรรมรักร่วมเพศของพวงชมพูนั้นมีมานานแล้ว จนแม่และพี่ชายเคยพาไปรักษาที่โรงพยาบาล แต่แพทย์ก็อนุญาตให้ทำงานได้ เนื่องจากอาการไม่รุนแรง จากที่ผู้เขียนสร้างภูมิหลังของพวงชมพูเช่นนี้ทำให้เห็นว่า ทัศนคติของสังคมที่มองตัวละครกลุ่มนี้นั้น มองอย่างอคติ ซึ่งปรากฏ 2 ลักษณะ ดังนี้

1. พฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นโรค เห็นได้จากที่ วลัย เพื่อนของพวงชมพูต่อว่าพวงชมพูเวลาที่พวงชมพูพูดจาแทะโลมและมองสุริยาแบบผู้ชายมองผู้หญิง ดังบทสนทนาว่า

“บ้าซี...พูดจาพิลึกๆ ตลอดเวลา” ผู้อาวุโสที่สุดในกลุ่มเอ็ดขึ้นเบาๆ แล้วว่า
“ไปหาจิตแพทย์เสียทีสิชมพู จะได้หายบ้าเสียที”

(ตะวันลับฟ้า. 2546 : 146)

2. เป็นความวิปริตทางเพศ เห็นจาก วลัยากำหนดการแต่งกายของพวงชมพู โดยเปรียบเทียบระดับการศึกษากับความคิดในการเลือกเครื่องแต่งกายที่น่าเกลียด ไม่เหมาะกับเพศของตน ดังความว่า

“ดูเธอแต่งตัวของเธอสิ บ้าบอแค่ไหน เสียอายุปัญญา ไม่ได้ช่วยให้ยับยั้งใจได้เท่าไรเลย...นี่ๆ ไอ้กางเกงผ่าหน้ากับเสื้อเชิ้ตผู้ชายนี่นะ มันทุเรศลูกกะตาฉันเต็มทีแล้วนะจะบอกให้”

“ไม่ชอบก็อย่ามอง” พวงชมพูหัวเราะเสียงดัง

“แต่เธอมารวมกลุ่มกับพวกฉันนะ ชมพูฉันอายุเขา”

(ตะวันลับฟ้า. 2546 : 191)

ส่วน สุริยา ผู้หญิงที่พวงชมพูรักนั้น ช่วงแรกก็มองพวงชมพูพิลึก แปลก แต่ภายหลังเมื่อเจอเหตุการณ์ที่ทำให้พวงชมพูแสดงอาการรุนแรงขึ้น จนไม่สามารถควบคุมอารมณ์และสติของตนเอง

ได้ สุริยาก็คิดว่า พวงชมพูนั้นมีใจพิการ ไม่เป็นปกติเหมือนคนอื่น ดังคำบรรยายความคิดของสุริยาว่า

...หล่อนเข้าใจว่าเป็นความแก่นแก้วของเพื่อนฝูง แต่อีกไม่นานต่อมา สุริยาจึงได้
ประสบการณ์จากชีวิตว่า อันคนใจพิการนั้นมีมากมายหลายประเภทยากที่จะศึกษาให้
ถ่องแท้ วันเวลาที่ใกล้ชิดเท่านั้นจะแสดงให้เห็นว่า เขาเหล่านั้นอยู่ในสภาพที่ทนทุกข์
เวทนาเพียงไร...

(ตะวันลับฟ้า. 2546 : 112)

วัลยา เป็นตัวละครที่มีการโต้ตอบกับพวงชมพูเสมอเกี่ยวกับพฤติกรรมของพวงชมพู แต่พวงชมพูก็
เห็นว่าการที่ตนเป็นเช่นนั้นก็ได้ทำให้ใครเดือดร้อน ไม่คิดจะไปฆ่าฟันใคร ดังบทสนทนาที่
พวงชมพูได้กลับวัลยา หลังจากที่วัลยากล่าวหาว่าพวงชมพูไม่มีอารยธรรม ดังความว่า

“พูดได้แก่มา แต่ที่พวกมีอารยธรรมเขารบราฆ่าฟันกันสะยะ โกงกินบ้านกินเมือง
สะ พวกมนุษย์ไม่มีอารยธรรมนั้นแหละที่ไผ่สันติ ไม่คิดจะทำให้ใครเดือดร้อนเขม้น
เล่าเลาแล้วนะวัลยา...”

(ตะวันลับฟ้า. 2546 : 192)

เรื่อง รากแก้ว ของ กฤษณา อโศกสิน

ผู้เขียนนำเสนอเรื่องราวของเด็กผู้หญิงคนหนึ่งถูกล่้างดูโดยตัวละครรักร่วมเพศ
หญิง แล้วส่งผลให้เด็กผู้หญิงมีพฤติกรรมเหลวไหล พยายามเรียกร้องความสนใจจากผู้อื่น เพราะ
ต้องการหนีการล่้างดูที่ไม่ถูกต้อง

รังรอง คือตัวละครรักร่วมเพศหญิง ที่แสดงบทบาทของ “ทอม” และมีใจรักเด็กสาว
วัยรุ่น ซึ่งเลียงดูมาตั้งแต่เล็ก รังรองยอมทำทุกอย่างเพื่อรอยทองทราย แม้ว่าจะต้องมีปัญหาเกี่ยวกับพี่
น้อง ทั้งนี้ทัศนคติที่รังรองมีต่อผู้ชายเป็นเชิงลบ เห็นได้จากที่รังรองพยายามปลูกฝังความคิดให้กับ
รอยทองทรายอยู่เสมอ ดังนี้

1. ผู้ชายมักทำให้เกิดเรื่องร้าย ดังคำพูดของรังรอง ว่า

“...คุณบอกเธอแล้วว่า ผู้ชายเป็นเพศที่มักก่อเหตุร้ายอยู่เสมอ เธอจะไม่ได้อะไร
เลยจากการคบกับเขา นอกจากความเสียหาย...”

(รากแก้ว. 2545 : 18)

2. ผู้ชายเป็นเพศที่ทำลายสิ่งต่างๆ ดังคำพูดที่รังรองกล่าวถึงเหตุการณ์ที่รังรอง
พารอยทองทรายกลับ ซึ่งมีผู้ชายสองคนกำลังจะพาตัวไป ว่า

“ถ้าฉันไม่รักเรา หรือรักเราน้อยกว่านี้อีกนิดเดียว...เมื่อคืนนี้เราก็กะล่อนไปแล้ว...”

(รากแก้ว. 2545 : 19)

หรือ ขณะที่ออกตามหาโรยทองทราย ได้เห็นเด็กผู้หญิงที่กำลังเดินกับผู้ชายในสถานที่ที่เวิ้งว้างกลางคืน รังรองจึงแสดงความคิดเห็นว่า เด็กผู้หญิงคงถูกผู้ชายพาเสียคน จนทำให้ชีวิตตูดุร้าย ดังข้อความว่า

แม่สาวน้อยคนหนึ่งคงแขนมากับหนุ่มวัยเดียวกัน หล่อนมุ่งกระโปรงสั้นสีดำปิด
กันนิดเดียว สวมบูตสีแดงหนังเปียกเทียม สะพายกระเป๋าใส่เดียวกัน หน้าตาอ่อนหวาน
จนรังรองอดเหลียวดูไม่ได้

“สงสารเด็กผู้หญิงคนนั้น อายุแค่นั้นถูกไอ้หนุ่มพาเที่ยวเสียจนกร้านไปหมด”

หล่อนพูดอย่างซิงซัง เคียดแค้น

“ผู้ชายนี้ มันเป็นเพศที่ทำลายจริงๆ นะ!”

(รากแก้ว. 2545 : 32)

แต่ไม่ได้มีการกล่าวถึงรังรองคิดว่าสังคมมองตนเองอย่างไร เพราะเรื่องนี้เน้นนำเสนอพฤติกรรมของ
โรยทองทราย อันเนื่องมาจากการเลี้ยงดูของรังรองมากกว่า และรังรองมีบทบาทที่จะมุ่งใส่ใจแต่
พฤติกรรมของโรยทองทราย

แม้ว่าจากเรื่องจะไม่ได้มีการกล่าวถึงทัศนคติของรังรองที่มีต่อตนเองแบบตรงๆ แต่
จากการวิเคราะห์ทัศนคติที่รังรองมีต่อผู้ชาย ทำให้มองได้ว่ารังรองมีทัศนคติต่อตนเอง ในลักษณะที่
ผู้หญิงสามารถดูแลผู้หญิงด้วยกันได้ โดยไม่ต้องพึ่งผู้ชาย เห็นได้จากคำพูดของรังรองที่โน้มน้าวใจ
โรยทองทรายให้ใช้ชีวิตคู่ร่วมกัน ว่า

“เราอยู่ด้วยกันอย่างนี้ไปเรื่อยๆ ดีกว่า ทราย คุณก็ไม่ต้องแต่งงาน เราจะหนี้ให้
พันคนอีกเพศหนึ่งที่น่าจะทำให้เราตายทั้งเป็น”

(รากแก้ว. 2545 : 54)

สำหรับทัศนคติที่สังคมมีต่อรังรองนั้น ก็จะมองอย่างอคติ ซึ่งมีลักษณะแตกต่างกันไป ดังนี้

1. ท่าทางคล้ายผู้ชาย ไม่น่าจะสรุปเหตุผลเพราะคนในครอบครัวมีแต่ผู้ชาย บาง
ครอบครัวที่มีลักษณะเช่นนี้ ลูกผู้หญิงก็ไม่ได้เป็นเช่นรังรอง ซึ่งน่าจะเพราะมีความผิดปกติมากกว่า
เป็นความคิดที่สะท้อนจากการบรรยายความคิดคนชั่วร้ายของรังรอง ที่เคยสงสัยและถามจากแม่บ้าน
แล้วได้เหตุผลเช่นนั้น ซึ่งคนชั่วร้ายไม่เห็นด้วย ดังข้อความที่ว่า

คนชั่วร้ายรู้สึกอยู่ตลอดเวลาว่า มีอะไรแปลกๆ อยู่ในตัวผู้หญิงคนนี้ เพียงแต่เขา
ไม่รู้เท่านั้นว่า ‘อะไร’

“คุณเป็นคนอย่างนี้แหละ นิสัยเหมือนผู้ชาย ท่าทางเหมือนผู้ชาย ทำงานทำการก็เหมือนผู้ชาย คุณแม่เธอเสียตั้งแต่เล็ก ๆ พี่น้องเธอก็มีแต่ผู้ชาย เธอก็เลยกลายเป็นผู้ชายไปโดยไม่ได้ตั้งใจ”

“คนอื่นที่เขามีแต่พี่น้องผู้ชาย แล้วเขาไม่เป็นผู้ชายก็ถมไป”

สีทนอยากจะเชื่อนง แต่ถึงกระนั้น ‘อะไร’ ที่อยู่ในใจเขาก็ยินยอมพร้อมใจให้เขาเชื่อเต็มที่

(รากแก้ว. 2545 : 30-31)

2. เป็นเรื่องผิดธรรมชาติ เป็นโรจิต ผู้ได้บังคับบัญชาของรังรองแสดงความคิดเห็นถึงพฤติกรรมของรังรองแบบประชดประชัน ว่าการเป็นรักร่วมเพศเป็นเรื่องผิดปกติธรรมชาติต้องลงโทษบ้าง ประชดว่าเป็นการช่วยสังคมคลุมกำเนิดบ้าง ดังบทสนทนาว่า

“ไม่ใช่น้องหรือ ‘เด็ก’ นะ...ควรจะพูดเสียใหม่ว่า หวง ‘เด็ก’ ยังกะอะไร”

“ฟ้าจะผ่าตาย!”

“เฮ้ย...สมัยนี้...ฟ้าเลิกผ่าแล้ว...มันเป็นวิธีคุมกำเนิดทางอ้อมไม่รู้หรือ”

“โรจิตอย่างแรง...ถึงยังงี้ก็สู้ผู้หญิงกับผู้ชายไม่ได้หรอก”

“อย่าเอาตัวเองเป็นบรรทัดฐานเลยนะ ผู้ชายกับผู้ชาย เขาก็ว่าของเขาเยี่ยม ผู้หญิงกับผู้หญิงเขาก็ว่าของเขาเยี่ยมเหมือนกัน” คนพูดพูดอย่างขำ

(รากแก้ว. 2545 : 81)

หรือ ตอนที่รอยทองทรายหนีรังรองออกมา เพื่อไปหาชาวบริวารรักที่รอยทองทรายไวใจ แต่ได้ไปเจอกับบริบทระหว่างการเดินทาง ทั้งคู่เมื่อเริ่มสนทนากัน รอยทองทรายจึงเล่าเรื่องของรังรอง ผู้ปกครองของตนเองให้บริบทฟัง ซึ่งรอยทองทรายไม่ชอบพฤติกรรมที่รังรองกระทำ และเกิดการรังเกียจ พยายามที่จะหนีออกมาให้ห่าง ฝ่ายบริบทก็เสนอความคิดเชิงลบกับรังรอง ในแง่ที่เป็นวิปริต หรือจะพยายามไม่เข้าใกล้คนที่ เป็นรักร่วมเพศ สังเกตการใช้คำจากการสนทนาระหว่างรอยทองทรายกับบริบท ดังข้อความว่า

“ถ้าฉันจะบอกว่า ผู้ปกครองฉันเป็นเลสเบี้ยนละ คุณจะเข้าใจไหม” บริบทเลิกคิ้วนิดหนึ่ง

“ถามวิปริต...งั้นใช่ไหม...แล้วเขาทำอย่างนั้นกับคุณ...”

หล่อนพยักหน้า พร้อมกับความรู้สึกว่าหน้าร้อนผ่าว แต่มือทำเย็น

“ค่ะ”

“ก้อสนุกไปเลยละซี” เขาผิวปากหือ

“คนบ้า!” หล่อนเกรี้ยวเล็กน้อย “ถ้ามีผู้ชายมาทำอย่างงั้นกับคุณ คุณจะว่ายังไง”

“จะไปว่ายังไง...ผมก็เตะโครมเท่านั้นเอง”

“เห็นไหม...” คราวนี้หล่อนหัวเราะออกมาได้ “คุณเองก็สะอิดสะเอียน...”

.... “ก็ฉันโกรธ...โกรธ เกลียตสารพัด...คุณคิดดูเถอะว่า ฉันขมขื่นคับแค้นแค่ไหน
ที่ต้องอยู่กับผู้หญิงคนนั้น ผู้หญิงที่เป็นผู้ชายบังคับให้ฉันเป็นเมียเขา!”

(รากแก้ว. 2545 : 257-258)

3. ทำให้คนอื่นเดือดร้อน รังรองเลี้ยงดูโรยทองทราย และมุ่งหวังที่จะให้โรยทองทรายมีความสัมพันธ์เชิงชู้สาวกับตน แต่โรยทองทรายต่อต้าน และหนีไปที่อื่น ทำให้โรยทองทรายได้รู้จักคนมากมาย โรยทองทรายบอกเหตุผลที่หนีมา ทำให้ทุกคนเข้าใจโรยทองทราย คิดว่าเป็นเพราะรังรองที่ทำให้โรยทองทรายมีพฤติกรรมเช่นนี้ ดังความคิดของ กิดา ผู้ช่วยเหลือโรยทองทรายว่า

แต่กิดากำลังสนใจ ‘ผู้ปกครอง’ ของโรยทองทรายมาก เมื่อได้มานั่งตรงหน้าจึง
ฉวยโอกาสพิจารณาเต็มตา
ผู้หญิงคนนี้เอง...ต้นเหตุแห่งความดีและความชั่วของเด็กคนหนึ่ง

(รากแก้ว. 2545 : 411)

เรื่อง เงาพระจันทร์ ของ โสภาค สุวรรณ

เรื่องนี้ผู้นำนเสนอพฤติกรรมของตัวละครร่วมกันเพศหญิงที่ส่งผลให้ผู้อื่นเดือดร้อน ซึ่งผู้เขียนจะเน้นการแสดงออกของตัวละครร่วมกันเพศนั้นคือ พาณี ที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับมยุราและพิม จนทำให้ทั้งสองดำเนินชีวิตไม่เป็นสุข แม้ตอนจบของเรื่องพาณียังตามไปเยาะเย้ยทัศนคติที่ตัวละครมีต่อตนเอง พาณีแสดงความคิดที่มีต่อตนเองอย่างเชื่อมั่นว่าสามารถที่จะดูแลผู้หญิงด้วยกันเองได้ โดยไม่ต้องพึ่งพาผู้ชาย หรือต้องมีครอบครัว ดังความว่า

เราไม่จำเป็นต้องให้สังคมมาแนะนำชีวิตให้เราจริงไหม ไม่จำเป็นต้องแต่งงาน มี
คู่ครอง มีลูก...มันเรื่องของความลำหลังไม่รู้จักจบสิ้น เราก็อยู่ของเราได้...ด้วยกันอย่าง
นี้ พี่ พิม มยุรา...ถึงต่อไป ต่อให้เรียนจบเราก็เป็นเพื่อนกัน...ปลูกบ้านก็ยังได้นะพิม

(เงาพระจันทร์. 2524 : 201-202)

และคิดว่าการรักเพศเดียวกันไม่ได้เป็นโรค ไม่ใช่อาการป่วย ดังที่พาณีพูดกับพิมว่า

“ยัง...ไม่อยากพบหน้า ร่ายกาจไม่มีใครเหมือน...เขาจะจับพี่ไปส่งให้หมอ...บ้า...
ไม่ได้เป็นอะไร มีความสุขดี ไม่ได้ป่วยไข้ อยากให้เขามีเมียใหม่ให้รู้แล้วร้อด...”

(เงาพระจันทร์. 2524 : 729)

ทัศนคติที่ตัวละครมีต่อสังคม ก็จะเป็นในเชิงอคติ พาณิมองว่าสังคมกำหนดให้ผู้ชายต้องคู่กับผู้หญิง ก็เพื่อเพิ่มจำนวนประชากรให้มากขึ้น ซึ่งไม่มีความยุติธรรม เพราะคนบางคนก็อยากที่จะเลือกให้ความสำคัญกับความรักมากกว่า ดังความว่า

“สังคมพอใจจะเห็นความย่อยยับของอีกฝ่ายนะซี”

...

“ใช่ซี...ต่อพีชพันธุ์ แค่นั้นเองหรือพิม เห็นแก่ตัว ไม่ยุติธรรมอย่างร้ายนะไม่ว่าทำไมไม่พูดถึงความรู้สึกของคน...แต่ละบุคคลบ้างละ ผู้ชายที่มีความรักใคร่ปรารถนาจะอยู่ร่วมกับผู้ชาย เพราะเขาไม่ปรารถนาผู้หญิง เขาไม่มีสิทธิในความรู้สึกนั้นดอกกริ”

(เงาพระจันทร์. 2524 : 365-366)

ทัศนคติที่สังคมมีต่อตัวละครร่วมเพศหญิง เรื่องนี้มุ่งนำเสนอความคิดอย่างอคติอยู่มาก แต่เป็นความคิดซ้ำๆ กัน เช่น มองว่าเป็นเรื่องผิดธรรมชาติ จิตวิปริต เป็นโรคที่ต้องอาศัยแพทย์รักษา โดยผ่านความคิดตัวละครต่างๆ ที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับพาณิ ดังนี้

พิม ตัวละครสำคัญของเรื่องที่เป็นเหมือนตัวแทนของผู้เขียนในการนำเสนอความคิด พิมได้เข้ามาเกี่ยวข้องกับพาณิ จากการแนะนำของมยุราเพื่อนสนิท พิมไม่เคยรู้ว่าการที่ตนเองได้เข้าไปเกี่ยวพันด้วย หรือความหวังดีต่างๆ ที่พาณิหยิบยื่นให้มาตลอดนั้น เป็นการให้เพื่อหวังผลตอบแทน จากการดำเนินเรื่องนั้น พิมไม่ได้รับความคิดที่แท้จริงของพาณิ แต่การบรรยายความคิดที่มีต่อพาณิกลับถูกสอดแทรกไปด้วยความคิดที่เสมือนเป็นการกล่าวเรื่องย้อนหลัง ซึ่งความคิดนั้นเป็นเชิงอคติทั้งสิ้น เพราะพิมได้รับความเดือดร้อนจากการกระทำของพาณิ พิมไม่สามารถดำเนินชีวิตได้อย่างเป็นสุข เพราะพาณิคอยตาม และยึดเยียดความเป็นรกร่วมเพศหญิงให้ทุกๆ ที่ไม่ต้องการ เห็นได้จากข้อความต่อไปนี้

แสดงความคิดที่ไม่ควรจะไปใกล้ชิดกับคนแบบนี้ เพราะน่ากลัว อันตราย ในแง่ที่อาจได้รับความเดือดร้อนจากคนกลุ่มนี้ หรือ อาจจะถูกกลืนไปกับการมีพฤติกรรมเช่นนี้

...หากเวลานั้นอายุและประสบการณ์ยังน้อยนักที่จะเรียนรู้ว่าในโลกทุกวันนี้หรือสังคมรอบตัวพิมเอง มีสิ่งที่เป็น พิษ เจือปนอยู่ไม่น้อย

สิ่งเหล่านั้นเป็นอันตรายต่อผู้ใกล้ชิด หรือผู้ที่สร้างสัมพันธ์ภาพด้วยอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว หากคนส่วนใหญ่มองข้าม...ผ่านไปโดยไม่รู้ตัว บางคนอาจมีประสบการณ์กับตนเองอย่างฉาบฉวย แต่อีกหลายคนทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคตพบหรือ หลงติด โดยไม่รู้ตัว

(เงาพระจันทร์. 2524 : 118 -119)

แสดงความคิดว่าความรักแบบนี้เป็นเรื่องผิดปกติ ผิดธรรมชาติ สังคมก็ไม่ยอมรับ ซึ่งผมรู้สึกเหนื่อยใจที่ต้องมาเจอวรรณกรรมลักษณะเช่นนี้ ดังความว่า

มันผิดปกติ ผิดธรรมชาติ และสังคมไม่เคยยอมรับ ไม่ว่าความรักนั้นจะเกิด
ระหว่างชายต่อชายหรือหญิงต่อหญิง...ทำไมนะ โลกเราจึงมีอะไรบ้าๆ อย่างนี้ด้วย
แล้วก็ทำไมอีกเหมือนกันที่ผมต้องมีเวลาลุกเข้ามาในห้วงกรรมเหล่านี้

(เงาพระจันทร์. 2524 : 495)

แม่ของพิม ก็มีความคิดว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นสิ่งที่ผิดธรรมชาติ เหมือนการ
ถูกสร้างมาให้ปิดเบี่ยงจากรูปที่ควรจะเป็น เจกเช่นพระจันทร์ ที่เปรียบเหมือนผู้หญิงมีความงดงาม
แต่พาดินนั้น เหมือนเงาพระจันทร์ในน้ำที่บิดเบี้ยว ไม่ได้รูปร่างอย่างพระจันทร์บนฟ้า

คำพูดของแม่อังติดหุจนบัดนี้ ‘คนโบราณเปรียบผู้หญิงเหมือนพระจันทร์นวล
สะอาด สวยงาม เยือกเย็น อ่อนหวาน มีเสน่ห์ แต่เงาพระจันทร์ที่ทอดลงในน้ำอาจบิด
เบี้ยว ไม่เหมือนรูปเดิมที่แท้จริง พาดินเป็นผู้หญิงเหมือนพิม เหมือนใครๆ ทั้งหลาย แต่
ถ้าจะเปรียบพาดินเป็นพระจันทร์ แม่ก็คงเปรียบได้กับเงาพระจันทร์ที่ทอดลงในน้ำ ยาม
น้ำกระเพื่อม เงานั้นบิดเบี้ยวไม่สวยงาม ไม่คงรูปเดิม สุกสว่าง สวยงาม...’

(เงาพระจันทร์. 2524 : 495-496)

ลำภา เพื่อนของพิม แสดงความคิดว่ารักร่วมเพศเป็นสิ่งวิปริต อาจมีอารมณ์
รุนแรงด้วย ดังคำสนทนาว่า

คนฟังมีสีหน้าไม่แน่ใจนัก เมื่อเปรยว่า “มยุรากับเธอไม่เหมือนกัน พี่พาดินเขารัก
เธอมาก ให้อารมณ์แบบวิปริตนี้ะมันรุนแรงอยู่ไม่ใช่หรือพิม”

(เงาพระจันทร์. 2524 : 519)

แผน สามีของพาดิน ได้พยายามตามหาพาดิน หลังจากที่พาดินหนีกลับมาเมืองไทย
แผนมองว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศของพาดินนั้นเป็นโรคที่ต้องรักษา ซึ่งแผนพยายามจะพาพาดินไป
รักษา ดังคำพูดที่แผนบอกพาดินว่า

“ฉันก็ไม่ได้เกลียดเธอหรอกไปกว่าหรอก ถ้าไม่กินอะไรก็ตามใจ ออกจากบ้านไป
อำเภอยักษ์กันแล้ว จะเอาตัวไปส่งโรงพยาบาล ฉันนัดหมอไว้แล้ว โรคอย่างนี้มันต้อง
รักษา”

(เงาพระจันทร์. 2524 : 742)

ปวิณห์ เพื่อนของพิม มีโอกาสได้เผชิญหน้ากับพาณิ ทั้งคู่โต้เถียงกัน ซึ่งปวิณห์ แสดงความคิดเห็นเรื่องผู้ชายกับผู้หญิงต้องคู่กัน โดยอ้างว่าเป็นความคิดที่สังคมมีมานานแล้ว ดังความว่า

“โธ...ถามปัญหาอะไรก็ไม่รู้ ไม่น่าถามเลย”

“ความสุขในแง่ไหนล่ะคุณพี่...ผู้ชายนะให้ความสุขกับผู้หญิง แล้วผู้หญิงก็ ตอบสนอง นี่มันเป็นธรรมชาติ ธรรมชาติโลกและสังคมเขาอยู่กันมาอย่างนี้ครับ หลาย ล้านปีแล้ว ขึ้นเอาสังคมแบบของคุณพี่มาใช้ โลกก็จบเห่ไปนานแล้ว เชื่อผมเถอะ กลับไปหาผัวคุณพี่ดีกว่า”

(เงาพระจันทร์. 2524 : 547)

นอกจากนี้การดำเนินเรื่องที่ผู้เขียนให้ พิม ตัวละครที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับ พาณิ ตัวละครที่ร่วมเพศ หญิงต้องพบกับอุปสรรคความรัก ถูกปฏิเสธการแต่งงานจากเอกพันธ์ คนรักที่พิมคบหาอยู่ เพราะ พาณิเล่าเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างพาณิกับพิมให้ครอบครัวของเอกพันธ์ทราบ ทั้งๆ ที่พิมยังไม่ได้มีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับพาณิ พ่อของพิมได้อธิบายเหตุผลและเล่าความจริงให้ครอบครัวของเอกพันธ์ รับทราบ แต่ครอบครัวของเอกพันธ์ไม่ยอมรับ จากเหตุการณ์นี้ทำให้เห็นทัศนคติของสังคมที่ไม่ ยอมรับพฤติกรรมรักร่วมเพศ และตีตราบาปให้กับบุคคลที่เกี่ยวข้อง หรือเคยเข้าไปพัวพันด้วย ทั้งๆ ที่ยังไม่ได้รับฟังเหตุผลใดๆ ดังคำพูดของพ่อที่บอกพิมว่า

“พิม...คนมีหลายจำพวก เราโชคไม่ดีมาเกี่ยวข้องกับคนใจแคบ ไม่มองอะไรอย่าง เป็นธรรม หัวเก่าและโง่...ไม่ใช่คนหัวเก่าที่ฉลาดรอบรู้จริง...คนพวกนี้มีบุญเพราะเขา ไม่ต้องประสบปัญหานี้กับตัวเองหรือลูกหลานของเขาเอง เขาจึงไม่เข้าใจ”

(เงาพระจันทร์. 2524 : 588)

เรื่อง ดงดอกเหมย ของ นันทนา วีระชน

ตัวละครรักร่วมเพศหญิงในเรื่องนี้ได้แก่ เฌียงและบัวขาว ไม่มีการแสดงทัศนคติที่มีต่อตนเองและมีต่อสังคม เพราะตัวละครถูกสร้างมาเพื่อนำเสนอการตัดสินใจเลือกคู่รักหรือการ ดำเนินชีวิตในอีกรูปแบบหนึ่ง จากตัวละครสำคัญทั้งหมด 7 ตัวที่เลือกคู่รักและรูปแบบการดำเนิน ชีวิตที่แตกต่างกันไป ซึ่งผู้เขียนมุ่งเน้นการมีอิสระของมนุษย์ที่จะเลือกทางเดินชีวิตของตนเอง แต่ก็ แทรกทัศนคติของสังคมที่มีต่อตัวละครรักร่วมเพศหญิง โดยให้เป็นอุปสรรคสำหรับความรัก กล่าวคือ เมื่อสมาชิกในครอบครัวของเฌียงรับรู้พฤติกรรมของเฌียงและบัวขาว พ่อของเฌียงไม่ ยอมรับและเสนอความคิดว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นเรื่องผิดธรรมชาติ ดังคำพูดที่ว่า

“...ผู้หญิงอยู่กับผู้หญิงสมสู่กันเป็นผัวเมีย เกิดเหตุอาเพศอะไรขึ้น ทำไมผู้หญิงถึงได้รักกับผู้ชายได้ แล้วผู้ชายก็หันไปรักกับผู้ชาย ทำไมมันถึงได้แปรปรวนผิดธรรมชาติไปหมด...”

(ดงดอกเหมย. 2544 : 420)

แต่ ไหม ตัวละครที่มีความสนิทสนมกับครอบครัวของเฮียง ก็ได้อธิบายให้พ่อของเฮียงทำความเข้าใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น และยอมรับกับความเป็นจริงของสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลง ดังคำพูดว่า

“ยอมรับเสียดีๆ ว่าโลกนี้มีอะไรแปลกไปจากที่มันเคยเป็นธรรมชาติของโลก ผู้ชายรักกับผู้ชายได้ ผู้หญิงรักกับผู้หญิงได้”

(ดงดอกเหมย. 2544 : 421)

เรื่อง นางเอก ของ อัญชัน

ผู้เขียนนำเสนอพฤติกรรมของ กัญญา ตัวละครร่วมเพศหญิง ที่สร้างความเดือดร้อนใจให้แก่พิม ผู้หญิงที่กัญญาพึงพอใจ กัญญาวางแผนเหตุการณ์ต่างๆ เพื่อให้มีโอกาสอยู่กับพิมเพียงลำพัง แล้วข่มขืนพิม จนพิมต้องออกจากการงานและหนีที่จะต้องพบปะกับกัญญา แต่แล้วก็ทำให้ทั้งคู่เจอกันอีก กัญญาแสดงทัศนคติที่มีต่อตนเองให้พิมรับรู้ ว่า กัญญาไม่ได้คบคิดกับผู้ชาย และยังรู้สึกสบายใจเมื่อสนทนากับผู้ชายมากกว่าผู้หญิงเสียอีก ซึ่งกัญญาก็เคยลองคบหาผู้ชายมาแล้ว แต่รู้สึกเหมือนเป็นคนเพศเดียวกันคุยกัน ไม่ได้คิดในทางชั่วสาว ทำให้กัญญารู้ถึงความต้องการของตนเองและยอมรับกับตนเองว่ามีจิตใจเป็นชายแต่ร่างกายเป็นหญิง และคงเป็นไปไม่ได้ที่จะคบหากับผู้ชายเพราะรู้สึกแปลกๆ ดังคำอธิบายที่กัญญาบอกกับพิม ว่า

“ตอนเริ่มต้นกับคนแรกของพี่ พี่พบว่าตัวเองไม่ได้เกิดความรู้สึกในทางพิศวาส... กับบทรักกับใครของเขาเอาเสียเลย... พี่รู้สึกไม่ผิดว่า ตัวเองกำลังมีอะไรทำนองชู้สาวกับพี่กับน้องที่ทอดคอคคลานตามกันมาจากท้องแม่ แล้วใครมันจะทำได้ลงคอ แค่นี้ก็เกลียดตัวเองขึ้นมาแทบจะผูกคอตาย พี่ถึงเริ่มเข้าใจ พี่คงเกิดมาเป็นหนึ่งในพวกเขา มีธรรมชาติในจิตใจไม่ต่างจากพวกเขา แต่ความที่พี่ต้องเกิดอยู่ในเพศ ในเนื้อหนัง... ของอีกเพศหนึ่ง ที่มองภายนอกก็เห็นได้ทันทีว่าผิดต่างไปจากเขา จึงยากที่เขาจะทะลุเรื่องของเนื้อหนังลงไปเห็นจิตใจของพี่ จิตใจที่มองเห็นด้วยตาไม่ได้ว่า... แต่ก็ทำให้พี่ยิ่งพะอืดพะอม ยิ่งทุเรศทุรังตัวเองเพิ่มขึ้นทุกที เวลาต้องมีความสัมพันธ์ชนิดนี้กับใคร...”

(นางเอก. 2547 : 162-163)

นอกจากนี้กัญญายังคิดว่า ตนเองนั้นมีความรุนแรงทางอารมณ์ ซึ่งกัญญาให้เหตุผลกับพิมว่าเป็นเพราะติดนิสัยของพ่อ ดังคำอธิบายว่า

“พี่รู้ว่าพี่ถ่ายทอดพ่อของพี่มาเรื่องหนึ่ง พี่เป็นคนมีโทสะร้ายแล้วพี่ยังมี...ความต้องการอย่างร้ายกาจรุนแรงในด้านนั้นกับคนที่พี่รัก รุนแรงจนพี่ยังตกใจกลัวตัวเอง มันอาจน่ากลัวนักสำหรับเธอ...ที่เกิดขึ้นเมื่อครู...”

(นางเอก. 2547 : 184)

กัญญาพยายามพูดโน้มน้าวให้พิมเห็นถึงความรู้สึกของตนเอง และชี้แจงทัศนคติที่กัญญามีต่อสังคม เพื่อให้พิมไม่ต้องวิตกกังวลกับความคิดของสังคม โดยเสนอความคิดให้พิมเห็นถึงความเป็นจริงของสังคม ว่าสังคมมองคนกลุ่มนี้เหมือนคนวิปริต ไม่มีความเป็นคนเหมือนคนทั่วไป ทำอะไรที่ผิดจากกฎ ซึ่งความเป็นจริงยังมีคนอีกมากมายที่ทำอะไรผิดจากกฎ แต่เป็นกฎที่หากฝ่าฝืนแล้วส่งผลเดือดร้อนแก่คนอื่น สังคมกลับไม่ว่ากล่าวหรือใส่ใจ ดังข้อความว่า

...เธอไม่เคยสงสัยบ้างหรือพิม ว่าทำไมคนทำผิด ‘กฎธรรมชาติ’ ถึงต้องกลายเป็นคนที่ได้ชื่อว่าจิตใจวิปริตผิดมนุษย์ ไปไหนที่แทบต้องคลุมหัวกันเพราะไม่มีใครอยากเข้าไปใกล้ แต่คนที่ทำผิด ‘กฎหมาย’ ทำผิด ‘กฎศีลธรรม’ ทำผิด ‘กฎมนุษยธรรม’ มีกันเข้าไปก่อนโลก นักการเมืองที่เบื้องหลังเป็นมาเฟีย คนในผ้าเหลืองที่เบื้องหลังค้ายาเสพติด ผิด ‘กฎ’ แบบนี้มันมีร้ายแรงหนักไปยิ่งกว่าหรือ แต่คนพวกนั้นเคยอายุให้เราเห็นไหม ไปทางไหนกลับมีแต่คนนับถือกราบไหว้ได้ยึดดอกอยู่ในสังคม ทั้งที่โกงกินเพื่อนมนุษย์ มอมเมาให้คนตายทั้งเป็น ทำกันซึ่งๆ หน้า ก็ไม่มีใครมองเห็นว่าพวกนี้ต่างหากจิตใจวิปริต นี่หรือคือความถูกต้องที่โลกยอมรับ...

(นางเอก. 2547 : 165)

กัญญายังแสดงทัศนคติที่มีต่อสังคม ว่า สังคมชอบคนโกหกหลอกลวง ไม่ยอมรับความจริงกับสิ่งที่เกิดขึ้น หรือ การแสดงออกของคนในสังคมที่แตกต่างไป จนกลายเป็นแรงกดดันทำให้คนต้องโกหกเพื่อที่จะเป็นที่ยอมรับในสังคม ดังคำพูดว่า

“พี่เชื่อว่าพี่เป็นคนหนึ่งที่อยู่ในศีล อย่างน้อยก็ศีลข่มขู่ เพราะพี่ไม่เคยโกหกใคร รวมทั้งโกหกตัวเอง คนเราถ้าทำได้แม้แต่โกหกตัวเองละก็ จะไปหาความจริงเรื่องอื่นๆ ที่หลุดมาจากปากเขาได้อย่างไร แต่สังคมที่พิมกับพี่อยู่นี้ มันเป็นสังคมที่ให้รางวัลคนโกหกหลอกลวง รางวัลที่พวกนี้ได้ก็คือ ลาภยศสรรเสริญทางสังคม แวกีมาลงโทษเอา กับคนที่ลุกขึ้นมา ‘จริง’ กับตัวเอง ลงโทษด้วยการรุมรังเกียจเฉียดฉิ่นที่เขา จนเขาต้องไขว้เขว จนเชื่อตามความคิดของคนส่วนใหญ่ในสังคมสับสนๆ นี่ไปด้วยว่า ตัวเขานี้เองแล้ว เป็นคนผิดปกติ ต้องทำตัวให้เป็นปกติเหมือนคนรอบๆ ต้องปิดบังความเป็นตัวเองไม่ให้ใครรู้ ต้องตบตาคนให้เป็น ใช้วิธีแบบนี้ละแก้ปัญหาเพื่อเป็นที่ยอมรับของคนอื่น...”

(นางเอก. 2547 : 174)

แต่ พิม ตัวละครที่เดือดร้อนจากการกระทำของกัญญาตลอดทั้งเรื่อง เป็นตัวแทนถ่ายทอดทัศนคติของสังคมที่มีต่อตัวละครร่วมเพศหญิง ในช่วงแรกที่ พิม เกิดความประทับใจในความเก่ง และบุคลิกภาพภายในภายนอกของกัญญา กัญญาเป็นตัวอย่างที่ดีสำหรับพิม แต่เมื่อพิมได้รู้ถึงจุดมุ่งหมายของกัญญาทำให้พิมมองว่า การเป็นคนดีของกัญญาจะดีได้ไม่ถึงที่สุดเพราะมีเรื่องเกี่ยวกับพฤติกรรมร่วมเพศเข้ามาเป็นตัวทำลายความดีเหล่านั้นที่เคยทำมา ดังความว่า

ฉันเชื่อว่านั่นเป็นส่วนที่เธอมีให้ฉันด้วยน้ำใสใจจริง โดยไม่ได้เกี่ยวข้องกับ ‘เรื่อง’ ซึ่งทำให้ฉันต้องขึ้นมาในรถคันนี้ในยามวิกาล พีกัญญาอาจต้องการเป็นคนดี เท่าที่คนดีงามคนหนึ่งควรจะเป็น นั่นอาจเป็นปณิธานในชีวิตเธอด้วยซ้ำ ดูจากความดีส่วนใหญ่ที่เธอปฏิบัติมา แต่เธอมีศัตรูซึ่งคอยรังควานไม่ให้ไปถึงจุดหมายได้ง่ายๆ ศัตรูนั้นไม่ใช่ใครอื่นจากโลกภายนอก แต่เป็นโลกด้านมืดในตัวเธอเอง ซึ่งผลักดันให้เธอเินสวนทางอยู่คนละมุมกับธรรมชาติ...

(นางเอก. 2547 : 133)

เมื่อพิมถูกกัญญาชื่นใจ พิมคิดว่าความรู้สึกนั้นเหมือนกำลังตกนรก ดังคำบรรยายว่า

“...ฉันรู้สึกเหมือนขณะนี้กำลังตกอยู่ในความฝัน ครั้งหลับครั้งตื่น ครั้งล่องลอยอยู่บนสวรรค์และครึ่งจมอยู่ในนรก ทั้งที่ส่วนหนึ่งมันคือฝันร้าย ซึ่งเต็มไปด้วยสิ่งวิปลาสพอแรง...”

(นางเอก. 2547 : 150)

หลังจากที่พิมถูกชื่นใจ พิมยอมที่จะไปมีความสัมพันธ์กับผู้ชายเพื่อเป็นการลบล้างความรู้สึกของตนเอง ซึ่งถือว่าพิมมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อกัญญามาก มองความสัมพันธ์ระหว่างหญิงกับหญิงเป็นสิ่งที่สกปรก น่ารังเกียจ จนยอมที่จะไปล้างความสกปรก ด้วยการมีความสัมพันธ์กับผู้ชาย ดังคำบรรยายความคิดของพิม ว่า

...ชั่วขณะนั้นฉันคำนึงอยู่แต่ว่า...คำนึงแต่ว่า พี่เป้งช่วยให้ฉันเกิดความรู้สึกว่าหยาดน้ำอุ่นๆ ในตัวเขาขณะหลังเข้าในตัวฉัน เป็นเสมือนฝักบัวรดล้างชำระสิ่งสกปรก ซึ่งยังค้างอยู่ตามซอกเนื้อตัวฉัน ให้หลุดออกไปจนสะอาดหมดจด พร้อมทั้งจะยืนขึ้นรับรุ่งอรุณ และความหมายของวันใหม่ต่อไปอย่างผู้หมดมลทิน ฉันไม่แน่ใจว่าถ้ายังเป็นเมื่อวานนี้ ฉันจะกล้าเรียกตัวเองหรือไม่ว่าเป็นสาวบริสุทธิ์ผุดผ่อง แต่วันนี้ในขณะนี้ ฉันแน่ใจแล้วว่า...ฉันเป็น เพราะว่พี่เป้งเป็นคนทำให้ฉันกลับมาเป็นกลับมาเป็นผู้หญิงธรรมดา ที่มีชีวิตอยู่เพื่อคู่กับเพศชาย มันคงต้องเป็นพรพิเศษเท่าที่ธรรมชาติจะสร้างมาให้มนุษย์เรา...ไม่ใช่หรือ

(นางเอก. 2547 : 144-145)

ตอนท้ายเรื่องยังมีทัศนคติสอดแทรกว่ากัญญาเป็นคนที่เกิดมาผิวดำ ฐานะยากจน สร้างความเดือดร้อนให้ผู้อื่นกลัวและหวาดระแวง เห็นได้จากความคิดของพิมที่ถ่ายทอดออกมา โดยใช้คำในเชิงลบ ว่า

คุณที่รัก...แม้จนทุกวันนี้ ก็ไม่เคยมีผู้ใดทำให้ฉันรู้จักความกลัวได้เท่ากับสตรีผู้ที่
เกิดมาผิวดำคนนี้...

(นางเอก. 2547 : 190)

นวนิยายที่ปรากฏตัวละครร่วมเพศหญิงของนักเขียนอาชีพ พบว่า นวนิยายมุ่งนำเสนอพฤติกรรมของตัวละครร่วมเพศหญิงที่ส่งผลกระทบต่อตัวละครอื่น ซึ่งเป็นการสะท้อนทัศนคติที่มีต่อตัวละครร่วมเพศหญิงในเชิงอคติ โดยนำเสนอผ่านความคิดและบทสนทนาจากตัวละครอื่นๆ และมีการใช้คำที่กล่าวถึงการมีพฤติกรรมร่วมเพศหญิงในลักษณะเดียวกัน เช่น วิปริต ผิดธรรมชาติ เป็นโรค และเป็นอาการป่วยทางจิต ทั้งนี้สืบเนื่องจากจุดมุ่งหมายหลักของเรื่องที่ผู้เขียนต้องการเสนอผลจากพฤติกรรมของตัวละครร่วมเพศหญิง เห็นได้จากเรื่อง รากแก้ว ที่มุ่งนำเสนอพฤติกรรมที่ไม่ดีของตัวละครในสังคม อันเกิดจากการเลี้ยงดูของตัวละครร่วมเพศหญิง เรื่องเงาพระจันทร์และนางเอก มีจุดมุ่งหมายและลักษณะของเรื่องคล้ายกัน คือ สร้างตัวละครหลักที่ต้องเผชิญปัญหาชีวิตและอุปสรรคต่างๆ อันเกิดจากตัวละครร่วมเพศหญิงที่คอยตามติดอยู่ตลอดเวลา แต่ผู้เขียนไม่ค่อยสอดแทรกทัศนคติที่ตัวละครมีต่อตนเองและสังคมมากเท่ากับการนำเสนอทัศนคติที่สังคมมีต่อตัวละคร จะปรากฏบ้างก็ในลักษณะที่ตัวละครร่วมเพศหญิงคิดว่าการมีพฤติกรรมร่วมเพศหญิงไม่ใช่อาการป่วย และความรักเพศเดียวกันก็ไม่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน

นอกจากนี้หากพิจารณานวนิยายของนักเขียนอาชีพตามช่วงเวลาที่ดีพิมพ์นั้น โดยพิจารณาจากนวนิยายเรื่อง เงาพระจันทร์ ที่เว้นช่วงเวลากการตีพิมพ์จาก ตะวันลับฟ้า เป็นระยะเวลา 8 ปี ทัศนคติของสังคมก็ยังคิดว่าพฤติกรรมร่วมเพศเป็นโรค และเป็นความวิปริตทางเพศเช่นเดียวกัน หรือแม้แต่ทัศนคติที่ตัวละครมีต่อตนเองและสังคมก็ยังคงมีความคิดเช่นเดิม คือ คิดแย้งกับความคิดของสังคมที่คิดว่าตนเองไม่ได้เป็นโรคหรือเป็นพวกวิปริตผิดเพศ ต่อมา ดงดอกเหมย และ นางเอก นวนิยายที่ดีพิมพ์ในยุคปัจจุบันซึ่งเว้นช่วงเวลามาจาก เงาพระจันทร์ เป็นระยะเวลา 23 ปี ทัศนคติของสังคมก็ยังมองว่าพฤติกรรมร่วมเพศเดียวกันเป็นเรื่องผิดธรรมชาติ เป็นความวิปริตทางเพศ และน่ารังเกียจ และสามารถสังเกตได้ชัดเจนจากนวนิยายเรื่อง นางเอก ของ อัญชัน ที่เพิ่งตีพิมพ์ล่าสุด ได้นำเสนอเรื่องราวโดยสอดแทรกทัศนคติที่สังคมมีต่อตัวละครร่วมเพศ ไม่แตกต่างจากนวนิยายเรื่อง เงาพระจันทร์ ของ โสภาค สุวรรณ ทำให้ได้ข้อสรุปว่า การเปลี่ยนแปลงของเวลาไม่ได้ทำให้ความคิดที่สังคมมีต่อกลุ่มร่วมเพศหญิงเปลี่ยนแปลงไป ความคิดเรื่องบทบาทของชาย-หญิง และการมีครอบครัวที่สมบูรณ์ยังเป็นเรื่องสำคัญต่อสังคม

นักเขียนจากเว็บไซต์หญิงรักหญิง

นักเขียนกลุ่มนี้เป็นนักเขียนที่รู้จักกันจากเว็บไซต์หญิงรักหญิง ซึ่งบางเรื่องที่มีผู้อ่านสนใจก็ได้ตีพิมพ์ในเวลาต่อมา นักเขียนกลุ่มนี้ได้แก่ ผู้มีนามปากกาว่า “ราชาวดี” “บี” “ลลนล” “มน.มีนา” และ “สีดำ”

เรื่อง ดอกไม้กับดอกไม้ ของ บี

ผู้เขียนแสดงทัศนคติที่ตัวละครร่วมเพศหญิงมีต่อตนเองผ่านความคิดของ จอม เพราะ จอมมีความชัดเจนในบทบาททางเพศของตน ซึ่งจอมคิดว่า ความรักแบบหญิงรักหญิงไม่ได้มีความแตกต่างจากความรักระหว่างผู้ชายกับผู้หญิง ความรักจะสมหวังหรือผิดหวัง จะมั่นคงแค่ไหน อยู่ที่ตัวบุคคลมากกว่าการจำกัดเรื่อง เพศ ดังคำกล่าวของจอมที่ว่า

...แต่สำหรับเขาแล้ว จอมยังรู้สึก ความรักของเขาไม่ได้ต่างจากผู้ชายที่มีให้
ผู้หญิง ความมั่นคงไม่ได้อยู่ที่ว่าเป็นเพศใด แต่อยู่ที่คนสองคนจะสร้างขึ้นมา ความ
สวยงามของชีวิตคู่ระหว่างผู้ชายกับผู้หญิงไม่ได้เหนือกว่าหรือวิเศษเลิศลอย

(ดอกไม้กับดอกไม้. 2546 : 126)

บางครั้งสังคมก็ทำให้จอมตั้งคำถามกับตัวเองถึงความถูกผิดที่เกิดมาเป็นรักร่วมเพศหญิง เพราะ จอมคิดว่าการที่มีความรักแบบนี้ไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อน แล้วเหตุใดจะต้องพยายามเปลี่ยนแปลงตนเองเพื่อให้สังคมยอมรับ ในเมื่อทุกคนต่างก็มีอิสระที่จะเลือกการดำเนินชีวิตของตนเอง ดังความว่า

ส่ายหน้าให้กับความรู้สึกนึกคิดที่ล่องลอยไปไกล แล้วนึกย้อนตัวเอง บางขณะเคยคิดว่าผิดหรือเปล่าที่ตัวเองเกิดมาเป็นแบบนี้ ถูกแค้นหรือ ที่บางคนพยายามเปลี่ยนตัวเองให้เป็นไปตามสิ่งที่สังคมชื่อว่า ‘ผิด’ หรือ ‘ถูก’ ...จะคำนึงหนักหนาเรื่องผิดถูกให้อยู่ได้ในคนหมู่มากแค่ไหน แล้วลมหายใจมีไว้เพื่อใคร จอมไม่ได้เบียดเบียนใคร รักเขาก็ไม่ได้เบียดเบียนใคร

(ดอกไม้กับดอกไม้. 2546 : 146)

จากที่ผู้เขียนสะท้อนทัศนคติตัวละครที่มีต่อตนเองในลักษณะมั่นใจกับความรักแบบหญิงรักหญิง แต่ก็ยังมีคำถามหรือความกังวลใจเกี่ยวกับความคิดของสังคม เพราะตัวละครร่วมเพศหญิงคิดว่า “สังคมไม่ยอมรับความรักของคนกลุ่มนี้ ไม่เปิดใจที่จะทำความเข้าใจ ทั้งๆ ที่ทุกคนเกิดมาก็มีสิทธิใช้ชีวิตเหมือนกัน” ดังความคิดของจอมที่ค่อนข้างไม่พอใจ ว่า

...แต่จอมไม่ได้แะแสะเลย จอมเลือกที่จะใช้ชีวิตตามใจตัวเอง แม้ในความเป็นจริง
จะมีผู้คนอีกมากมายที่ไม่เคยมองความรักในอีกแบบด้วยความเข้าใจถ่องแท้ และมอง

คนอย่างจอมด้วยสายตาที่คับแคบ ทั้งที่คนทั้งหมดทั้งมวลก็ล้วน คือคนด้วยกัน เกิดมา
ใช้ชีวิต ใช้ทุกอย่างบนโลกเท่ากัน

(ดอกไม้งับดอกไม้. 2546 : 129)

และจอมยังคิดว่าสังคมมักมองว่า “ความรักแบบหญิงรักหญิง เป็นความรักที่ไม่ยั่งยืน เป็นแฟชั่น
และเป็นโรค” ดังความว่า

จอมเคยเห็นเยอะเยอะ ที่เพื่อนต้องเสียคนรักไปเพราะหล่อนเปลี่ยนใจกลับไปรัก
ผู้ชาย ผู้หญิงหลายคนบอกว่าหล่อนไม่ได้เป็นดี แต่หล่อนก็เลือกที่จะรักหอม สังคม
มองว่า “ความรักแบบ” ของจอม ไม่มีความยั่งยืน และจำนวนไม่น้อยบอกว่า เป็น
“แฟชั่น” ที่น่าเกลียดกว่าบอกว่า เป็น “โรค”

(ดอกไม้งับดอกไม้. 2546 : 145)

ส่วน นัฐ ได้นำเสนอว่าความคิดของสังคมที่มองรักร่วมเพศหญิงเป็นแบบที่กล่าวข้างต้นนั้น สังคมได้
สั่งสมและปลูกฝังกันมานานแล้ว ซึ่งเป็นเรื่องยากที่จะแก้ไขหรือปรับเปลี่ยนความคิดได้ จนนัฐก็ยัง
กังวลใจกับการตัดสินใจที่จะเปลี่ยนบทบาทมาเป็น “ดี” ด้วยเหตุผลนี้ ดังความว่า

จะอย่างไรก็ตาม นัฐก็ยังรู้สึกว้า มันเป็นเรื่องยากที่คนทั่วไปจะยอมรับได้ถึงการมี
อยู่ของคนกลุ่มนี้ ในเมื่อมันใช้เวลาเป็นร้อยๆ ปี ในการสั่งสมปลูกฝังความเชื่อเหล่านี้
มาว่ามันเป็นเรื่องผิดปกติ

(ดอกไม้งับดอกไม้. 2546 : 142)

สำหรับทัศนคติที่สังคมมีต่อตัวละครรักร่วมเพศหญิง พบว่า ตัวละครที่ถูกสร้างมาเป็นตัวแทนสังคม
กลับมีความคิดที่ขัดแย้งกับทัศนคติที่ตัวละครคิดว่าสังคมจะมองกลุ่มตนในด้านไม่ดี ไม่ยอมรับ
กล่าวคือ ตัวละครที่เป็นตัวแทนของสังคมนำเสนอทัศนคติเป็น 2 ลักษณะ คือ

1. มองอย่างสนับสนุน

เพชร เป็นเพื่อนชายใจหญิงของนัฐ เพชรไม่ได้มีการสนับสนุนความรักในแบบนี้
มากแต่แรก แต่เริ่มเกิดความสับสนภายในใจตนเอง อันเนื่องมาจากเคยมีแฟนผู้ชาย ไม่เคยคบกับ
หอมมาก่อน และกังวลเรื่องความต่างของวัย จึงได้ปรึกษาเพชร เพชรพยายามถามคำถามเพื่อ
พิจารณาความรู้สึกของนัฐ จนรู้ว่านัฐนั้นรักจอมจริง ๆ แต่ไม่ไม่กล้าที่จะเผชิญกับความรู้สึกตนเอง
เพชรจึงอธิบายในเชิงสนับสนุนเพื่อให้นัฐกล้าที่จะเลือกยอมรับตนเองในที่สุดว่า

“หล่อนรู้ไหม บางทีความรักไม่จำเป็นต้องตัดสินด้วยอะไรเลย แค่รู้สึกรัก ทุกอย่าง
มันก็จะเชื่อมกัน ร้อยรัดกันโดยพร้อมที่จะล้มเหตุผลแวดล้อมบ้าง มันจะต่างกัน
ตรงไหน ความรักของคนอายุสามสิบสอง กับยี่สิบสอง และมันจะต่างกันตรงไหนที่เขา

ไม่ได้มีอวัยวะที่แสดงความเป็นเพศชายทุกอย่างไม่ได้ต่างกันเลย ความรักอยู่ตรงไหนก็ได้ และอยู่กับใครก็ได้ที่หามั่นใจ...

(ดอกไม้งับดอกไม้งับ. 2546 : 136-137)

2. มองอย่างเป็นกลาง

เป็นการมองอย่างมีเหตุผล เข้าใจในความเป็นมนุษย์ ไม่ได้สนับสนุนและไม่ได้ต่อต้าน ดาว เป็นเจ้าของร้านดอกไม้ที่จอมทำงานอยู่ จอมได้ไปปรึกษากับดาวเกี่ยวกับความรักในแบบที่ตนเป็น ซึ่งดาวได้ให้จอมคิดทำความเข้าใจกับตนเอง ทำในสิ่งที่ตนเองต้องการให้ดีที่สุด ซึ่งเป็นคำแนะนำในเชิงกลางๆ ไม่ได้สนับสนุน แต่ก็ไม่ได้ปฏิเสธการยอมรับ ดังข้อความว่า

“จอมเปลี่ยนโลกไม่ได้หรอกจะ ผู้คนในโลกอาจจะยังเชื่อเช่นนั้น แต่สิ่งที่จอมทำได้ คือ การเลือกใช้ชีวิตในแบบที่ตามใจปรารถนา อยู่บนหนทางที่ไม่เบียดเบียนผู้อื่น และตนเอง” ดาวยิ้มให้เพื่อนรุ่นน้อง “สำหรับความรักจอมทำให้มันมีอยู่จริงได้ ถ้าจอมอยากทำ ทำให้ใครเห็นก็ได้ แต่เขาจะยอมรับการมีอยู่ของมันหรือเปล่า พี่ว่า ไม่ใช่เรื่องสำคัญหรอก อยู่ที่คุณๆ นั้น จะสำคัญพอที่เราจะแยแสหรือเปล่า”

(ดอกไม้งับดอกไม้งับ. 2546 : 130)

เรื่อง Yes...รักนี้ใช่เลย ของ ลลนล

เรื่องนี้ผู้เขียนต้องการนำเสนอตัวละครที่พยายามจะค้นหาความรู้สึกและบทบาททางเพศของตนเอง ทำให้เรื่องราวเป็นลักษณะให้ตัวละครครุ่นคิดถึงจิตใจของตน จึงทำให้ทัศนคติที่ถ่ายทอดผ่านตัวละครเป็นทัศนคติที่มีต่อตนเองมากกว่า ดังนี้

มนันยา มองว่า แม้ตนเองจะมีบทบาท “ทอม” ซึ่งควรจะต้องเข้มแข็งคล้ายผู้ชาย แต่ความเป็นจริงก็ยังไม่สามารถหนีความเป็นผู้หญิงได้ เพราะมนันยาไม่กล้าหาญพอที่จะปกป้องใครได้ ดังความว่า

“แล้วเค้าจะดูแลน้องเค้าได้หรือ ขนาดตัวเองยังจะเอาตัวไม่รอดทำอะไรก็ไม่ได้ เรื่องเลยสักอย่าง” ฉะนั้นบาสสิ่งที่อัดอั้นภายในใจออกมาให้เธอได้รับฟัง บางทีฉันก็เหนื่อยที่ต้องคอยดูแลปกป้องสัทยา ในยามเจอเหตุการณ์คับขัน ฉันเองก็เป็นเพียงผู้หญิงคนหนึ่งที่ยังมีความกลัวไม่กล้าหาญ เช่น ชายอกสามศอก แต่ก็ไม่เคยรู้ว่าสัทยาจะรู้บ้างไหมว่าทุกครั้งที่เราเป็นกล้าหาญสามารถปกป้องเธอได้ แต่ภายในตัวตนฉันจริงๆ กลับกลัวจนบอกไม่ถูก”

(Yes...รักนี้ใช่เลย. 2547 : 111)

ทัศนคติที่สังคมมีต่อตัวละคร ก็พบ 2 ลักษณะ คือ มองอย่างสนับสนุน เห็นด้วย กับพฤติกรรมรักร่วมเพศหญิง ซึ่งเห็นได้จาก แม่ของมนัสนยา

แม่ของมนัสนยา สร้างมนัสนยาให้มีความคล้อยตามผู้ชาย แต่งตัวคล้ายผู้ชาย และแม่อเองก็ยอมรับกับมนัสนยาว่าไม่ยากให้มนัสนยาไปพบผู้ชาย เพราะแม่ได้รับประสบการณ์ไม่ดีจากผู้ชาย จึงสนับสนุนให้มนัสนยารักเพศเดียวกัน เห็นได้จากคำพูดของแม่ที่ยุให้มนัสนยาเปลี่ยนมาชอบนักรั ว่า

“พายเองก็สวยดีนะแพท แล้วคนนี่ไม่สนใจเธอ” แม่พูดเหมือนรู้ใจ และทำเอาหัวใจฉันถึงกับกระตุกวาบ...

(Yes...รักนี้ใช่เลย. 2547 : 145)

มองอย่างอคติ หรือไม่เห็นด้วย เห็นได้จาก แม่ของนักรั เป็นครูสอนอยู่โรงเรียนหญิงล้วน และมีประสบการณ์ไม่ดีในการได้เห็นพฤติกรรมต่างๆ ของนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศหญิง ทำให้แม่ของนักรัคิดว่ามนัสนยา จะต้องมีความเสี่ยงเช่นที่เคยเห็นมา ดังบทสนทนาว่า

“แปลกที่ทำไมแพทไม่พูดครับ พูดผม เหมือนเด็กทอมบอยที่โรงเรียนแม่เค้าพูดกัน” แม่ว่าแล้วเป็นฝ่ายยื่นปากขูดมาเทไวน์ลงแก้วไวน์ใบเล็กที่ฉันจับก้านมันเอาไว้มันด้วยความแปลกใจกับคำถามของท่าน...

“แม่ไม่ชอบทอม!” แม่ว่าแล้วยังหันมายิ้มเย้ยให้ฉันเสียส้นหลังวาบ ฉันจึงค่อยๆ ฉีกยิ้มแหยๆ ออกมาแก้สถานการณ์ตรงหน้า แล้วแกล้งทำเป็นหัวเราะเสียงดังกลบเกลื่อน

(Yes...รักนี้ใช่เลย. 2547 : 161-162)

จากการพิจารณาทัศนคติของแม่มนัสนยา และ แม่ของนักรั ทำให้เห็นว่า ประสบการณ์มีผลต่อความคิดที่จะตัดสินใจเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หากมีประสบการณ์ที่ดีก็จะมีความคิดต่อสิ่งนั้นในแง่ดี แต่หากเคยได้รับประสบการณ์ไม่ดีต่อสิ่งใด ต่อไปก็จะคิดว่าสิ่งนั้นไม่ดีอีก

เรื่อง ปิงฟ้าวิไลดา ของ ราชาวดี

เป็นเรื่องที่นำเสนอความรักของผู้หญิงกับผู้หญิงที่มีอายุแตกต่างกันมาก ฝ่ายหนึ่งเป็นผู้ใหญ่ อีกฝ่ายหนึ่งเป็นเด็กนักเรียน นอกจากนี้ยังต้องการให้ตัวละครที่มีอายุน้อยค้นหาความรู้สึกของตนเอง โดยผ่านเรื่องราวอุปสรรคต่างๆ

ทัศนคติที่ตัวละครรักร่วมเพศหญิงมีต่อตนเอง พบว่า ตัวละครคิดว่าความรักในเพศเดียวกัน เป็นเส้นทางที่ต้องต่อสู้กับอุปสรรคมากมาย และก็ไม่อยากที่จะให้ใครมาเดินเส้นทางนี้ เห็นได้จากความคิดและการกระทำของ แจ้ ทอมรุ่นพี่ที่เขียนภาพในร้านเดียวกับปิงฟ้า แจ้พยายาม

เตือนให้ปิงฟ้าอยู่ห่างจากวิลันดา เพราะความเป็นห่วงไม่อยากให้ปิงฟ้าเข้ามาใช้ชีวิตในรูปแบบที่ตนเป็น เนื่องจากจัดคิดว่าความรักในแบบนี้ยังต้องเผชิญอะไรอีกมาก ดังข้อความที่ว่า

ด้วยหัวใจจริง แฉ่อยากเห็นเด็กหญิงทุกคนเติบโตขึ้นมาเป็นเด็กสาวเต็มสาว
โดยเฉพาะปิงฟ้า แฉ่ไม่อยากเห็นเด็กคนใดก้าวเข้ามาเดินบนถนนสายเดียวกับตน มัน
เป็นถนนที่ขรุขระทุรกันดารในความรู้สึกของเธอ มันเป็นเส้นทางที่ดูเหมือนว่าลึกลับ
และต้องห้ามสำหรับใครต่อใคร เป็นหนทางที่ไม่มีใครอยากให้พี่สาว น้องสาว หรือลูก
สาวของตนก้าวไปสู่...

(ปิงฟ้าวิลันดา. 2547 : 257)

และ แฉ่ ยังคิดว่าตนนั้นไม่ได้เป็นเพศที่มีสำนึกมาจากความเป็นชาย แต่ถือว่าอีกเพศหนึ่งที่เพิ่มเติม
ขึ้นมา ทั้งนี้เพราะแฉ่พบประสบการณ์ที่ไม่ดีจากผู้ชาย โดยเล่าเหตุการณ์ที่ครอบครัวหาทางออกให้
ด้วยการสนับสนุนให้แต่งงาน เมื่อรับรู้พฤติกรรมรักร่วมเพศของตน แล้วไม่ยอมรับ แฉ่จึงหนีออก
จากบ้าน ต่อมาแฉ่ก็ถูกผู้ชายหลายคนดูถูก ดูหมิ่น ทำให้แฉ่คิดว่า ตนไม่ได้รักผู้หญิงเพราะมีสำนึก
ความรู้สึกเช่นผู้ชาย ดังความว่า

...แฉ่ยอมหนีออกจากบ้านเข้ามาในเวียง แฉ่เคยคิดว่าเธอมีสำนึกเป็นชาย แต่แล้ว
เมื่อเธอถูกผู้ชายบางคนหยามหมิ่นดูแคลน แฉ่ก็คิดว่าไม่ใช่อีกสำนึกของเธอต่าง
ออกไป เธอเป็นอีกเพศหนึ่ง และคิดเสียว่าเพศเดียวกับเธอนั้นมีน้อย ความเป็นคน
กลุ่มน้อยนี้เอง จึงทำให้ถูกมองแปลกแตกต่าง...

(ปิงฟ้าวิลันดา. 2547 : 324)

การมีพฤติกรรมรักร่วมเพศนั้น เป็นพฤติกรรมที่เป็นด้วยจิตใจของตนเอง ใครจะมาชักชวนให้เป็น
ไม่ได้ เพราะมันไม่ใช่เรื่องง่าย ที่นี่ก็อยากจะเป็นก็เป็นอย่างนั้น ไม่อยากจะเป็นก็เลิกเป็น แล้วก็ไม่ใช่ใครจะ
มาสั่งให้เลิกได้ ถ้าคนๆ นั้นมีพฤติกรรมเช่นนั้นอยู่ เห็นได้จากความคิดของ แฉ่ ที่ทบทวนว่าตนเองมี
พฤติกรรมรักร่วมเพศได้อย่างไร เพื่อที่จะสรุปความคิดของตนออกมาอย่างเข้าใจ และยอมรับที่จะไม่
ขัดขวางความรู้สึกของปิงฟ้า หากว่าปิงฟ้าจะรักกับวิลันดาจริงๆ ดังข้อความว่า

แท้จริงแล้วไม่มีใครสามารถชักชวนใครให้มาเป็นทอม เป็นดี้ หรือเป็นเกย์ได้ มันไม่
ง่ายดายขนาดนั้นหรอก ถ้าเจ้าตัวไม่ปรารถนา แต่ถ้าเจ้าตัวปรารถนา ใครหรืออะไรก็
ไม่สามารถจุดรั้ง!!!

(ปิงฟ้าวิลันดา. 2547 : 325)

นุช เป็นคู่รักของแฉ่ ให้คำแนะนำเชิงเหตุผลแก่ปิงฟ้า ในแง่ที่ความรักเป็นสิ่งมหัศจรรย์
ที่สามารถทำให้คนต่อสู้กับอุปสรรคที่ต้องเผชิญ แม้ว่ารักในแบบหญิงรักหญิงจะเป็นเรื่องแปลก
สำหรับคนในสังคมทั่วไป แต่ถ้าเรามีความรักในแบบที่เป็น เราก็จะไม่สนใจอุปสรรคเหล่านั้น ดังนั้น

ถ้าคนจะมีความรักกับเพศเดียวกัน ทำอย่างไรก็ต้องมี นุชชี้แจงเหตุผลเพื่อให้ปิงฟายอมรับในความรู้สึกของตนเอง ซึ่งเหตุผลนั้นเป็นไปในทางบวก ถือว่าเป็นการสนับสนุนและเห็นด้วยที่จะต้องตัดสินใจเลือกตามความรู้สึก ดังข้อความที่ว่า

...ปิงฟายรู้ว่าสังคมไม่ยอมรับ พ่อแม่ยาย เพื่อนฝูงก็ซุบซิบนินทา ใครเห็นก็มองว่าเรา แปลกประหลาดหรืออาจมองว่าวิปริต แต่ถ้าปิงรู้จักความรัก ปิงจะรู้ว่ามันมหัศจรรย์เหลือเกิน มันทำให้เราต้องรับในความจริงที่เราเป็นจนได้ ถึงแม้ว่าเราจะอาย หรือแม้ว่าเราจะรู้อยู่เต็มอกว่าถูกนินทา ถูกจ้องมอง แล้วในที่สุดเราก็จะเอาแต่ใจเราเองจนได้ เพราะเราเกิดมาเป็นอย่างนี้...

(ปิงฟ้าวิลันดา. 2547 : 419)

ทัศนคติที่ตัวละครรักร่วมเพศหญิงมีต่อสังคม เห็นได้จากความคิดของวิลันดา เมื่อได้รับข่าวเจ้าทับทิมถูกฆ่า แล้วข่าวนำเสนอในแง่เกี่ยวกับความรุนแรงของทอมดี้ ซึ่งทำให้วิลันดา มองว่าสังคมกล่าวหา หรือเพ่งเล็งที่กลุ่มรักร่วมเพศหญิงมากเกินไป ทั้งๆ ที่การแก้ปัญหา หรือการหาทางออกแบบรุนแรงนี้สามารถเกิดขึ้นได้ในทุกคน ดังข้อความที่ว่า

เสียงวิพากษ์วิจารณ์กระหึ่มไปทั้งบ้านทั้งเมืองเรื่องทอมๆ ดี้ๆ ต่างตั้งหัวข้อติฉินไปต่างๆ นานา ส่วนใหญ่บอกว่าความรักเพศที่สามมักเป็นความรักที่รุนแรง โอ...คนที่ตกเป็นข่าวนี้ได้กลายเป็นตัวแทนของเพศที่สามไปเสียแล้วทั้งที่แท้จริงผู้คนทั่วไปต่างมีดีมีชั่วลละเคล้า ไม่ว่าเพศไหนก็มีทั้งคนที่มีความอดทนมาก และคนที่อดทนได้น้อย และ คนที่ไม่อดทนเลย...ไม่ว่าเพศไหนก็มีทั้งคนที่มีจิตใจดีงามและมีคนดุนทุ้นเลวร้ายปะปนกันไปเป็นปกติของสังคม ที่ชายชายหญิงหึงหวงกัน แผลงฤทธิ์เดชพิสดารต่างๆ นานาสารพัด ไม่ยกถูกปรามาสว่าความรักของชายหญิงเป็นความรักที่รุนแรง ร้อนร่า!!!

(ปิงฟ้าวิลันดา. 2547 : 520)

แต่ทั้งนี้วิลันดาก็ยังคาดหวังกับสังคมว่า สังคมอาจจะไม่ชอบกับพฤติกรรมเหล่านี้อยู่บ้าง แต่ส่วนใหญ่ก็น่าจะเข้าใจว่าคนกลุ่มนี้ที่ไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อน ดังนั้นน่าจะอยู่ร่วมกันได้ เห็นได้จากการความคิดของวิลันดาที่บรรยายขณะที่เจ้าทับทิมถามว่ารังเกียจที่จะไปด้วยกันไหม ซึ่งผู้วิจัยคิดว่าความคิดที่วิลันดานำเสนอนี้ เป็นความคิดที่คาดหวังการยอมรับจากสังคม ดังข้อความที่ว่า

หล่อนไม่คิดว่าจะมีใครรังเกียจที่จะไปไหนมาไหนกับผู้หญิงคนนี้ อาจเว้นไว้ก็แต่คนที่จิตใจชิงชังคนเป็นทอมอย่างชนิดเข้าเนื้อเข้ากระดูก ซึ่งคนประเภทนี้คงมีไม่มากนักในเมืองไทย ประเทศที่ใครจะเป็นอย่างไร นับถือศาสนาอะไร หากผู้คนเหล่านี้ไม่สร้างความเดือดเนื้อร้อนใจให้ใคร พวกเขาก็สามารถอยู่ร่วมในสังคมเดียวกันได้

(ปิงฟ้าวิลันดา. 2547 : 65-66)

ทัศนคติที่สังคมมีต่อตัวละครรักร่วมเพศหญิง จะเป็นความคิดผ่านตัวละครอื่นที่เข้ามา มีปฏิสัมพันธ์กับตัวละครรักร่วมเพศหญิง ซึ่งพบว่ามิต้องมองอย่างเป็นกลาง และมองอย่างอคติ แต่การมองอย่างอคติก็ไม่ได้นำเสนอความคิดที่รุนแรงหรือสะท้อนออกมาด้วยคำที่รุนแรง เพียงแต่ต้องการบอกถึงความไม่ชอบและไม่เห็นด้วยเท่านั้น ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. มองอย่างอคติ

ป้าพิณ เป็นแม่บ้านที่คอยดูแลวิลันดามาตั้งแต่เด็ก ป้าพิณไม่ได้แสดงความรู้สึกที่รังเกียจชิงชัง หรือว่ากล่าวกับการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศของวิลันดา แต่ป้าพิณแค่รู้สึกไม่เห็นด้วย ทั้งนี้เพราะป้าพิณมีความผูกพันกับวิลันดา ความคิดจึงไม่รุนแรง ดังข้อความที่ผู้เขียนบรรยายว่า

คู่รักแต่ละคนของหล่อนล้วนแต่เป็นหญิงมาดชายทั้งสิ้น มันขัดขัดตาขัดใจคนแก่ๆ อย่างป้าแก่เสียนักหนา ไม่ว่าจะนานแค่ไหนที่แกอยู่กับนายหญิงมา จนแล้วจนรอด และจนกระทั่ง ป้านี้ แกก็ไม่วินาศเสียที ไม่สามารถทำใจให้พลอยเห็นดีเห็นงามไปด้วยกับเรื่องแบบนี้...

(ปิงฟ้าวิลันดา. 2547 : 77)

ฤกษ์ฤทธิ์ ลูกพี่ลูกน้องของวิลันดา ฤกษ์ฤทธิ์นั้นรับรู้พฤติกรรมรักร่วมเพศหญิงของวิลันดาตลอด แต่ไม่เคยห้ามปรามหรือมีปฏิกิริยาใดให้เห็นถึงความรังเกียจ เพียงแต่ไม่ยอมรับบุคคลที่มาเป็นคู่รักของวิลันดาในฐานะเครือญาติเท่านั้น เป็นการแสดงความรู้สึกไม่ชอบ ดังข้อความที่บรรยายความคิดของฤกษ์ฤทธิ์เมื่อเห็นเปรมจิตว่า

วิลันดาคบหาทอมคนนี้มีมาสองปี หรือกว่านั้น ตัวเขาเองไม่เคยพูดคุนด้วยอย่างสนิทเหมือนเพื่อนสนิทคนอื่นๆ ของหล่อน เขาแค่เคยทักทายเล็กน้อยผิวเผินอย่างคนที่รู้จักหน้าคำตากันเท่านั้น เขาไม่เคยคิดรับฐานะคนรักของวิลันดาอย่างคนรักของญาติพี่น้องอื่น เนื่องด้วยคนรักของหล่อนล้วนเป็นทอม

(ปิงฟ้าวิลันดา. 2547 : 112)

2. มองอย่างเป็นกลาง

โสรายา เลขาของวิลันดา โสรายารับรู้พฤติกรรมของวิลันดา ไม่เคยแสดงท่าทีที่รังเกียจ แต่คอยช่วยเหลือวิลันดาในทุกเรื่อง โสรายามองว่าคนทุกคนมีทั้งดีและชั่ว ไม่ได้หมายความว่าคนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศจะไม่ดีทุกคน โสรายานำเสนอความคิดในแง่ที่ควรพิจารณาความดีหรือไม่ดีจากตัวบุคคล ซึ่งเป็นการแสดงความคิดอย่างกลางๆ ไม่ได้ตัดสินว่าพฤติกรรมแบบนี้ดีหรือไม่ดี วิเคราะห์ได้จากความคิดของโสรายาที่มีต่อเปรมจิต ดังข้อความที่ว่า

...และโดยส่วนตัว โสริยาเองไม่ชอบเปรมจิดอยู่แล้ว ไม่ใช่เพราะเธอเป็นทอม
หรือคนที่เป็นทอม เป็นผู้หญิง หรือผู้ชาย ต่างก็เป็นคนแต่ละคนที่มีดีมีชั่ว มีน่ารักน่า
ชัง มีนิสัยแตกต่างกันไป...

(ปิงฟ้าวิลันดา. 2547 : 123)

จุฬา เพื่อนรุ่นพี่ ซึ่งเรียนด้วยกันกับปิงฟ้าที่ต่างประเทศ จุฬาเมื่อได้รับรู้ถึงความ
รักที่ปิงฟ้ากับวิลันดามีให้แกกัน ปิงฟ้าถามความคิดเห็นของจุฬาต่อความรักแบบนี้ จุฬาแสดง
ความคิดอย่างเข้าใจ ไม่ได้สนับสนุนแต่ก็มองว่าเป็นความรักที่สวยงามอีกแบบหนึ่งเท่านั้น ดัง
ข้อความที่ว่า

ความรักสวยงามเสมอแหละ...ไม่ว่ามันจะเกิดขึ้นในหัวใจดวงไหน...ความรักไม่ใช่
คณิตศาสตร์ที่จะต้องมียุทธศาสตร์ตายตัว แกกับคุณน่าจะไม่ใช่ผู้หญิงคู่แรกที่รักกัน แล้วไม่ใช่คู่
สุดท้ายของโลกใบนี้...แต่อาจเป็นคู่ที่เก๋ๆมีเสน่ห์ลึกลับหล้ากันๆก็ได้...ไอ้เรื่องแบบนี้
มันมีมานานนานกาลแล้ว...แล้วมันก็ต้องมีต่อไปอีกนานแสนนาน...

(ปิงฟ้าวิลันดา. 2547 : 573)

เรื่อง กุหลาบของสิริน ของ ราชาวดี

เป็นความรักของตัวละครร่วมเพศหญิงที่แสดงบทบาท “เลส” ซึ่งผู้เขียนให้ สิริน
และ จาริก เป็นผู้ถ่ายทอดเรื่องราวความรักของคู่รักที่มีอายุแตกต่างกันมาก การดำเนินเรื่องจะมีการ
ต่อสู้กับอุปสรรคภายในใจมากมาย แต่สุดท้ายตัวละครก็สามารถฝ่าฟันมาและใช้ชีวิตร่วมกันอย่างมี
ความสุข

ทัศนคติที่ตัวละครมีต่อตนเอง พบว่า ตัวละครมองความรักในรูปแบบของตนเอง
ไม่มีเหตุผล ไม่จำเป็นต้องมีความถูกต้อง มันเกิดขึ้นด้วยหัวใจของคนสองคน ดังนั้นไม่มีใครจะมา
กักขังความรักแบบนี้ได้ ดังความคิดของจาริก ที่คิดถึงเรื่องการแต่งงาน แม้ว่าจะเป็นความรัก
ระหว่างผู้หญิงกับผู้หญิง จาริกไม่สนใจ แค่อยากทำตามหัวใจต้องการ ความรักเป็นเรื่องสวยงาม และ
ไม่จำเป็นต้องมีกฎเกณฑ์ ดังคำบรรยายความคิดของจาริกที่ว่า

...สิรินและหล่อนรักกันไม่เกี่ยวกับเพศหรือวัย ไม่เกี่ยวกับใคร ไม่สนใจว่าผิดหรือ
ถูก เพียงหล่อนและสิรินยอมรับในความรู้สึกที่มีต่อกัน...เท่านั้นก็เพียงพอแล้ว ความ
รักไม่มีเคยมีเหตุผล เมื่อเกิดและเติบโตในหัวใจใคร ความรักไม่รับรู้ว่ามีกฎหนึ่ง
ต้องเป็นสอง ผู้หญิงกับผู้ชายเท่านั้นที่รักกันได้...ความรู้สึกรักสามารถเกิดขึ้นได้ทั้งนั้น
...ผู้หญิงกับผู้หญิง หรือผู้ชายกับผู้ชาย...ไม่เคยมีใครกำหนดกฎเกณฑ์หรือขีดกรอบ
ล้อมคอกขังความรักเอาไว้ได้จริง

(กุหลาบของสิริน. 2547 : ออนไลน์)

สิริน คิดว่าความรักในแบบของตานั้นเป็นเรื่องที่จำเป็นต้องยอมปิดบังครอบครัว แม้ว่าความรู้สึกไม่ดีก็ตาม เพราะกลัวว่าครอบครัวจะไม่ยอมรับและส่งผลให้สิรินไม่ได้เจอจาร์อีก ดังความคิดว่า

บรรยากาศในบ้านเก่าๆ ที่แลดูหอมช่อแห่งนั้นอบอวลไปด้วยความครึกครื้นในขณะเดียวกันก็เต็มไปด้วยความอบอุ่น ตกลงไปในใจของสิริน เธอรู้สึกไม่ดีนักที่หลอกลวงใครต่อใครในครอบครัว แต่เพื่อเธอจะไม่มีปัญหาในการพบปะกับคนที่เธอรัก มันก็เป็นเรื่องจำเป็นที่เดียวเพราะความเป็นจริงบางอย่างนั้นบางที่ผู้คนก็ยอมรับไม่ได้ ยิ่งในครอบครัวนี้

(กุหลาบของสิริน. 2547 : ออนไลน์)

ทัศนคติที่ตัวละครร่วมเพศหญิงมีต่อสังคม พบว่า ตัวละครคิดว่าสังคมชอบโยนความผิดให้กับกลุ่มที่เป็นรักร่วมเพศ เพราะเห็นว่าการรักเพศเดียวกันเป็นเรื่องผิดปกติของสังคม ตัดสินว่าคนกลุ่มนี้จิตใจไม่ปกติ ดังนั้นการกระทำใดก็ตามที่แสดงถึงความรุนแรงอันเกิดมาจากจิตใจหรืออารมณ์รุนแรง ก็ยกความผิดนั้นให้กับคนที่เป็นรักร่วมเพศ เห็นจากการถ่ายทอดความคิดของวิลันดาที่สอนจาร์ให้มึนงงกับความคิดความรู้สึกของตน เพื่อที่จะได้ไม่เป็นอย่างที่คนในสังคมมักกล่าวหากันว่า

“คนเขายังชอบว่าความรักของพวกเขาหญิงรักหญิง หรือชายรักชายนะเป็นความรักที่มีความหึงหวงรุนแรง ทั้งๆ ที่ความจริงมันเป็นไปอย่างปกติสุขทั่วไป ผู้ชายผู้หญิงก็เห็นหึงหวงรุนแรงถึงกับฆ่ากันตายอย่างทารุณ...แต่จำว่า ความหึงหวงนั้นไม่ว่ามันจะเกิดขึ้นกับใครก็ตาม มันไม่ใช่เรื่องที่ดีเลย รักกันต้องเชื่อใจกันและกัน แล้วอะไรๆ มันจะเป็นยังไงก็ช่างมันเถอะจ้ะ อย่างน้อยๆ ในช่วงเวลาที่รักกัน ให้เราทำอะไรๆ ที่ดีที่สุดสำหรับคนรักก็แล้วกัน”

(กุหลาบของสิริน. 2547 : ออนไลน์)

และ คิดว่าสังคมเห็นการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศหญิง เปรียบเป็นอาชญากรรมของสังคม ที่ทำให้สังคมแย่ ซึ่งทั้งๆ ที่ตัวละครที่มีพฤติกรรมนี้ก็มีบทบาท หรือหน้าที่คอยช่วยเหลือผู้อื่น ทำประโยชน์แก่ผู้อื่น แต่สังคมมองและตัดสินเพียงแค่การเป็นรักร่วมเพศหรือไม่เป็นรักร่วมเพศเท่านั้น เห็นได้จากคำบรรยายความคิดของหมอรรถนิกรที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศหญิง ถูกแม่ของแฟนสาวกีดกัน และต่อว่าราวกับหมอเป็นฆาตกร ซึ่งทั้งๆ ที่หมอก็มีหน้าที่อันยิ่งใหญ่แต่สังคมไม่ได้มอง ดังคำบรรยายเหตุการณ์ว่า

เสียงฮือฮาวิพากษ์วิจารณ์แทรกเสียงปริภาษคำทอประจานหมอรรถนิกรว่า
วิปริตผิดปกติ...เสียงนั้นมาจากแม่ของพิมพ์พิพจน์นั่นเอง จาร์ยืนตะลึงนั่ง มองพี่สะใภ้

คนโตอย่างแปลกใจ ด้วยไม่คิดมาก่อนเลยว่า ในยามโกรธผู้หญิงคนนี้จะเอ่ยถ้อยคำได้
หยาบคายรุนแรงถึงเพียงนี้...

...เธอโอตครวญน่าเวทนา หมอกรรมกรบีบมือบางๆ นั้นเบาๆ ...เธอเองก็ต้องใช้
ความอดทนไม่ใช่น้อยบนถนนสายแปลกแยกนี้...และครั้งนี้ กับเด็กสาวที่น่ารักคนนี้เธอ
ยิ่งต้องอดทนอดกลั้นอย่างมากมาย ต้องทนให้คนมาชี้หน้าตำว่าตรงๆ ทนให้เหยียบย่ำ
เธอเหมือนเธอมีความเป็นคนน้อยในโลกนี้...ผิดราวกับว่าเธอกระทำอาชญากรรมอัน
ร้ายแรงที่ไม่สามารถให้อภัยกันได้ในชาตินี้...

(กุหลาบของสิริน. 2547 : ออนไลน์)

นอกจากนี้ ตัวละครวิเคราะห์สังคมเกี่ยวกับการยอมรับของครอบครัว โดยวิลันดาอธิบายให้จาริกฟัง
ว่าแม้ครอบครัวใดจะไม่มีคำว่ากล่าวหา แต่ก็ไม่ได้หมายความว่ายอมรับได้ ในสังคมครอบครัวที่จะ
ยอมรับเรื่องนี้มีน้อย ดังบทสนทนาว่า

“บางคนโชคดีกว่าอีกค่ะที่ครอบครัวเขายอมรับได้”

“ยอมรับได้จริงหรือ หรือเขาทำให้คิดว่ายอมรับ” คุณน้าแย้งเบาๆ ...นั่นสิ แต่ถึง
อย่างไรจาริกก็ยังคิดว่า

“มันต้องมีสิคะ”

“น้าก็ไม่ได้ว่า ว่าไม่มีแต่จะมีสักกี่ครอบครัวกัน?”

“ไม่ใช่ครอบครัวรึยาเน่ๆ”

“ส่วนใหญ่ก็จะอย่างแหละจ๊ะ ไม่ว่าอะไร แต่ก็ไม่ได้หมายความว่ายอมรับ...”

(กุหลาบของสิริน. 2547 : ออนไลน์)

ทัศนคติที่สังคมมีต่อตัวละคร ก็จะพบลักษณะที่มองอย่างเป็นกลาง และมองอย่าง
อคติ บางครั้งตัวละครบางตัวเคยมองอย่างอคติก็เปลี่ยนแปลงความคิดไป เนื่องจากมีประสบการณ์
ในการรู้จักคนในสังคมมากขึ้น หรือมีคนใกล้ชิดที่เป็นรักร่วมเพศแต่เป็นคนดี ซึ่งช่วยพิสูจน์ให้เห็นทำ
ความเข้าใจกับมนุษย์ดีขึ้น มีรายละเอียดดังนี้

พ่อของปาริย์ ปาริย์เป็นเด็กสาวที่มาคบหากับสิริยา ซึ่งพ่อกับแม่ของปาริย์มี
ความคิดที่แตกต่างกัน พ่อไม่ยอมรับและมองว่าการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศหญิงเปรียบเสมือนการ
เดินลงนรก เห็นได้จากการสนทนาของทั้งคู่ที่ว่า

“ฉันบอกคุณแล้วไง ที่นี้หรือที่ไหนมันไม่ต่างกันหรอก...ที่นี้ลูกยังอยู่ในสายตาด้าน
เดวิดคุณอย่าโทษลูกคนอื่นสิคะ ของอย่างนี้ถ้าเป็นมันต้องเป็นทั้งคู่...ไม่รู้..มันเข้าใจ
ยากอยู่เหมือนกัน ฉันรู้แต่เพียงว่าฉันรับกันได้ ถึงยังงั้นแกก็เป็นลูกฉัน ฉันไม่เชื่อว่าถ้า
เราแยกเราออกจากกันแล้วจะทำให้ลูกกลับมาเป็นอย่างเดิมคุณไม่รู้เลยหรือคะเดวิด
ว่าเรื่องแบบนี้ไม่ใช่อยากเป็นก็เป็น อยากเลิกก็เลิกง่าย ๆ”...

“ผมไม่ชอบวิธีการเลี้ยงลูกของคุณ ลูกกำลังเดินลงนรก แต่คุณกลับยืนดูเฉย ๆ...”

(กุหลาบของสิริน. 2547 : ออนไลน์)

ฟองจันทร์ แม่ของจารึกและเป็นพี่สาวของวิลันดา ฟองจันทร์รับรู้พฤติกรรมของน้องสาวมาตลอด ซึ่งก็ไม่ค่อยพอใจ แต่ก็รู้ว่าจะขัดไม่ได้เรื่องของความรัก แล้วเมื่อทราบว่าจารึกก็มีพฤติกรรมเช่นเดียวกับวิลันดา ฟองจันทร์รู้สึกสะเทือนใจ ทั้งนี้เพราะบทบาทของความเป็นแม่ แต่ฟองจันทร์ก็ได้เพียงแคร์รับรู้ ไม่สามารถที่จะไปห้ามปรามได้ ดังความว่า

...และฉันทนอะไรบางอย่างบอกท่านด้วยว่าลูกคนแรกของท่านกำลังก้าวเดินตามรอยเท้าวิลันดาน้องสาวของท่าน จารึกกับเด็กหญิงวัยรุ่นคนนี้หาได้รักผูกพันกันอย่างธรรมดาสามัญไม่...วิลันดาน้องสาวท่านก็เช่นกันรักใคร่กับผู้หญิงด้วยกันมาตั้งแต่รุ่นสาว จวบกระทั่งอายุมากยอมอยู่คนเดียวเป็นสาวแก่ไม่เคยแยแสผู้ชายแม้แต่คนเดียว...เรื่องประเภทนี้ใครจะทัดทาน ใครจะติฉินนินทาอย่างไรไซ้จะแก้ไขได้ กับวิลันดาน้องสาวท่านเพียงรู้สึกไม่พอใจ ชัดหูชัดตารูสึกว่ามันผิดแปลกไม่ปกติแต่ท่านมีสะเทือนใจ ...แต่กับลูกสาว...ท่านสะเทือนใจ

(กุหลาบของสิริน. 2547 : ออนไลน์)

สร้อยแก้ว พี่สาวของสิรินและสิริยา ซึ่งเคยว่ากล่าวถึงพฤติกรรมของสิริยา จนทำให้เกิดความเคืองใจกัน แต่เมื่อเวลาผ่านไป สร้อยแก้วได้มีโอกาสเข้ามาทำงานในกรุงเทพฯ พบปะผู้คนมากมาย ทำให้ความคิดของสร้อยแก้วเปลี่ยนไป เข้าใจสิริยามากขึ้น พิจารณาและตัดสินคนที่ความดี ดังคำบรรยายว่า

สร้อยแก้วได้มีโอกาสใกล้ชิด ได้ทำงานร่วมกันกับคนที่เป็นทอมหลายคน เธอได้เห็นว่ามีบางคนที่มีคุณภาพมาก บางคนก็ไม่มี ซึ่งไม่ได้ต่างไปจากผู้ชาย ผู้หญิงทั่วๆ ไป ที่มีทั้งดีและไม่ดี เธอเริ่มยอมรับว่าใครจะเป็นอะไรมันเป็นเรื่องส่วนตัวของคนๆ นั้น และใครอย่าไปก้าวท้าวเรื่องอย่างนี้ของใครเลย ไม่งั้นจะร่วมกันอย่างไม่เป็นสุข ถึงใครจะเป็นอย่างไรก็ตาม ทุกคนก็ต้องอยู่ร่วมกัน อยู่รวมๆ กันในสังคม ในโลกใบเดียวกัน

(กุหลาบของสิริน. 2547 : ออนไลน์)

พ่อแม่ของสิรินและสิริยา แสดงทัศนคติที่ไม่ชอบต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศหญิง แต่เมื่อรู้ว่าสิริยาเป็นทอม แม่ก็แสดงความคิดที่ยอมรับ เพราะสิริยาคือลูก เพียงแต่คาดหวังให้ลูกก็เป็นคนดีก็พอ ดังความว่า

“...แม่น่ะปลงมาตั้งนานแล้วพ่อลองคิดทบทวนดูบ้าง สิริยาเป็นทอมถึงพ่อไม่ชอบ แต่มันก็เป็น...ช่างมันเถอะพ่อ ขอแค่ลูกมันเป็นคนดีก็พอแล้ว”

(กุหลาบของสิริน. 2547 : ออนไลน์)

เรื่อง ดอกไม้ที่เปลี่ยนสี ของ มน. มินา

ผู้เขียนสร้างตัวละครหลักคือ นานา ให้พยายามค้นหาความรู้สึกของตนเอง เปรียบเทียบความรู้สึกที่ได้รับจากผู้ชายและผู้หญิง จากนั้นต้องต่อสู้กับความคิดของสังคม และความคิดของตนเอง

ทัศนคติที่ตัวละครรักร่วมเพศหญิงมีต่อตนเองนั้น จะมีลักษณะตั้งคำถามกับตนเอง ถึงสาเหตุที่ต้องคอยระแวดระวังกับการคบกันระหว่างผู้หญิงกับผู้หญิง เพราะการปิดบังมันไม่ได้ทำให้มีความสุข กลับทำให้รู้สึกแย่มากขึ้น สังคมสร้างมาให้เราต้องใส่ใจมากเกินไป จนอาจทำให้ต้องกลายเป็นคนโรคจิต ผู้ชายกับผู้หญิงต่างหากที่ควรระวังตัวเพราะน่าจะก่อให้เกิดความเสียหายได้มากกว่า เป็นคำถามในเชิงหาแนวปฏิบัติของตนเองว่าทำอย่างไรถึงจะดีที่สุดกับการเป็นรักร่วมเพศ ดังความคิดของ นิต ตัวละครรักร่วมเพศหญิงที่ไม่ได้มีบทบาทสำคัญ เมื่อสังเกตเห็นพฤติกรรมของ กันต์ แฟนของตนที่ต้องคอยระมัดระวังการกระทำอันจะทำให้ผู้อื่นรู้ถึงความเป็นตัวตน ซึ่งนิตเอง เห็นว่าการที่จะรักเพศเดียวกัน ย่อมต้องยอมรับกับตัวเอง และดำเนินชีวิตอย่างปกติ เพียงเท่านั้นก็จะมีความสุข ดังความว่า

นิต เรียกชื่อพี่สาวของ ‘เพื่อน’ ด้วยน้ำเสียงสนิทสนม หล่อนไม่ค่อยระวังตัวเท่าไร
อยากรู้จักให้รู้ ผิดกับคนรักของหล่อนที่พยายามหลีกเลี่ยงที่จะไม่ให้ใครรู้ แล้วยังมานั่ง
รู้สึกแยกับชีวิตของตัวเอง...แต่อีกทีนิตก็อดย้อนกลับมาถามตัวเองไม่ได้ว่า ก็ทำไม
หล่อนถึงจะต้องเข้มงวดกับตัวเองด้วย ในเมื่อเพื่อนผู้หญิงของหล่อนที่มีคนรักเป็น
ผู้ชายก็ไม่เห็นต้องระมัดระวังตัวเองเลยกับการมีคนรักเพศนั้น หากหล่อนนี่สิ่งที่กลับ
ต้องระวัง ระวังอะไรไม่รู้ ...

(ดอกไม้ที่เปลี่ยนสี. 2547 : ออนไลน์)

หรือ มุนิน ตัวละครที่มองว่าความรักในแบบของตนนั้นก็สวยงามไม่ต่างจากความรักในรูปแบบของคนอื่นในสังคม แล้วทำไมต้องคอยปิดบัง ดังคำพูดที่มุนินบอกกับนานาว่า

“ก็แล้วยังไงละคุณ อยู่อย่างนี้ไปเรื่อยๆ นะหรือ ปิดบังซ่อนเร้น ไปไหนด้วยกันก็
 ต้องเดินห่างๆ สักสี่ห้าเมตรกลัวคนจะรู้ว่ามาด้วยกัน” มุนินค่อนข้างหล่อน แล้วก็คงค่อนข้าง
 อะไรทั้งหลายทั้งปวงในโลกใบนี้ไปพร้อมๆ กันด้วย ทำไมเล่า ทำไมหล่อนถึงจะไม่สามารถเปิดเผยความรักของหล่อนได้ ในเมื่อรักของหล่อนกับนานาก็สวยงามดังงาม
ไม่ต่างจากรักของใครๆ

(ดอกไม้ที่เปลี่ยนสี. 2547 : ออนไลน์)

ทัศนคติที่ตัวละครรักร่วมเพศหญิงมีต่อสังคม จากเรื่องนี้ตัวละครมองว่าสังคมหวาดกลัวที่จะเข้าใจถึงตัวละครที่เป็นรักร่วมเพศหญิง เพราะสังคมคิดว่าการมีความรักในเพศเดียวกันมุ่งหวังจะมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งเท่านั้น เห็นได้จากการเล่าประสบการณ์ของ มุนิน ที่ได้ไป

อบรม แล้วเจอเพื่อนร่วมห้องเป็นผู้หญิง ซึ่งผู้หญิงคนนั้นนอนไม่หลับ เนื่องจากกลัวว่ามุนินจะกระทำไม่ดีต่อตน ดังการแสดงความคิดย้อนกลับไปถึงเหตุการณ์เก่าๆ ของมุนินที่ว่า

หล่อนนึกถึงตอนที่ต้องไปค้างร่วมห้องกับผู้หญิงอีกคนในงานอบรมอะไรสักเรื่องเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชน ที่ทำให้เธอคนนั้นไม่กล้านอนหลับ เพราะกลัวมุนินจะเข้าไปทำมิดีมิร้าย เมื่อมาทราบภายหลังจากนั้นว่าหล่อนเป็นเลสเบี้ยน หล่อน “โดนกลัว” จากผู้หญิงด้วยกัน เพราะเรื่องนี้เท่านั้นเอง...

(ดอกไม้ที่เปลี่ยนสี. 2547 : ออนไลน์)

ทัศนคติที่สังคมมีต่อตัวละคร พบว่า เป็นการมองอย่างอคติ เป็นความคิดที่ไม่ชอบไม่เห็นด้วย หรือไม่พอใจกับพฤติกรรมรกร่วมเพศ ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ที่ทำให้เกิดความอคติด้วยว่าไม่ชอบเพราะเหตุใด เห็นได้จาก ตรังค์ แพนผู้ชายของนานา ตรังค์ไม่ชอบมุนินเมื่อได้เจอกัน และใช้คำบรรยายที่แสดงความคิดไปในทางดี ทั้งนี้อาจเพราะว่าเจอมุนินพร้อมกับคนรักของตน ก็เลยเกิดอารมณ์หึงหวง และไม่พอใจดังความคิดของตรังค์ที่ว่า

ตรังค์มองตามร่างนั้นด้วยแววตาเขม็ง เขาว่าเขาไม่ชอบ ‘ยายหอม’ คนนี้เอาเสียจริงๆ เลย ทำทางกวนประสาท ตรังค์สบถในใจ หน้าตาก็ดูดีอยู่หรอก หากแต่บุคลิกหยิ่งๆ ที่ทำราวกับเขาไม่มีตัวตนทำให้ตรังค์รู้สึกเขม่นอยู่ไม่น้อย

(ดอกไม้ที่เปลี่ยนสี. 2547 : ออนไลน์)

เรื่อง เพียงรักจากเธอ ของ สิดำ

ผู้เขียนนำเสนอเรื่องนี้เพื่อถ่ายทอดเรื่องราวความรักของหญิงรักหญิง ที่มีทั้งสุขและทุกข์ ตัวละครต้องค้นหาและยอมรับความจริงกับความรู้สึกของตนเอง โดยใช้เวลาเป็นเครื่องพิสูจน์ ผู้เขียนไม่ได้เสนอเรื่องทัศนคติ เนื่องจากตัวละครไม่ได้มีปฏิสัมพันธ์กับสังคมมากนัก มุ่งเน้นให้ตัวละครครุ่นคิดเกี่ยวกับความรู้สึกของตนเองและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมากกว่า โดยให้อริธิดาเป็นตัวแทนหญิงรักหญิง เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงความรักที่แท้จริงของคนกลุ่มนี้ ที่แม้เวลาจะผ่านไป ได้มีโอกาสเจอคนอื่นอีกมากมาย แต่อริธิดาก็ยังคงรักและรอคอยบุญธิดาเสมอ เห็นได้จากตอนที่อริธิดามีโอกาสได้เจอบุญธิดาและทำทุกอย่างให้บุญธิดารู้ถึงความรู้สึก จนบุญธิดาเข้าใจและบอกกับอริธิดาว่าให้รอ ซึ่งอริธิดาก็แสดงความคิด ว่า

รอสิ...รอมาได้ตั้งนานแล้วไม่คิดจะเลิกรอด้วย

หากปูนบอกจากปากว่าให้รอ เอ็กียินดีจะรอ

ถึงแม้ว่าปูนจะต้องใช้เวลามากมาย ยาวนานสักเพียงใดเพื่อหาคำตอบของหัวใจ

อริธิดาคอนี้.....ก็จะรอ

(เพียงรักจากเธอ. 2547 : ออนไลน์)

นวนิยายที่ปรากฏตัวละครรักร่วมเพศหญิงของนักเขียนจากเว็บไซต์หญิงรักหญิง พบว่า ผู้เขียนมุ่งนำเสนอความรักของตัวละครรักร่วมเพศหญิงที่ต้องฝ่าฟันอุปสรรคต่างๆ และการค้นหาความรู้สึก ความรัก และต้องการความชัดเจนในบทบาททางเพศของตัวละคร ซึ่งจะสอดแทรกทัศนคติที่ตัวละครรักร่วมเพศหญิงมีต่อตนเองในเชิงบวก คือ จะมีความคิดเชื่อมั่นในความรักแบบหญิงรักหญิง ความรักแบบหญิงรักหญิงไม่ส่งผลกระทบต่อผู้อื่น และความรักแบบหญิงรักหญิงสามารถจะดำรงอยู่ได้ในสังคม ทัศนคติที่ตัวละครรักร่วมเพศหญิงมีต่อสังคมจะเป็นลักษณะเชิงลบ คือ ตัวละครรักร่วมเพศหญิงคิดว่าสังคมมองว่าการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศหญิงเป็นสิ่งผิดธรรมชาติ ไม่เป็นปกติ และทัศนคติที่สังคมมีต่อตัวละครรักร่วมเพศหญิงจะมีทั้งมองอย่างอคติ อย่างเป็นกลาง และสนับสนุน แต่การมองแบบอคตินั้น จะปรากฏน้อยและเป็นลักษณะที่ไม่เห็นด้วยมากกว่าการสร้างตัวละครอื่นให้แสดงทัศนคติในเชิงต่อต้านหรือใช้คำที่รุนแรง อีกทั้งจุดมุ่งหมายของเรื่องก็ไม่ได้ต้องการนำเสนอเรื่องราวของรักร่วมเพศหญิงในเชิงลบ

จากการศึกษาทัศนคติของนักเขียนทั้งสองกลุ่มนั้น พบว่า นักเขียนมีการสะท้อนความคิดร่วมกันในการแสดงทัศนคติของตัวละครรักร่วมเพศหญิงที่มีต่อตนเองและสังคม กล่าวคือ ทัศนคติที่ตัวละครมีต่อตนเองมีลักษณะมั่นใจว่าการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศไม่เป็นอาการป่วยทางจิต หรือความวิปริตผิดเพี้ยน เป็นความรักอีกรูปแบบหนึ่ง และสามารถดำรงอยู่ได้ในสังคม ทัศนคติที่ตัวละครมีต่อสังคมก็จะมีความคิดในเชิงลบ คิดว่าสังคมมองว่าการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นอาการป่วยทางจิต และเป็นความวิปริตผิดเพี้ยน แต่การแสดงทัศนคติที่สังคมมีต่อตัวละครรักร่วมเพศหญิงนั้น นักเขียนทั้งสองกลุ่มนำเสนอทัศนคติที่แตกต่างกัน โดยนักเขียนอาชีพมุ่งเสนอความคิดในเชิงลบมากกว่า แต่นักเขียนจากเว็บไซต์หญิงรักหญิงจะนำเสนอเชิงลบ เป็นกลาง และสนับสนุน

ในฐานะที่วรรณกรรมเป็นภาพสะท้อนของสังคม ซึ่งมีผู้เขียนเป็นผู้ถ่ายทอดเรื่องราวของสังคมนั้น จึงทำให้เห็นว่ากลุ่มสังคมนี้อาจมีผลต่อการสะท้อนความคิดที่แตกต่างกัน เห็นได้จากการศึกษาทัศนคติของสังคมที่มีต่อตัวละคร ว่า นวนิยายของนักเขียนจากเว็บไซต์หญิงรักหญิงนั้น นำเสนอทัศนคติของสังคมในแง่สนับสนุน และเป็นกลางมากกว่ากลุ่มนักเขียนอาชีพ เป็นไปได้ว่านักเขียนจากเว็บไซต์หญิงรักหญิงมีจุดมุ่งหมายในการนำเสนอความรักของผู้หญิงกับผู้หญิงให้กลุ่มผู้อ่าน ซึ่งอยู่ในชุมชนทางความคิดเดียวกันจึงไม่ได้นำเสนอเชิงอคติที่แสดงถึงความรุนแรง การนำเสนอจึงเป็นกระบอกเสียงให้สังคมยอมรับความรักแบบหญิงรักหญิง ขณะที่นวนิยายของนักเขียนอาชีพจะนำเสนอทัศนคติที่สังคมมีต่อตัวละครรักร่วมเพศหญิงในเชิงมองอย่างอคติมากกว่าจะมองแบบสนับสนุน หรืออย่างเป็นกลาง ผู้เขียนมุ่งนำเสนอให้เห็นถึงความเดือดร้อนของคนในสังคมที่ได้รับจากตัวละครรักร่วมเพศหญิง ทำให้การแสดงทัศนคติที่สอดแทรกในนวนิยายของนักเขียนกลุ่มนี้ให้ความรู้สึกที่แตกต่างไปจากกลุ่มข้างต้น เป็นไปได้ว่าเสียงจากนักเขียนอาชีพเป็นเสียงหลักของคนในสังคมที่มองพฤติกรรมรักร่วมเพศว่าเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม

อย่างไรก็ตาม ภายหลังจากนวนิยายออนไลน์ ได้รับการตีพิมพ์เป็นนวนิยายสิ่งพิมพ์ ก็ น่าจะสะท้อนให้เห็นว่าความคิดของชุมชนออนไลน์แพร่กระจายสู่แวดวงวรรณกรรม ทักษะคดีที่มีต่อ พฤติกรรมรักร่วมเพศหญิงน่าจะเป็นที่ยอมรับมากขึ้น ตลอดจนผู้อ่านนวนิยายก็มีความหลากหลาย มากขึ้น และสังคมบางส่วนก็ได้มองพฤติกรรมรักร่วมเพศว่าผิดปกติดีกต่อไป

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิเคราะห์ตัวละครร่วมเพศหญิงในนวนิยายไทยนั้น มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาวิเคราะห์ตัวละครร่วมเพศหญิงในนวนิยายไทยเชิงจิตวิทยาและสังคม ซึ่งผู้ศึกษาได้เลือกนวนิยายจำนวน 11 เรื่อง ทั้งที่ผู้เขียนมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักในฐานะนักเขียนอาชีพ และนักเขียนที่เป็นที่รู้จักของกลุ่มเว็บไซต์หญิงรักหญิง โดยใช้ทฤษฎีจิตวิทยาศึกษาในเรื่องของภูมิหลัง บุคลิกภาพภายนอก และภายใน ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดพฤติกรรมร่วมเพศหญิง และความรักของตัวละครร่วมเพศหญิง และการวิเคราะห์เชิงสังคมจะเน้นการศึกษาวิเคราะห์ทัศนคติของตัวละครร่วมเพศหญิงที่มีต่อตนเองและสังคม และทัศนคติที่สังคมมีต่อตัวละครร่วมเพศหญิง ผลการศึกษาสามารถสรุปอภิปรายผล และมีข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

การวิเคราะห์ตัวละครร่วมเพศหญิงในนวนิยายไทย สรุปผลการศึกษาได้ ดังนี้

ตัวละครที่แสดงบทบาทของ “ทอม” นั้น มีภูมิหลังคล้ายคลึงกันคือ ตัวละครเกิดในครอบครัวที่พ่อแม่หย่าร้างกัน หรือเป็นลูกคนเดียว หรือเป็นลูกสาวคนเดียวท่ามกลางบรรดาพี่ชาย มีแต่พี่น้องผู้หญิง และเรียนในโรงเรียนหญิงล้วน บุคลิกภาพภายนอกพบว่า ผู้เขียนสร้างให้ตัวละครมีวัยที่หลากหลาย มีรูปร่างท่าทางทะมัดทะแมงคล้ายผู้ชาย แต่งกายคล้ายผู้ชาย บุคลิกภาพภายใน พบว่าในเชิงบวกส่วนใหญ่มีความเป็นผู้นำ มีความกตัญญูต่อผู้มีพระคุณ ส่วนในเชิงลบมักจะเก็บกดความรู้สึกของตนเอง อารมณ์รุนแรง นอกจากนี้ถ้าตัวละครที่ถูกสร้างมาให้มีภูมิหลังในเชิงบวกก็จะมีลักษณะมั่นคงในความรัก แต่ถ้าถูกสร้างมาในทางตรงกันข้ามก็มักจะเจ้าชู้

ตัวละครที่แสดงบทบาทของ “ดี้” พบว่า ผู้เขียนสร้างภูมิหลังให้ตัวละครมีครอบครัวที่ไม่ได้เข้ามามีบทบาทหรือมีอิทธิพลต่อการเป็น “ดี้” ผู้เขียนมุ่งนำเสนอความรัก ความรู้สึกที่มีต่อคนรัก การแสดงความรัก และการต่อสู้กับอุปสรรคผ่านตัวละคร บุคลิกภาพภายนอกพบว่า ผู้เขียนสร้างให้ตัวละครหน้าตาดี กิริยาท่าทางมีความเป็นผู้หญิงเหมือนผู้หญิงทั่วไป ลักษณะนิสัยมักจะเป็นคนแม่บ้าน ยึดมั่นในความรัก เมื่อคนรักมีพฤติกรรมเปลี่ยนไปจึงแสดงอาการหึงหวง

ตัวละครที่แสดงบทบาท “เลส” ผู้เขียนสร้างภูมิหลังให้มีครอบครัวที่อบอุ่น นำเสนอบุคลิกภาพภายนอกให้เหมือนผู้หญิงทั่วไป ไม่สามารถบอกถึงบทบาททางเพศของตัวละครได้เด่นชัด ต้องพิจารณาจากพฤติกรรมการแสดงออก ผู้เขียนสร้างลักษณะนิสัยของตัวละครกลุ่มนี้ไม่โดดเด่นมากนัก มุ่งเน้นให้ตัวละครครุ่นคิด กังวลใจกับการกระทำต่างๆ ที่เกิดขึ้นภายในใจ

ตัวละครที่สับสนกับบทบาททางเพศของตนเอง พบว่า มีภูมิหลังที่แตกต่างกันไป เช่น อยู่เพียงลำพัง อยู่กับครอบครัว แต่มีส่วนที่คล้ายกันคือ ผู้เขียนจะสร้างตัวละครผู้ชายเข้ามามีบทบาทสำคัญต่อการตัดสินใจของตัวละครร่วมเพศหญิงในเชิงเปรียบเทียบความรู้สึกระหว่างคู่รักที่เป็น

ผู้ชายกับคู่รักที่เป็นผู้หญิง บุคลิกภาพภายนอกและภายในจะเหมือนตัวละครที่แสดงบทบาท ดีและเลว เพราะตัวละครมีพื้นฐานบทบาทเดิมเป็นผู้หญิง ดังนั้นจึงยังคงเอกลักษณ์ทางบุคลิกภาพเดิมไว้ แต่เน้นเรื่องของความวิตกกังวล สับสน เนื่องจากต้องการค้นหาตัวเอง

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเกิดพฤติกรรม พบว่า เกิดจากครอบครัวและสังคมเป็นหลัก

ความรักของตัวละครรักร่วมเพศหญิง ปรากฏ 4 ลักษณะ ได้แก่ ความรักแบบไม่จริงจัง ความรักแบบความผูกพัน ความรักแบบหลงใหล และความรักแบบจริงจัง แนวคิดเรื่องความรักได้แก่ความรักเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการคบหากัน ความรักไม่มีกฎเกณฑ์ คาดหวังจะมีชีวิตคู่ที่ดี เมื่อเป็นคนรักกันแล้วต้องแสดงความเป็นเจ้าของ เมื่อเป็นคู่รักต้องช่วยเหลือกัน ไม่ต้องสนใจความคิดของสังคม และพัฒนาการความสัมพันธ์มีความแตกต่างกันไป ตัวละครมีลักษณะและแนวคิดเกี่ยวกับความรักแตกต่างกัน เพราะผู้เขียนสร้างภูมิหลัง และประสบการณ์การรับรู้เรื่องความรักของตัวละครแตกต่างกันด้วย ดังนั้นหากตัวละครมีภูมิหลังทางครอบครัว หรือประสบการณ์เรื่องความรักในเชิงบวก ก็จะทำให้ลักษณะและแนวคิดเกี่ยวกับความรักของตัวละครตัวนั้นดีเช่นเดียวกัน ถ้าตัวละครมีภูมิหลังของครอบครัวไม่ดี ตัวละครขาดการได้รับความรัก หรือมีประสบการณ์การรับรู้เรื่องความรักไม่ดี ตัวละครก็จะมี การแสดงความรักแนวคิดเกี่ยวกับความรักไม่ดีเช่นเดียวกัน

ทัศนคติของนักเขียนอาชีพ พบว่า ไม่ค่อยปรากฏทัศนคติที่ตัวละครรักร่วมเพศหญิงมีต่อตนเองและสังคมมากนัก จะมีปรากฏบ้างก็ในลักษณะที่ตัวละครมีความคิดต่อตนเองว่าไม่ได้เป็นโรค ไม่ได้วิปริตผิดเพี้ยน และสามารถจะดูแลผู้หญิงด้วยกันได้ ทัศนคติที่ตัวละครมีต่อสังคมนั้นจะมีความสัมพันธ์กับทัศนคติที่สังคมมีต่อตัวละครซึ่งเป็นความคิดในเชิงลบ กล่าวคือ สังคมคิดว่าการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นโรคที่ต้องรักษา เป็นความวิปริตผิดเพี้ยน เป็นสิ่งผิดธรรมชาติ และสร้างผลกระทบต่อบุคคลอื่น

ทัศนคติของนักเขียนจากเว็บไซต์หญิงรักหญิง พบว่า ทัศนคติที่ตัวละครรักร่วมเพศหญิงมีต่อตนเองในเชิงบวก คือ จะมีความคิดเชื่อมั่นในความรักแบบหญิงรักหญิง ความรักแบบหญิงรักหญิงไม่ส่งผลกระทบต่อผู้อื่น และความรักแบบหญิงรักหญิงสามารถจะดำรงอยู่ได้ในสังคม ทัศนคติที่ตัวละครรักร่วมเพศหญิงมีต่อสังคมจะเป็นลักษณะเชิงลบ คือ ตัวละครรักร่วมเพศหญิงคิดว่าสังคมมองว่าการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศหญิงเป็นสิ่งผิดธรรมชาติ ไม่เป็นปกติ และทัศนคติที่สังคมมีต่อตัวละครรักร่วมเพศหญิงจะมีทั้งมองอย่างอคติ อย่างเป็นกลาง และสนับสนุน แต่มองอย่างอคติจะปรากฏน้อย

อภิปรายผล

ผลจากการวิเคราะห์ตัวละครรักร่วมเพศหญิงในนวนิยายไทย เชิงจิตวิทยาและสังคมนั้น ผู้วิจัยพบข้อสังเกตที่น่าสนใจระหว่างวรรณกรรมที่มาจากนักเขียนอาชีพกับนักเขียนจากเว็บไซต์หญิงรักหญิง ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง การสร้างตัวละคร พบว่า ตัวละครที่มาจากนักเขียนอาชีพจะไม่จำเพาะเจาะจง หรือชี้ชัดลงไปว่าเป็นหญิงรักหญิงแบบใดสังเกตได้จากบทบรรยายและบทสนทนา ขณะที่นักเขียนจากกลุ่มเว็บไซต์หญิงรักหญิงมักจะชี้ชัดลงไปว่าเป็นหญิงรักหญิงแบบใดซึ่งอาจเป็นเพราะกลุ่มนักเขียนอาชีพไม่ได้ให้ความสำคัญในเรื่องของการระบุชี้ชัด ผู้อ่านจึงทราบเพียงว่าเป็นตัวละครกลุ่มรักร่วมเพศเท่านั้น โดยจะให้ความสำคัญต่อพฤติกรรมของตัวละครกลุ่มนี้ที่มีต่อตัวละครอื่นๆ อันจะทำให้เกิดความขัดแย้งระหว่างตัวละครจากเรื่อง ในขณะที่นักเขียนจากกลุ่มเว็บไซต์หญิงรักหญิง ซึ่งอาจจะมีบางคนเป็นตัวแทนคนกลุ่มนี้ และเข้าใจความแตกต่างของพฤติกรรมต่างๆ ในกลุ่มรักร่วมเพศหญิง จึงสามารถเรียก หรือระบุตัวละครลงไปได้อย่างชัดเจนว่าทอม ดี หรือเลส แต่ก็ยังคงเสนอเรื่องในลักษณะที่ให้ความสำคัญกับความขัดแย้งในใจของตัวละครที่ยังสับสนในบทบาทของตน ดังนั้นนวนิยายกลุ่มนี้เขียนโดยเน้นไปที่ความขัดแย้งภายในของตัวละครเป็นหลัก ทั้งนี้อาจเป็นไปได้ว่า ประสบการณ์ของนักเขียนมีผลต่อการแต่ง จึงมักพบว่า นวนิยายที่เขียนโดยนักเขียนกลุ่มใหม่เป็นแนวกระแสน่ากึ่ง ให้ตัวละครครุ่นคิดมากกว่าเป็นเรื่องที่มุ่งให้ตัวละครแสดงพฤติกรรม

ประเด็นที่สอง การสร้างภูมิหลัง บุคลิกภาพ และพฤติกรรมการแสดงออกของตัวละครจากนวนิยายทั้งสองกลุ่ม ไม่แตกต่างกัน แต่ประเด็นที่น่าสังเกตคือ เรื่องทัศนคติที่สังคมมีต่อกลุ่มรักร่วมเพศหญิงในนวนิยาย กล่าวคือ จะปรากฏว่าในกลุ่มนักเขียนอาชีพมักจะแสดงทัศนคติแบบไม่เห็นด้วย มีอคติ หรือต่อต้าน ในขณะที่นักเขียนจากเว็บไซต์หญิงรักหญิงจะปรากฏทัศนคติแบบเป็นกลาง หรือสนับสนุน ซึ่งการสะท้อนทัศนคติในลักษณะดังกล่าวนี้ได้แสดงให้เห็นถึงบทบาทของนวนิยายทั้งสองกลุ่มนี้ต่างกัน กล่าวคือ นวนิยายของกลุ่มนักเขียนอาชีพ จะมีบทบาทเป็นภาพสะท้อนทัศนคติของสังคมที่มีต่อรักร่วมเพศหญิงในลักษณะที่เป็นชนบ คือ มองว่าสิ่งใดก็ตามที่ขัดต่อภาพที่ควรจะเป็น เป็นสิ่งที่ผิด และไม่ควรถูกสนับสนุนเพราะจะทำให้เกิดปัญหาต่างๆ ตามมา ดังที่แสดงผ่านพฤติกรรมของตัวละครในเรื่อง ในขณะที่นวนิยายและนักเขียนจากเว็บไซต์หญิงรักหญิงจะมีบทบาทของการเผยแพร่ ประชาสัมพันธ์ และพูดแทนคนกลุ่มนี้ เพื่อให้สังคมรับรู้ ความรัก และความสัมพันธ์อีกรูปแบบหนึ่งให้รับรู้ เข้าใจ หรือยอมรับ นอกจากนี้การที่นักเขียนมาจากเว็บไซต์หญิงรักหญิง ก็มีส่วนทำให้การสร้างตัวละครหญิงรักหญิงในนวนิยายมีความหลากหลายและมีมิติมากขึ้น

ประเด็นที่สาม เมื่อศึกษาการสร้างภูมิหลัง บุคลิกภาพ และความรักของตัวละครรักร่วมเพศหญิง โดยพิจารณาเรื่องมิติทางเวลา พบว่า ไม่ว่านวนิยายจะถ่ายทอดออกมาในช่วงสมัยใด ก็ยังคงมีความคิดร่วมกัน เพียงแต่มีสิ่งหนึ่งที่เปลี่ยนแปลงไป คือ บทบาททางเพศของรักร่วมเพศหญิงที่ปรากฏในนวนิยายของนักเขียนจากเว็บไซต์หญิงรักหญิง มีการเพิ่มบทบาทที่เรียกว่า “เลส” ทำให้นวนิยายของนักเขียนจากเว็บไซต์หญิงรักหญิง นำเสนอเรื่องราวที่ต้องการให้ตัวละครค้นหาความเป็นตัวเอง เพราะบทบาทของเลส นั้น มีความซับซ้อนทางบุคลิกภาพ ยากที่จะมองเห็นและเข้าใจได้ชัดเจน

แต่เรื่องทัศนคตินั้น มิติทางเวลาไม่ได้มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทัศนคติของสังคมที่มีต่อตัวละครรักร่วมเพศหญิง เพียงแต่การถ่ายทอดความคิดของผู้เขียนอาจมีจุดมุ่งหมายในการนำเสนอที่เปลี่ยนไป ทั้งนี้เพราะช่วงสมัยปัจจุบันไม่ค่อยมีนักเขียนอาชีพสร้างเรื่องเกี่ยวกับตัวละครรักร่วมเพศ

หญิงอย่างจริงจัง จะเห็นล่าสุด คือ เรื่อง นางเอก ของ อัฒจันทร์ เท่านั้น ซึ่งก็ยังคงนำเสนอตัวละครรัก
 ร่วมเพศหญิงในภาพลบบไม่ต่างจากนวนิยายกลุ่มนักเขียนอาชีพด้วยกัน แต่งานวรรณกรรมที่มีตัว
 ละครรักร่วมเพศหญิงปรากฏอยู่มาก จะพบได้จากเว็บไซต์ของหญิงรักหญิง ซึ่งมีหลายรูปแบบ ไม่ว่าจะ
 จะเป็นนวนิยาย เรื่องสั้น บทความ และบทกวี โดยพยายามสนับสนุนให้คนกลุ่มนี้กล้าแสดงความคิด
 แล้วนำเรื่องที่คนในเว็บไซต์สนใจมาตีพิมพ์เพื่อถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกให้สังคมรับรู้มากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ผู้ที่สนใจอาจนำวรรณกรรมของกลุ่มหญิงรักหญิงมาศึกษาได้อีก โดยอาจจะนำเรื่องสั้นที่มีตัว
 ละครรักร่วมเพศหญิงของนักเขียนหญิงกับนักเขียนชายมาศึกษาเปรียบเทียบให้เห็นถึงมุมมอง
 แตกต่างกันของผู้เขียน หรือศึกษาเปรียบเทียบตัวละครรักร่วมเพศหญิงกับตัวละครรักร่วมเพศชายที่
 ปรากฏในนวนิยาย เพื่อหาลักษณะร่วมหรือลักษณะที่แตกต่างกันในมุมมองต่างๆ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กฤษณา อโศกสิน. (2545). รากแก้ว. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : เพื่อนดี.
- กรองกาญจน์ ชนะเสรีชัย. (2543). การรับรู้และทัศนคติของกลุ่มรักร่วมต่างเพศและกลุ่มรักร่วมเพศที่มีต่อโฆษณารักร่วมเพศในสื่อสิ่งพิมพ์ และพฤติกรรมรักร่วมเพศในสังคมไทย. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต. (การโฆษณา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- กวี ทั้งสุบุตร. (2544, มกราคม-เมษายน). การลักเพศและโรคอื่นๆ ที่มีอาการผิดปกติทางเพศ. วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต. 2(4) : 77-78.
- กิติกร มีทรัพย์. (2528). ความหมายของความรัก. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : นานอักษรการพิมพ์. _____ . (2533). จิตวิทยาแห่งความรัก. กรุงเทพฯ : เจริญวิทย์การพิมพ์.
- คติน้อย (นามแฝง). (2518). “สไตล์ความรัก.” ใน รัก...ส์. บรรณาธิการโดย สุเกียรติ (นามแฝง). หน้า 153-169. กรุงเทพฯ : กรุงเทพมหานครการพิมพ์.
- จตุพร มหาพรหม. (2540). การวิเคราะห์ตัวละครชายชาวจีนในนวนิยายไทยช่วง พ.ศ. 2510-2537. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- จริยวรรณ จันทรแดง ; ณรัตน์ สมสวัสดิ์ ; สุขภาพร ผาณิต. (2546). ความรุนแรงต่อหญิงรักหญิง : ความผิดปกติของจิตหรือทางเลือกที่เสรีของคนรักเพศเดียวกัน. ใน อัตลักษณ์ชาติพันธุ์และความเป็นชายขอบ. บรรณาธิการโดย ปิ่นแก้ว เหลืองอร่ามศรี. หน้า 350-375. กรุงเทพฯ : ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน).
- เจด็จ คชฤทธิ์. (2549). กระบวนทัศน์ความยากจน : ภาพสะท้อนที่ปรากฏในเรื่องสั้นไทยร่วมสมัย(พ.ศ.2501-2545). วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ชลธิชา ศาส์คุปต์. (2532). กระบวนการพัฒนาและสร้างเอกลักษณ์ของหญิงรักร่วมเพศ. วิทยานิพนธ์สังคมวิทยาและมานุษยวิทยามหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ชูเกียรติ ปานปรีชา. (2545, 16 มีนาคม). เรื่องของรักร่วมเพศ. ใน วารสารชีวิต. 4 (89) : 30-31
- ฉันทลักษณ์ รักษาอยู่. (2543). มิติหญิงรักหญิง : ชีวิตคู่ที่ต้องปกปิดในสังคมไทย. (ออนไลน์) แหล่งที่มา : <http://www.anjaree.org>. วันที่สืบค้น 17 มีนาคม 2547.
- ตรีศิลป์ บุญขจร. (2542). นวนิยายกับสังคมไทย (2475-2500). กรุงเทพฯ : โครงการตำราคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ทัศนีย์ นาควัชร. (2532). *บทบาทของวรรณกรรมและพันธกิจของนักเขียนในทัศนะของเอมิล โซลา*. กรุงเทพฯ : โครงการเผยแพร่ผลงานวิจัย ฝ่ายวิจัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธวัช ปุณโณทก. (2527). *แนวทางศึกษาวรรณกรรมปัจจุบัน*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ธัญญา สัมพันธ์านนท์. (2539). *วรรณกรรมวิจารณ์*. ปทุมธานี : นาค.
- นันทนา วีระชน. (2544). *ดงดอกเหมย*. กรุงเทพฯ : ดับเบิ้ลนายน์.
- ปิ. (2546). *ดอกไม้กับดอกไม้*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์สีม่วงอ่อน.
- บุญญาภรณ์ วาณิชชาดิ. (2544). *บทบาทของ “เว็บไซต์อัญจารีดอกคอม” ในการเป็นมณฑลสาธารณะของกลุ่มหญิงรักหญิง*. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต. (วารสารสนเทศ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ประณม จันทิม. (2537, กุมภาพันธ์-มีนาคม). จากลัทธิเพศถึงรักร่วมเพศ. ใน *วารสารแนะแนว*. 28 (151).
- ประไพ ศรีสุข. (2541). *ภาพสะท้อนสังคมในเรื่องสั้นและนวนิยายของชาติ กอบจิตติ*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ภัทราวรรณ สุไทย. (2546). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศหญิงในกรุงเทพมหานคร*. สารนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- มน. มีนา. (2546). *ดอกไม้ที่เปลี่ยนสี*. (ออนไลน์). แหล่งที่มา : <http://www.pingfavlunda.net>. วันที่สืบค้น 16 มีนาคม 2547
- มัทนา เขตมี. (2539). *วิถีชีวิตและชีวิตครอบครัวของหญิงรักหญิง*. วิทยานิพนธ์สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาบัณฑิต. (สังคมวิทยา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- มธุรส ชมดวง. (2546). *การศึกษาวิถีชีวิตของหญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ*. สารนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- มะลิ. (2546). *หญิงรักหญิง ไม่ใช่วัฒนธรรมตะวันตก*. (ออนไลน์). แหล่งที่มา : <http://www.anjaree.org>. วันที่สืบค้น 20 มีนาคม 2547
- มานิตตา ชาญไชย. (2546). *ความเป็นเอกลักษณ์ทางสังคมของ “ดี” และกลยุทธ์ในการใช้ชีวิตประจำวันของผู้หญิงที่มีคนรักเป็นทอม*. วิทยานิพนธ์สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาบัณฑิต. (สังคมวิทยา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- รัชนี นพเกตุ. (2542). *มนุษย์ : จิตวิทยาทางเพศ*. กรุงเทพฯ : ประกายพริก.
- ราชวดี. (2546). *กุหลาบของสิริน*. (ออนไลน์). แหล่งที่มา : <http://www.pingfavlunda.net>. วันที่สืบค้น 17 มีนาคม 2547.

- _____. (2547). *ปิงฟ้าวิลันดา*. เชียงใหม่ : ปิงฟ้าวิลันดา.
- เรณู มหาวนา. (2529). *ภาพสะท้อนสังคมและคุณค่าเชิงวรรณศิลป์ในเรื่องสั้นของนิมิต ภูมิถาวร*. ปรินญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก.
- วันเพ็ญ บุญประกอบ. (2526, มิถุนายน-กรกฎาคม). ก่อนจะมาเป็นเลสเบี้ยน, เกย์. ใน *วารสารแนะแนว*. 17 (67) : 60, 63.
- ศักดิ์สิทธิ์ ภักดีสยาม . (2543) . *ควีนรี่ : ความรู้เรื่องเกย์และเลสเบี้ยน*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สนธยา พลศรี . (2545). *หลักสังคมวิทยา*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- สมเกียรติ คู่ทวีกุล. (2539). *ภาพสะท้อนชาวยรักร่วมเพศในนวนิยายไทยสามรอบทศวรรษ (พ.ศ. 2513 - พ.ศ.2543) : การศึกษาศักยภาพ ข้อจำกัด และทางออกของนักเขียนหญิง*. งานวิจัยภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- สายทิพย์ นุกูลกิจ. (2543). *วรรณกรรมไทยปัจจุบัน*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : บริษัท เอส.อาร์.พรินติ้ง แมสโปรดักส์ จำกัด.
- ลีดา. (2546). *เพียงรักจากเธอ*. (ออนไลน์). แหล่งที่มา: <http://www.pingfavlunda.net>. วันที่สืบค้น 8 กรกฎาคม 2547.
- สุขุม ศรีบุรินทร์. (2535). *สังคมวิทยาเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาสังคมวิทยา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- สุชาติ โสมประยูร และวรรณ โสมประยูร . (2521). *เพศศึกษา*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สุพัทธา สุภาพ. (2542). *สังคมวิทยา*. พิมพ์ครั้งที่ 21. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สุไลพร ชลวิไล. (2545). *ตัวตนในเรื่องเล่า : การต่อรองทางอัตลักษณ์ของหญิงรักหญิง*. วิทยานิพนธ์สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาบัณฑิต. (สังคมวิทยา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ . ถ่ายเอกสาร.
- _____. (2545). *หญิงรักหญิง : ผู้หญิงของความเป็น "อื่น"*. ใน *ชีวิตชายขอบ : ตัวตนกับความหมาย : กรณีศึกษา เกย์ หญิงรักหญิง คนชรา คนเก็บขยะ วัยรุ่น เด็กข้างถนน*. ปรีติดา เฉลิเมฝ้า กอนันต์กุล. หน้า 96 – 134. กรุงเทพฯ : ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์กรมหาชน).
- สุัทธนา อารีพรรค . (2528) . *กามวิปริต (เพศศึกษา) ชุด "เรียนรู้เรื่องเพศ"*. เล่มที่ 2. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2525). *ความผิดปกติทางจิต*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- เสถียร จันทิมาธร. (2517). *คนเขียนหนังสือ*. กรุงเทพฯ : ประพันธ์สาส์น.
- โสภาค สุวรรณ. (2546). *ตะวันลับฟ้า*. กรุงเทพฯ : หรรษา.

- อรรถวุฒิ มุขมา. (2546). นวนิยายรักร่วมเพศชายเรื่อง “ซากดอกไม้” ของ วีรวัฒน์ กนกนุเคราะห์ : การศึกษาเชิงวิเคราะห์. ปรินซ์นิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- อริน พินิจวรารักษ์. (2527). การใช้รักร่วมเพศในนวนิยายไทย พ.ศ. ๒๕๑๖-๒๕๒๕. วิทยานิพนธ์ ปรินซ์นิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. (วรรณคดีเปรียบเทียบ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- อัญชัน. (2547). นางเอก. กรุงเทพฯ : ประพันธ์สาส์น.
- อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม. (2532). เพศศึกษา. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- อุษณีย์ พงศ์ประยูร. (2536). วิเคราะห์ตัวละครอิจฉาฝ่ายหญิงเชิงจิตวิทยาในนวนิยายไทยปัจจุบัน. ปรินซ์นิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- เอนก นาวิกมูล. (2542). หญิงชาวสยาม. กรุงเทพฯ : แสงดาว.

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ- ชื่อสกุล	นางสาวนัยน์พร จงสมจิตต์
วันเดือนปีเกิด	25 กุมภาพันธ์ 2523
สถานที่เกิด	เขตดุสิต จังหวัดกรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	57/240 ตำบลพันท้ายนรสิงห์ อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร 74000
ตำแหน่งหน้าที่การงานในปัจจุบัน	ครูผู้ช่วย กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	อิสลามวิทยาลัยแห่งประเทศไทย เขตทุ่งครุ จังหวัดกรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2541	มัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย โรงเรียนสตรีศรีสุริโยทัย
พ.ศ. 2545	ศึกษาศาสตรบัณฑิต (ภาษาไทย) มหาวิทยาลัยศิลปากร
พ.ศ. 2550	วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ การศึกษามหาบัณฑิต (ภาษาไทย) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร